

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA
LEIGH

CATCH
HER
DEATH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KEDİ HER ÖLÜM

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ
"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye)
Ona Karşı Ölmek
Ona Yalan
Söylemek*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Koru*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

*Koşabilir ve
Anlatabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

*Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)*

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

*Seçilecek Bir
Kemik Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik Gömülü
Kemikler
Yanlış Kemikler*

KEDİ HER ÖLÜM

MELINDA
LEIGH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçekte herhangi bir benzerlik yaşayan ya da ölü kişiler, tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2023 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542038645 (ciltli)
ISBN-13: 9781542038652 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781542038669 (dijital)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant
Kapak görselleri: © Maria Heyens / ArcAngel;© Wendy Stevenson / ArcAngel; © Tavarius / Shutterstock; © Maleo / Shutterstock

Birinci baskı

*Annie ve Jason için:
sonsuz dek mutlu yaşayın*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCI

BEŞİNCİ

SEKİZİNCİ

DOKUZUNCU

BÖLÜM

ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ

ON DÖRDÜNCÜ ON

BEŞİNCİ

ON BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YIRMİ BİR BÖLÜM

YIRMİ İKİ YIRMİ YIRMİ YIRMİ

YIRMİ BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM ALTI DÖRT

BEŞ BÖLÜM YIRMİ YEDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM YIRMI
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ OTUZ
OTUZ BÖLÜM DÖRT ÜÇ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
BEŞ ALTI SEKİZ BÖLÜM
KIRK
KIRKBİRİNCİ BÖLÜM
TEŞEKKÜR YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

"Köpeğin sesi kızgın geliyor," dedi bulanık bir ses. "Birinden bir parça koparacak."

Şerif Bree Taggert resmi cipinin kapısını kapattı ve üç katlı bir evin sarkık ön verandasındaki sesin kaynağını buldu. Kirli bir sundurma lambasının loş ışığında bir grup üniversite çağındaki erkek kümelenmiş, polis faaliyeti hakkında yorum yapıyor ve kırmızı plastik bardaklarla işaret ediyorlardı. Boş teneke kutular ve şişeler, küvetteki sabun köpükleri gibi avluyu çevreliyordu.

Soğuğu hissedemeyecek kadar sarhoş olmalılar.

Bree kaldırıma çıktı ve yepyeni K-9 birimi kaldırımın kenarında durmak için ilerlerken kulaklarına bir örgü şapka geçirdi. Özel aracın arkasında siyah bir Alman kurdu havlıyordu. İki hafta önce, Şerif Yardımcısı Laurie Collins ve Greta sertifikalarını almış ve ekip resmen Randolph İlçesi Şerif Departmanı'nın bir parçası olmuştu. Şimdiye kadar birkaç uyuşturucu zulasının bulunmasına yardım etmişlerdi. Ama bu Greta'nın ilk gerçek insan avı olacaktı.

Sarhoş adamlardan biri Bree'nin bir şey söyledi. Bir diğeri

"Dostum, sana meydan okuyorum." diye cevap verdi.

Çimenlerin üzerinden geçti ve sarhoş genç adamları işaret etti. "O verandadan çıkmayın." Genç sarhoşlar aptalca kararlar verirdi. Bree bu aptalca kararlardan birinin bu gece bir görgü tanığının ya da şerif yardımcısının ölümüne neden olmasına izin vermeyecekti.

"Bize hiçbir şey yaptıramazsınız." *Babam bir avukat*, diyen sarışın bir adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bree'nin onun ayıracak vakti yoktu. "Eğer o verandadan ayrılırsan, seni sarhoşluktan tutuklarım." Verandanın korkuluklarına kusan sivilceli yüzlü genç bir adam gördü. "Oradaki herkes

Yirmi bir yaş üstü bina mı? Reşit olmayanların içki içmesi ve reşit olmayanlara alkol servisi yapılması yasalara aykırıdır."

"Burası özel mülk." Sarışının kendini beğenmiş bakışı yerini küçümsemeye bıraktı. "Eğer beni hapse atarsan, babam kışına tekmeysi basar."

"Yine de geceyi orada geçireceksin." Bree onun bakışlarını kendi tereddütsüz bakışlarıyla tuttu.

Party Boy, Bree'nin boşboğazlık etmeyen bakışlarını fark etmiş olmalı son bir kez daha acı acı bakarak geri adım attı. Adam göz temasını kestikten sonra Bree aracına döndü. Parti evi dışında, Pazartesi akşamının erken saatlerinde sokak sessizdi. Bu mahalledeki insanlar hayatta kalanlardı. Olaylara karışmamakta ustaydılar. Polis arabaları içeri girer girmez mahalle sakinleri evlerine koşuşturdu. Anneler çocuklarını içeri çağırdı. Kapılar kapatıldı. Sürgüler fırlatıldı. Ama Bree'nin, mahallelinin çekilmiş perdelerinin arkasından olanları izlediğinden hiç şüphesi yoktu.

Elindeki işe geri döndü.

Bree'nin baş yardımcısı Todd Harvey, Şerif Yardımcısı Juarez'le birlikte yaklaştı. K-9 biriminin arkasında toplandılar.

"Travis Ekin hakkındaki tutuklama emrini tebliğ etmek için buradayız. Travis şu anda annesinin evinde yaşıyor, sokağın aşağısındaki iki katlı köhne evde." Bree tutuklama emrindeki adresi iki kez kontrol etti. Evraktaki her satırın mükemmel olması gerekiyordu.

Travis kötünün de kötüsüydü. Elli üç yaşındaki Tamara Jenkins'e tecavüz etmek ve öldürmek suçlarından aranıyordu. Cinayetden bir hafta önce Travis, kurbanın kızı yirmi iki yaşındaki Emma Jenkins'e saldırmış ve onu zorla arabasına bindirmeye çalışmıştı. Kız zar zor kaçmıştı. Annesi 911'i aramış.

Travis suçlarının çoğunu Bree'nin şeriflik önce işlemişti ama sabıka kaydı *Justified* dizisinin bir bölümü gibiydi. Daha önce iki kez uyuşturucudan hüküm giymiş ve ancak bir yıl hapis yatmıştı. Cinsel saldırı suçundan üç kez tutuklanmış, ancak kurbanlar ifade vermeyi reddedince suçlamalar her seferinde düşürülmüştü. Kimse tanıkların korkutulduğunu kanıtlayamamıştı ama Travis'in şiddet yanlısı, uyuşturucu satıcısı ailesinin bölgede bir ünü vardı. Herkes onlara karşı gelmemesi gerektiğini biliyordu ve eğer biri bu kuralı çiğnerse, bedelini ağır ödüyordu.

Bayan Jenkins bunun son örneği olmuştur.

Bree bu sefer Travis'i soğukkanlı bulmuştu. Aptal herif prezervatif ve eldiven takmıştı ama DNA'sını kurbanın buzdolabından aldığı bir bardak limonatada bırakmıştı. Cesedin üzerindeki kırıntılar, kadının ev yapımı yulaflı kurabiyelerini tecavüze uğramış cesedin üzerinde yediğini gösteriyordu. Tabaktaki ek DNA, onu yalayarak temizlediğini gösteriyor. Bu DNA, FBI'ın Birleşik DNA İndeks Sistemi CODIS aracılığıyla Travis'le eşleştirildi. Kızı, park yeri bulmak için mahallede dolaşırken Travis'in arka kapıdan evden çıktığını görmüştü. Bir fotoğraf dizisinden onun sabıka fotoğrafını seçmiş. Sonra da bir arkadaşında kalmak için Kaliforniya'ya giden bir uçağa binmiş. Şerif departmanı kanıtları savcıya mecazi bir yayla sunmuştu. Tüm soruşturma bir TV programı için fazla hızlı ve temizdi. Bree'ye göre, kurgu suçların yanlış anladığı tek şey, çoğu genellikle hiçbir şeyin beyni olmamasıydı.

Todd parmağıyla havada bir daire çizdi. "Devriye birimleri bloğun etrafında bir çevre oluşturdu. Travis kaçarsa fazla uzaklaşamaz."

"Arka kapıda gözümüz var mı?" Bree sordu. Ekin'in evi sokağın ortasındaydı. Arazi, arkasındaki evin arka bahçesine bakıyordu. Bree, Travis'in bir rehineyle birlikte komşunun evine girmesini istemiyordu.

"Var," diye güvence verdi Todd. "Tek bir çıkış var ve o da kapalı."

Evi inceledi. Perdeler çekili. Penceresiz garaj kapıları. Işık yok. Dışarıda park edilmiş araç yok. Hiçbir yaşam belirtisi yok. Travis bir sürü saklanma yeri olan büyük, eski bir evde saklanıyordu, muhtemelen silahlıydı ve köpek de burada devreye girdi.

K-9 birimine bir göz attı. Böyle bir durumda iyi bir köpek bir düzine adama bedel olabilirdi ama köpeğin karşı karşıya olduğu risk çok gerçektir. Köpekler bıçaklandı ve vuruldu. Eğitim kazalarında ölüyorlar ve araba çarpıyordu. Greta'nın köpek kurşun geçirmez yeleği yardımcı olabilirdi ama vücudunun büyük bir kısmı hâlâ açıktaydı.

İçinden hafif bir rahatsızlık dalgası geçti. Kız kardeşinin çocuklarını büyütmek için New York'a taşınmadan önce Bree, Philadelphia Polisi'nde devriyeden cinayet masasına kadar görev yapmıştı. K-9'larla çalışmıştı ama onlar her zaman gözünü korkutmuştu. K-9'ların yeteneklerini takdir etse de, genel olarak köpekleri sevmiyordu.

Küçük bir çocukken babasının köpeği tarafından parçalanmıştı. Hayali bir acı hissiyle omzuna dokundu. Yara izlerini dövmelele kapatmıştı ama yine de onları, derisinin doğal olmayan gerginliğini hissedebiliyordu. Ama geçen yıl boyunca, ceza müfettişi ve erkek arkadaşı Matt Flynn'e ait olan emekli devriye köpeğiyle bir tür bağ kurmuştu. Philadelphia'da birlikte çalıştığı K-9'ların çoğunun aksine Brody sakindi. Sinirlenmiyor, havlamıyor ya da saldırmıyordu. Çocukları seviyordu. Bree onları korumak için canını vereceğinden emindi.

Sonra Matt, Bree'yi kız kardeşinin köpek kurtarma merkezinden Uğur Böceği'ni sahiplenmesi için tatlı dille ikna etmişti. Ama Uğur Böceği köpek sayılır mıydı? Köpekten çok Yastık Hayvanı ya da kanepede patatesi gibiydi. Bree, Brody ve Uğur Böceği'ni kabullenmeyi, hatta sevmeyi öğrenmişti.

Bree ve Greta henüz aynı ilişkiye sahip değillerdi ama Bree K-9'dan korkmak yerine köpeğin öldürölmesinden korkuyordu. Bakış açısının tersine dönmesi beklenmedikti.

Travis'in hangi silahlara sahip olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve onun ruh halini de değerdendiremiyorlardı. Ama Bree onun elleri havada kapıdan çıkıp gideceğinden şüpheliydi. Travis bu suç yüzünden eyalet hapishanesine gidecekti ve bunu biliyordu.

Kararsızlığını yuttu. K-9, şerif departmanının şiddetle ihtiyaç duyduğu bir araçtı. Polis köpekleri hem memurların hem de sivillerin hayatını kurtarırdı. Amaçları buydu.

"Hadi yapalım şunu," dedi Bree.

Collins kargo kapısını açtı ve Greta ayak bileği derinliğindeki karın içine atladı. Köpek büyük bir şey biliyordu. Tüyleri diken diken olmuş, siyah tüyleri daha kalın ve vücudu daha büyük görünmüştü. Bir Alman çoban köpeğine göre ufak tefekti, zayıf bir vücudu ve şık bir tüyü vardı. İri yarı bir adamı alt edebilir miydi? Travis çok uzun boylu değildi ama buzdolabı gibi yapıldı.

Bree çekincelerini kendine saklayacaktı. Collins ve köpeğin güvene ihtiyacı vardı.

Bree, "Önce ona teslim olması için bir şans vereceğiz," dedi.

"Evet, hanımefendi." Collins köpeği geri çekmek için uzun ipi elinin etrafında birkaç kez doladı. Greta ileri atıldı, havayı kokluyor, kuyruğunu havaya kaldırıp sallıyordu. Bree'nin sahip olduğu köpeklerin çoğu

Heyecanlandıklarında hırçın göründükleri gözlemlendi. Şüphelilerin ödünü koparıyorlardı. Ama Greta oynamak istiyor gibi görünüyordu. Isırır mıydı?

Köpek ileri atıldı ve bir dizi yüksek sesli, heyecanlı havlama sesi çıkardı. Collins tasmaya doğru eğildi ve vücut ağırlığını kaldıraç olarak kullandı. Köpek çalışmaya hazırdı, buna şüphe yoktu ama yeterince agresif olup olmadığı henüz belli değildi.

Todd ve Şerif Yardımcısı Juarez'in ellerinde AR-15'ler vardı. Travis'in annesinin evinin önündeki yürüyüş yolunda Bree'yi takip ettiler. Yürüme yolu kürekle kazınmamıştı ve kar Bree'nin botlarının içine girmişti. Akşam havasında nefesi buğulandı ama adrenalin onu sıcak tuttu. Kapıyı çalmak için ilerledi, olası bir silah atışının kapıdan girebileceği ölü bölgeden kaçınmak için yan tarafta durdu. Bir eli tabancasındayken kapıya vurdu. Kimse cevap vermedi. Kapıyı tekrar ve daha sert çaldı, "Şerif departmanı! Arama emrimiz var. Kapıyı açın yoksa kıracağız."

Bree'nin sırtından yeleğinin altına ter damlıyordu. Nemli avucunu kalçasına sildi, tabancasını çekti ve dinledi. Ayak sesleri kapıya yaklaşıyordu. Travis'e ait olamayacak kadar yumuşaktı. Kapı açılırken kendini hazırladı.

Karşısındaki kadın elli yaşlarında sert biriydi. Şişman ve solgun, kan çanağı gözleri ve meth ağzıyla yüzünü altı inçlik aralıktan içeri soktu. "Ne?"

"Bayan Ekin?" Bree kapıyı daha geniş açmasını umarak sordu, böylece Bree evin içine bakabilecekti.

Ama kadın gözlerini kısarak ona baktı ve yerinden kıpırdamadı. Ekin Hanım'ın küçük, boncuk gibi gözleri kızgınlıkla doluydu. "Sana ne bundan?"

"Ben Şerif Taggert." Bree üniformasını giymesine rağmen kendini tanıttı. Cebinden arama emrini çıkardı. "Travis Ekin için bir tutuklama emrim ve bina için bir arama emrim var."

"O burada değil." Ekin Hanım başını geriye çekti ve kapıyı kapatacakmış gibi hareket etti.

Sanki Bree onun sözüne inanacakmış gibi. Fark etmezdi. Bree bu kadının değerli, katil oğlunu korumak için kendini kandıracağını biliyordu.

"Evi arayacağız." Bree arama iznini kaldırdı. "Dışarı çıkmamanızı istiyorum. İçeride başka kimse var mı?"

"Hayır," dedi Bayan Ekin. "Travis masum. O hiçbir şey yapmadı."

Bree onun yorumunu görmezden geldi. "Diğer oğullarınız nerede?" Travis'in iki erkek kardeşi vardı. Üç genç adam da düzenli olarak belaya girip çıkıyordu.

"Onlar da burada değil," diye tükürdü Bayan Ekin. "Şerif departmanının bir köpeği olduğunu bilmiyordum."

Bree onun yorumunu görmezden geldi. "Travis'in silahı var mı?"

Ekin Hanım ona kendini beğenmiş bir bakış attı, *beni kandıramazsın*. "Size söyledim ya. O burada değil." Ama Bayan Ekin'in söylediği hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Bir çeşit silahı olduğunu varsaymak zorundaydılar. Ama Bree ifadeleri ve yalanları kayıt altına almayı severdi. Devriye yardımcıları vücut kamerası takıyordu ve bu gece o da takıyordu.

Bree geri çekildi ve Bayan Ekin'e dışarı çıkmasını işaret etti. "Ben paltomu alıyorum. Sakın beni vurmayın. Siz polisler vurun.

herkes." Bayan Ekin yana doğru eğildi ve gri bir parka ile çıktı. Onu giyerken, kirli koyun postu patikleriyle ön sahanlığa doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü ve nefesinin altında "Kahrolası orospu" diye mırıldandı. Bree'ye kötü kötü baktı ama köpeğe saygılı ve geniş bir mesafe bıraktı. Greta kadına esrarengiz bir yoğunlukla bakıyordu.

Bree, Travis'in annesine güvenli bir yere kadar eşlik etmesi için başka bir yardımcısına el salladı. Birinin onun olaya karışmasını engellemesi gerekiyordu. Sonra Bree evin içine doğru bağırdı, "Travis Ekin, ben ilçe şerifi. Senin için tutuklama emrim var. Derhal ellerin havada evden çık yoksa K-9'u gönderiyorum. Köpek seni bulacak ve ısıracak."

Evin içi karanlıktı. Bree içeri uzandı ve elini duvarda gezdirdi. Bir ışık düğmesi hissetti ve . Loş ışık yanıp sönerek dar bir koridoru aydınlattı. Ötesindeki odalar gölgeliydi. Beklemek ve Travis'e hazırlanmak için daha fazla zaman vermek istemiyordu. Bree yoldan çekildi ve Collins'e işaret etti.

Collins kapıda durakladı. Greta çalışma kayışına doğru hamle yaptı. Köpek korkusuzdu ama tehlikenin farkında değildi. Evin kat planını bilmemek aramayı öngörülemez ve riskli hale getiriyordu. Travis her yerde olabilirdi.

Collins kapının eşiğinde durdu ve evin içine doğru ikinci bir uyarı bağırdı. "K-9 binaya giriyor. Hemen teslim ol yoksa köpeğim seni ısırır." Greta, Collins'in sözlerini vurgulamak için bir dizi havlama sesi çıkardı. Sanki köpek Travis'e küfrediyor gibiydi.

Üç kalp atışı süren sessizlikten sonra Collins ilerledi. Bree, Todd ve Juarez K-9 ekibine çalışmalarını için yer açtılar ama destek olarak onları takip ettiler. Bree bir elinde tabancasını, diğerinde el fenerini tutuyordu. Todd ve Juarez tüfeklerine takılı ışıkları kullandılar.

Collins tasmayı bıraktı ve Greta koridordan aşağıya doğru koklayarak ilerledi. Karanlık bir odayı ancak hızlı bir koklama ve bakışla geçti. Bree ışığını her köşeye tuttu ama Ekinler istifçiydi. Kutular ve ıvır zıvırlar her yere yığılmış, derin gölgeler oluşturunuyordu. Greta olmasaydı, arama saatlerce sürerdi.

Evin arka tarafındaki çamur/çamaşır odasında, köpek yoluna devam etmeden önce birkaç dakika kirli çamaşır yığınına kontrol etti. Greta mutfaktan geçti ve merdivenlerin dibinde durdu. Bree taşan bir çöp kutusunun yanından geçerken kış olduğu için şükretti.

Greta burnunu kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Homurdanarak basamakları tırmanmaya başladı. Collins ona biraz daha yol verdi ve arkasından koşmaya başladı.

Bree ve adamları onu takip etti. Merdivenler kör noktaları olan ölümcül hunilerdi. Yine de köpek büyük bir fark yarattı. İnsanlar gözlerine ve kulaklarına güvenirken, köpek şüphelinin kokusunu alabiliyordu. İnsanlar tahmin ederdi. Köpek *biliyordu*.

Başını eğmiş ve koşum takımına yaslanmış olan Greta koridorda hızla ilerliyordu. Koridorda altı kapı sıralanıyordu. Dördü açıktı. İki kapalıydı. Todd, Juarez ve Bree yanlarından geçerken açık odalara ışık tuttular. Greta son kapalı kapıya ulaşana kadar duraksamadı.

Travis içerideydi. Köpeğin duruşu bunu açıkça gösteriyordu. Bree ve yardımcıları kapının ortasından uzak durdular. Travis'in silahı varsa, tahtaya doğru ateş edebilirdi. Greta burnunu kapının dibine dayadı ve kokladı, dudakları titriyordu, sanki avının tadını çoktan almış gibiydi. Dudakları hırıltıyla kalktı. Kapıya sabitlenerek bir kez havladı.

Bree ve Collins sessiz bir iletişim kurdular. Collins elini tasmanın tokasına koydu. Bree el fenerini cebine soktu, ileri uzandı ve Collins köpeği serbest bırakırken kapıyı açtı.

Greta hızla karanlık odaya girerken Bree nefesini tuttu. Çılgınca bir çığlık-Travis? - evin içinde yankılandı. Bir şey gümbürdedi ve köpek hırladı. Bunu daha dehşet verici çığlıklar ve yalvarmalar izledi. "Yardım edin! Lanet olsun! İmdat!"

Todd ve Juarez kapıdan içeri daldılar, ışıkları ve silahlarıyla etrafları taradılar. Bree duvar düğmesini çevirerek komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Bir yatak odasıydılar. Greta dolaptan bir adam çıkarıyordu. Koyun postuna benzeyen yumrulu bir polar battaniye, sanki altına saklanmaya çalışıyormuş gibi adamı kısmen örtüyordu. Kadın onu battaniyenin tam ortasından, kalçasının üstünden ısırmış ve bırakmamıştı. Dişlerini bir santim kadar kaydırsa kasıklarının da ısırabilirdi. Uyluk atardamarına yakın olmalıydı. Travis tekrar çığlık attı. Koyu renk saçları, keskin yüz hatları ve bol miktarda dövmesi olan sağlam bir adamdı. Tiz ve paniklemiş sesi, cüssesi ve sert görünümlü dış görünüşüyle uyumsuz görünüyordu.

Köpek başını ileri geri salladı, ayaklarını yıpranmış parkeye gömdü ve ağırlığını geriye doğru vererek Travis'i birkaç santim kendilerine doğru sürükledi. Üç silahı da şüpheliye doğrultan Collins ilerledi, köpeğin üzerine çıktı ve Almanca bir komut verdi. Köpek bırakmak istemedi ama Collins ön ayaklarını yerden kaldırıncaya Greta, Travis'in bacağını tükürdü. Parlak kırmızı kan krem rengi yün battaniyeyi lekeledi. Kanlı tükürükler döşeme tahtalarının üzerinde iz bırakıyor ve köpeğin çenesinden damlıyordu.

Travis'in üzerinde asılı duran Greta, kuzu yiyen bir kurt gibi görünüyordu.

Todd içeri girdi, Travis'in ellerini kelepçeledi ve üstünü aradı ve her şey bitti. Bree ve yardımcıları birkaç saniye boyunca birbirlerine göz kırptılar.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Collins, sesi gururla doluydu. Greta havladı, dikkati hâlâ Travis'in üzerindeydi.

"Onu benden uzak tutun!" diye bağırdı. Gözyaşları ve sümüğü akıyordu

yüz.

Todd battaniyeyi kenara fırlattı. Kan Travis'in gri eşofmanını ıslatmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, sözleri anlaşılmıyordu. Bree, Travis'in soğukkanlılıkla işlediği suçun ayrıntılarını bilmeseydi, onun için üzülebilirdi. Ama cinayet mahalline gitmişti ve görmeden edemeyeceği şeyler vardı. Bayan Jenkins'in cinayeti Bree'nin peşini hayatının sonuna kadar bırakmayacaktı.

Bree odayı taradı. Parkenin üzerinde bir kasap bıçağı duruyordu. Collins'e döndü. "Greta'da yara olup olmadığını kontrol et."

Collins bıçağı fark etti. Gözleri irileşti. Ellerini köpeğin yeleği tarafından örtülmeyen kısımlarında gezdirdi. "Boynunda kan var ama herhangi bir kesik hissetmiyorum. Daha iyi bir ışığa ihtiyacım var. Onu dışarı çıkarıyorum." Collins ayağa kalktı ve köpeğe diz çökmesini emretti. "Yaygara."

Greta isteksizce itaat etti, Travis gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

İKİNCİ BÖLÜM

Dana Romano, cipini Dr. Kent McFadden'ın garaj yoluna doğru sürerken bileğine takılı 9 mm'lik tabancası olmadan kendini çıplak hissetti. Normalde Glock'unun çok yönlü bir moda aksesuarı olduğunu düşünse de, randevusu için aldığı botların altına sığmıyordu.

Aracı durdurup vitesi park konumuna getirdiğinde lastiklerinin altında buz ve kaya tuzu çıtırdadı. Yolcu koltuğundan çantasını aldı ve özel gizli taşıma çantasının içindeki silahın güven verici ağırlığını hissetti. Polis teşkilatında geçirdiği yirmi beş yılın ardından, silah taşımak iç çamaşırı giymek kadar doğaldı. Artık emekli olduğu ve iki çocuğa dadılık yaptığı için, ihtiyatlı olmak adına genellikle ayak bileğinde bir kılıf kullanmayı tercih ediyordu. Silahı evde bırakmak henüz hazır olmadığı bir alışmaydı ama Kent'in bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu. Sadece bir aydır çıkıyorlardı. Hangi noktada her zaman silahlı olduğunu açıklamalıydı?

Aralarındaki çekimin artacağını ya da azalacağını söylemek için henüz çok erkendi. Kent, uzun zamandır cinsel kimyasının uyuştüğünü hissettiği ilk erkekti ama herhangi bir yanılması yoktu.

Yine de bu gecenin ikinci bir kaliteli seks turuyla bitmesini umuyordu. Aksi takdirde bacaklarını boşu boşuna tıraş etmiş olacaktı. Aralarında güzel bir arkadaş ortamı vardı ve bunu mahvetmek istemiyordu. Ellili yaşlarda biriyle çıkmak, yanan bir meşale, zincirli testere ve bir torba köpek kakasıyla hokkabazlık yapmaya benziyordu. Bir topu düşürürseniz her şey boka sarardı.

Motoru kapattı ve aracın kapısını açtı. Bacaklarını direksiyonun altından dışarı sarkıtıp diz hizasındaki siyah süet ve ince topuklu ayakkabılarına tavan ışığında hayranlıkla baktı.

Botlar çok fena.

Telefonunu ceketinin cebine soktu, konsoldan limonlu bar kabını aldı ve aracından dışarı çıktı.

Akşam saat yedide, Ocak gecesi keskin ve berraktı. Ön kapıya doğru kısa yürüyüşü için ceketinin fermuarını çekmeye zahmet etmedi. Başının üzerinde yıldızlar parıldıyordu. Yerde kar örtüsü vardı. Garaj yoluna doğru ilerledi, buzlu yerlere dikkat ediyordu ama asfalt alanlar özenle kürekle temizlenmişti.

Kent, Redhaven'da büyük bir arsa üzerinde büyük bir evde yaşıyordu. üzerinde itibaren Grey's İç boş, nerede Dana yaşadı.

Onun en yakın komşu oldu a futbol alan Uzakta.

Çoğu insanlar olur kış akşamını güzel bulabilirdi, ama o Philadelphia'dan nakledilmiş ve hâlâ taşra hayatına alışmaya çalışan bir kızdı. Sirenler yerine kuş sesleriyle uyanmak güzeldi ve temiz hava her gün otobüs egzozu solumaktan daha iyiydi. Ama Dana henüz burada tam olarak evinde değildi. Boş arazi onun rahatı için fazla karanlık, fazla ıssızdı. Çakallar vardı. Son zamanlarda komşuların tavuklarını ve kedilerini avlıyorlardı.

Gezgin, cesur ve seyahat boyutunda bir yırtıcı sürüsü, Glock'unu el altında tutmayı sevmesinin bir başka nedeniydi. Yeni ahır kedilerine düşküdü, geleneksel evlat edinmeler için fazla yabani ve saldırgandılar.

Sadece bir yıl önce, Dana'nın cinayet masası dedektifi ortağı ve en iyi arkadaşı Bree Taggert, anneleri öldürüldükten sonra yeğenlerini büyütmek için New York'un dışına taşınmıştı. Kız kardeşinin cinayetini çözdükten sonra, Bree kazara şerif olmuştu. Korkunç derecede amaçsız bir emekliliğin eşiğinde duran Dana, dadılık yapmayı teklif etmişti. Her şeyi kapsayan kolluk kuvvetleri kariyeri ona iki boşanma, üreyemediği için hayal kırıklığına uğramış bir aile ve hemcinslerine karşı derin bir güvensizlik bırakmıştı.

Taşınma onu rahatlatmıştı. Bree her ne kadar Dana'nın günlük ev işlerini üstlenerek kendisini kurtardığını söylese de, gerçek şu ki Bree ve çocuklar Dana'ya ihtiyacı olan yeni başlangıcı vermişti. Ailesini seviyordu ama annesi bir kez daha Dana'nın şansı varken çocuk sahibi olmamasının ne kadar üzücü olduğunu söylerse Dana aklını kaçıracaktı. Ve kuzeninin döşeme mağazasında gece güvenlik görevlisi olarak çalışmayı kabul etmesine imkân yoktu.

Çocuklar kolaydı. Dana'nın yemek pişirmek, spin derslerine katılmak ve emniyet teşkilatında geçirdiği onca yılın yorgunluğunu atmak için bolca zamanı vardı. Her şeyi romantik bir ilişkiyle tamamlayabilirse, hayatı tamamlanmış hissedecekti. Limonlu çubukları eline alarak Kent'in evine doğru yürüdü. Bir baykuşun çığlığı rüzgâra karıştı ve uzaktan daha küçük bir ciyaklama sesi duydu. Av ve avcı sesleri kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Dana adımlarını hızlandırarak ön kapıya gitti ve zili çaldı. Zil sesi içeride yankılandı ama kimse cevap vermedi. Tekrar düğmeye bastı. Kent görünmeyince kapıyı sertçe çalmayı denedi.

Kapı kolunu test etti. Geçen seferki gibi kilitli değildi. Kapıyı iterek açtı ve içeri eğildi. "Kent?"

Ama kimse cevap vermedi. Belki de kapı zilini duymamıştı. Evin arka tarafında müzik çalıyordu-Sam Cooke'un "Bring It On Home" şarkısı. Kent'in tenor sesinin arabada söylediği gibi şarkı söyleyip söylemediğini dinledi ama onu duymadı.

Dana içeri adım attı. Antrenin bir tarafında Kent'in ev ofisinin çift kapısı açık duruyordu, oda karanlık ve boştu. Diğer tarafta, ikinci katın sahanlığına doğru kıvrılan bir merdiven vardı. Dana koridordan aşığıya, büyük mutfığa doğru ilerledi.

Pişmekte olan etin kokusu odayı doldurdu ve çantasını ve kabını yere bıraktığında midesinin guruldamasına neden oldu. Dev adanın ortasında bir yavaş pişirici duruyordu. Kapağını kaldırdı. Havuç ve patatesler kaynayan dana etini çevreliyordu. Kapağı yerine koydu. Tencerenin yanındaki kesme tahtasında, yarısı doğranmış küçük bir diş sarımsak yığını bekliyordu. Yanlarında bir bıçak duruyordu. Ocağın üzerinde duran fırın tepsisinde ise ikiye bölünmüş bir somun Fransız ekmeği duruyordu. Kent sarımsaklı ekmek yapmanın ortasındaydı.

Nerede o?

Beklerken sarımsakları doğramayı bitirmek istiyordu ama *adam onun* için akşam yemeği hazırlamak istiyordu. Yemek yapma dürtüsüne direnen Dana, yemekten uzaklaştı ve kahvaltı köşesine doğru yürüdü. Üç duvardaki pencereler karlı bahçeye bakıyordu. Masanın üzerinde bir şişe pinot, iki bardak, bir tabak peynir ve zeytin duruyordu. Bir zeytine uzandı.

Müzik şarkılar arasında durakladı. Üst kattan bir inilti duyuldu. Percy Sledge'in "When A Man Loves A Woman" şarkısının ilk birkaç satırını dinlerken dondu kaldı. Tepesinde bir şey gıcırdadı.

Bir sorun mu vardı? Kent hastalanmış ya da düşüp başını mı çarpmıştı?

Aceleyle köşeyi döndü, arka kapıdan geçti ve U şeklindeki arka merdivenlerden çıkmaya başladı. İlk köşeyi döndüğünde, karanlık bir şekil ona doğru savruldu. Kar maskeli adamın omzu kaburgalarına çarparak ciğerlerindeki rüzgârı savurdu ve onu geriye doğru uçurdu. Üç basamak aşağı yuvarlandı ve parke zemine sırt üstü düştü. Baş süpürgeliğin köşesine çarptı ve görüşü karardı.

Adam Dana'nın üstüne düştü ve ağırlığı onun solar pleksusunu ezdi. Korku, öfke ve şok -ve ciğerlerini şişirememek- Dana'yı birkaç saniyeliğine felç etti.

Hırıldadı ve vücudunu birkaç santim yana doğru kıvrıdı. Ciğerleri üzerindeki baskı hafifleyince derin bir nefes çekti, sonra bir tane daha. Oksijen içeri doldu ve görüşü netleşmeye başladı.

Önce o toparlandı. Kendini oturur pozisyona getirerek kadının beline sarıldı ve iki elini boğazına doladı. Ama Dana'nın uzun cinayet masası dedektifliği kariyeri sayısız saat taktiksel savunma eğitimi almasını gerektirmişti. Özel dövüş sanatları eğitimiyle de desteklemişti. Kas hafızası devreye girdi. Kollarını onunkilerin üzerinde kavuşturdu, sonra dirseklerini aşağı doğru kaldırarak onun dirseklerini bükmeye zorladı ve nefes borusu üzerindeki baskıyı hafifletti.

Ayağı adamın bileğinin arkasına dolandı ve onu kısırdı. Sonra yukarı doğru köprü kurdu ve pozisyonlarını tersine çevirerek ters döndü. Adam sırt üstü düştü.

Dana onun bacaklarının arasına dizlerinin üzerine çöktü. Dirseğini adamın kasıklarına saplamak için kolunu kaldırdı ama adam birkaç santim geriye doğru sıçradı. Dirseğinin ucu yere çarptı. Elektrik benzeri sinir akımları kolunu uyuşturdu. Saldırgan karnının üzerine döndü, ayaklarını vücudunun altına aldı ve arka kapıya doğru tökezledi. Dana

ayağa fırladı. Başı zonkluyor, oda dönüyor ve midesi bulanıyordu. Peşinde bir adım sendelemeden önce kendini sabitlemek için duvara uzandı.

Üst kattan gelen bir başka inilti onu durdurdu.

Kent!

Kent'e yardım edemez ve davetsiz misafiri kovalayamazdı. Bir seçim yapmak zorundaydı. Hâlâ titreyerek merdivenlere doğru döndü. Arka kapının açıldığını duydu ve basamakları çıkarken soğuk bir hava dalgası hissetti. Ana yatak odası süiti sağ taraftaydı. Kapı aralığında durakladı.

Kent sırt üstü uzanmış, bükülmüş kollarını dev bir kaktüs gibi açmıştı. Basketbol topu büyüklüğünde kanlı bir daire beyaz gömleğinin önünü lekelemişti. Gözleri kapalıydı ve Dana odanın öbür ucundan nefes alış verişlerinin hırıltısını duyabiliyordu.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkararak bitişikteki banyoya yöneldi ve çamaşır dolabından küçük bir yığın el havlusu kaptı. Koşarak ona geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini yırtarak açtı. Telefonu yere fırlattı. Göğsünün ortasına yakın bir kurşun deliğinden kan akıyordu.

Siktir, siktir, *siktir*.

Yaranın üzerine katlanmış bir havlu yerleştirdi ve iki eliyle üzerine eğildi, bu sırada sesli komutlarla 911'i arayıp polis ve ambulans istedi. Adresi verdi. "Göğüste yara, kurşun yarası, erkek kurban, kırk yedi yaşında." Sıcaklık kot pantolonunun dizlerini ıslattı. Aşağı baktığında soluk gri halının üzerinde kırmızı bir lekenin yayıldığını gördü. "Ağır kanaması var."

"Bulunduğunuz yere bir ambulans gönderiliyor. Hatta kalın," diye talimat verdi 911 operatörü.

Kent'in nefesi tıkırdadı ve ıslak ses Dana'nın boğazında yeni bir korkunun fokurdamasına neden oldu.

"Kent?" Daha yakına eğildi. "Gözlerini aç. Bana geri dön."

Kolları çırpınmaya başladı. Bir yumruk çenesine çarptı. Elleri bileklerini kavradı.

Hâlâ saldırganla savaşıyor.

Dana onu uzaklaştırma çabalarını görmezden geldi. Yarasına baskı uygulamak için iki eline de ihtiyacı vardı. Durdurmazsa

Kan kaybından ambulans gelmeden ölmüş olacaktı. "Kent, ben Dana. Her şey yolunda. Yanındayım."

Gözleri çırpınarak açıldı, çılgınca daireler çizdi, sonra ona odaklandı. Hareketsiz kaldı. Yüzündeki acı ve panik kadının içini burktu. Kan havluyu ıslattı ve korku onu pençeledi. Vücudu endişe verici bir hızla kan pompalıyordu. Tüm ağırlığını ellerinin üzerine verdi. "Benimle kal, tamam mı?"

Küçük bir baş hareketiyle vücudu gevşedi ve gözlerini zayıflık kapladı.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"
diye sordu. Dudakları kıpırdadı ve sessiz
bir "Hayır" dedi.

911 operatörü Dana'nın duymadığı bir şey söyledi. Telefonuna bağırdı, "Ambulansın tahmini varış süresi nedir?"

"Üç dakika," diye cevap verdi 911 operatörü. "Kapı kilitli değil mi?"
"Evet. Üst kattayız."

Dakikalar ağır çekimde ilerliyordu. Dana'nın parmaklarının
arasından kan sızıyordu. Sonunda bir siren sesi yaklaştı.

"Kent?" Dana onun yüzüne doğru eğildi. "Yardım ."

"Acil yardım ekipleri bulunduğunuz yerde mi?" diye sordu
911 operatörü. Dana, "Birini duyuyorum," diye cevap verdi.

Kent gözlerini kısarak ona baktı, bakışları bulanıktı. Gözleri odağını kaybediyordu.

Onu dudaklarından öptü. "Bekle."

Ama gözleri geri yuvarlandı ve nefes almayı kesti.

"Hayır!" Dana kalp masajına başladı. "Geri gel." Ona iki kurtarıcı
nefes verdi.

Ön kapı açıldı ve bir erkek sesi "Polis!" diye bağırdı. Dana göğüs
kompresyonuna geçti. "Buraya!" diye bağırdı.

Ayaklar merdivenlerde gümbürdedi. İki Redhaven üniformalısı
silahlarını çekerek içeri daldı.

Dana göğüs kompresyonlarına devam etti. "Olay yerini
temizleyecek zamanım olmadı." Aşağıda daha fazla hareketlilik
duyabiliyordu. "Ama sanırım arka kapıdan çıktığını duydum."

Polisler yaka mikrofonlarına konuştular. Dana onları görmezden
geldi. Philly Polisi'nde yirmi beş yıl çalıştıktan sonra neler olduğunu
biliyordu.

Acil yardım ekibini içeri almadan önce evi kontrol ediyorlardı. En iyisi onları işleriyle baş başa bırakmak.

Çabuk davrandılar. Belki iki dakika geçti, sonra iki acil yardım görevlisi ellerinde sağlık çantalarıyla içeri daldı. Dana ayağa fırladı ve yolundan çekildi, onlar da ustalıkla işi devraldılar. Otomatik pilotta ellerini kalçalarına sildi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Birkaç adım geri giderken telefonunu yerden kaptı.

Zemin eğildi ve destek almak için duvara yaslandı. Titreyen ellerine baktı. Elleri kan bulaşmıştı. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor, nabızı acil yardım ekibinin sesini bastırıyordu.

Çok fazla kan var.

Kariyerinde pek çok suç mahalli görmüştü ama bu farklı görünüyordu. Bu adamı yakından tanıyordu. Onunla sadece birkaç saat önce konuşmuştu. Evet, kurbanla olan kişisel bağına rağmen beynindeki dişlilerin yer değiştirdiğini hissetti, odayı tarayıp detayları incelerken duygularını bölümlere ayırdı. Yerde, yatakla duvar arasında bir tabanca duruyordu.

Bir acil yardım görevlisi "Nabız!" diye anons etti.

Kent'e serum ve oksijen bağlayan ilk yardım görevlilerini izledi. Nabızı sanki bir tüneldeymiş gibi yankılanarak atıyordu. Ambulans görevlileri bir sedye getirdi. Kent'i ona yüklediler ve hiç vakit kaybetmeden aceleyle dışarı çıktılar. Göğsünden aldığı kurşun yarasıyla hayatta kalmak için tek şansı ameliyathaneye bir an önce ulaşmaktı. Görüşü bulanıklaştı. Bedeninden çıkmış gibi duvardan aşağı kaydığını hissetti.

"Hanımefendi?" Bir polisin sesi kulaklarındaki kan hücumunu yarıp geçti. Gözlerini kırıştırdı. Polis yanına çömeldi, yüzü göz hizasındaydı. "Vuruldunuz mu?"

"Hayır, vurulmadım," dedi Dana. Başının arkasında ağrı ve onunla birlikte mide bulantısı artıyordu. Yerdeki silahı işaret etti.

Polis hızlı bir bakışla onu taradı. "İyi olduğuna emin misin?"

Dana kıyafetlerine baktı. Kanla kaplı olan sadece elleri değildi. Her yer kan içindeydi. Kırmızı lekeler kot pantolonunun dizlerini , açık ceketini çizmiş ve beyaz kazağının önünü boyamıştı. Saçına ve yüzüne de bulaşmıştı.

"Evet." Vücudunu işaret etti. "Kent'in kanı olduğundan oldukça eminim." "Adın ne senin?"

"Dana Romano." Adresini okudu.

"Tamam. Hadi seni buradan çıkaralım." Polis onu odadan dışarı çıkardı.

Merdivenlerden inerlerken dizleri titriyordu. Adam dirseğinden sıkıca tutuyordu. Alt katta birkaç üniforma gördü. Mutfaktan "Stand By Me" çalıyordu, yumuşak notalar kulağa gerçeküstü geliyordu. Dışarıda, caddeyi kaplayan devriye araçlarının ışıkları dönüyordu. Soğuk gece havasını minnettar yudumlarla içine çekti ve bunun kafasını boşaltacağını umdu. Ama giysilerinin sıcak, kanlı ıslaklığı neredeyse anında soğudu ve titremeye başladı.

Garaj yolundan aşağı indiler ve adam onu ilk devriye aracının yanında durdurdu. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz, Bayan Romano?"

Yakından bakıldığında, dönen ışıklar Dana'nın başını döndürdü. Onlardan uzaklaştı, sonra da düşüncelerini toparlamak için birkaç saniye bekledi. "Kent bana yemek pişiriyordu."

"Kurban Kent mi?"

"Evet. Dr. Kent McFadden. Eve girdim ama onu bulamadım. Sonra üst kattan bir ses duydum. Belki düşmüştür falan diye düşündüm. Merdivenleri çıkmaya başladım ve bir adam koşarak aşağı indi." Görüntüler kafasında flaş ışığı gibi yanıp sönüyordu. Adamın vücudunun kadınınkine çarpması. Başının süpürgeliğe çarpması. "Beni yakaladı. Yere düştük. Beni boğmaya çalıştı." Nefes alışını yavaşlattı, bu da zihnini yavaşlattı. Sıkan elleri hatırladıkça boğazı ağrımaya başladı.

Polis el fenerini kadının boynuna tuttu ve empatik bir ses çıkardı.

"Onu üzerimden attım. Kapıya doğru koştu. Peşinden gidecektim ama Kent'in üst katta inlediğini duydum." Hafızası bulanık görünüyordu. Bütün düşünceleri bulanıktı.

"Dövüştüğünüz adamı tarif edebilir misiniz?" Polis bir not defteri açtı.

Şaşkınlığına rağmen, eğitimi devreye girdi. Gerekli tanımlayıcı detayları otomatik olarak fark etmişti. "1.80 boylarında, 1.80 boylarında, fit. Kot pantolon, siyah bir ceket ve siyah bir kar maskesi giymiş. Mavi tek kullanımlık eldivenler. Gözlerinin rengini göremedim." Görüntülerin parlaması başının dönmesine neden oldu. Gözlerini kapattı.

"İyi detaylar." Polis notlarından başını kaldırdı, gözleri neredeyse şüpheyile bakıyordu.

"Ben emekli bir polisim," diye açıkladı Dana. "Philly Cinayet Masası."

Başını salladı ve kadının tarifini yazdı. Telefonu çaldı. Kemerinin üzerine eğdi, ekrana baktı ve kaşlarını çatı.

"Kent'in durumu hakkında bir gelişme var mı?" diye sordu.

Cevap vermek yerine, "Bana saldırgan hakkında başka ayrıntı verebilir misiniz?" diye sordu.

"Şu anda değil." Dana'nın başındaki ağrı giderek artıyordu. Tek yapmak istediği uzanıp gözlerini kapatmaktı.

Defterini kapattı.

Dana ekledi, "Silahım mutfaktaki çantamda." Onlar bulmadan önce söylemesi daha iyiydi. Silahını üzerinde taşımalıydı. Taşrada yaşamının rehavetine kapılmıştı.

"Balistiğe götürmemiz gerekecek." Yakasına uzandı Mikrofon.

"Anlaşıldı." Dana gözlerini kırıştırdı ama görüş alanındaki yıldızlar vizyonu kaldı. "Bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Ve ellerimi yıkamalıyım."

Ama onun hemen yıkanmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

"Elbette, seni temizleyeceğiz, ama önce ve barut kalıntısı var mı diye bakacağım." Arkasını döndü. "Burada bekle."

Dana arabaya yaslandı. Telefonunu çıkarırken kafatasının arkasında bir acı kükredi.

Kent hala hayatta mıydı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bree döndü ve Travis'in yatak odasından çıktı. Yardımcıları mahkûmu ilçe hapishanesine nakletmeden önce ısırığın tedavisi için acil servise götüreceklerdi. Merdivenlerden inip rutubetli evden dışarı çıktı. Dışarıda, gecenin serin havasını içine çekti. Sokakta yürürken, bekleyen olay yeri inceleme ekibine yeşil ışık yaktı.

"Oğluma yaptıklarını unutmayacağım," diye fısıldadı biri.

Bree arkasını döndü ve Bayan Ekin'in yaklaşık yirmi metre ötede kaldırımında kamburlaştığını gördü. Yanında genç bir adam duruyordu. Orta boylu ve biraz tıknazdı. Muhtemelen Travis'in kardeşlerinden biriydi. Bree onların dikkatini ve düşmanlıklarını hissedebiliyordu.

"Bir Ekin asla unutmaz," diye oğlu.

"Bu bir tehdit mi?" Bree onlarla yüz geldi. Bayan Jenkins'in cesedinin görüntüsü zihninde tazeydi ve bir öfke patlamasını bastırmak zorunda kaldı.

İkisi de cevap vermedi ve Bree arkasını döndü. Botu siyah bir buz parçasının üzerinde kaydı. Yalpaladı ama yere düşmedi. Kendini toparladığında Bayan Ekin ve oğlu uzaklaşmıştı. Ama Bree havanın hâlâ onların düşmanlıklarının kokusunu taşıdığına yemin etti. Hızlı bir ürpertiyle K-9 birimine doğru ilerledi.

Collins arka taraftaydı, kapak açtı ve aracın yarısına kadar içindeydi. Greta kargo bölümünde oturuyordu. Köpek daha sakin görünüyordu ama kuyruğu hâlâ kaskatı kesilmişti. Collins köpeğin yeleğini çıkarmış ve tüylerindeki kanı temizlemek için mendil kullanıyordu. Dişlerinin arasında küçük bir el feneri tutarak köpeğin kalın tüylerini ayırdı.

"O iyi mi?"

"derisini görmeyi zorlaştırıyor ama üzerinde bir iz göremiyorum." Collins arkasına yaslandı ve Greta'ya doldurulmuş bir kirpi uzattı. Onu kaptı ve sertçe çiğnedi. Oyuncak, köpeğin güçlü çenesinin her dişleyişinde tiz bir gıcırtı çıkarıyordu.

"Bunlardan biri ne kadar sürer?" Bree sordu. Telsizinden komşu kasaba Redhaven'daki bir çatışmayla ilgili konuşmalar geliyordu. Collins'le birlikte bir dakika sessiz kalıp herhangi bir yardım talebi olup olmadığını dinlediler. Hiçbiri gelmeyince devam ettiler.

"Her hafta bir tanesinin bağırsaklarını deşiyor." Collins sırtıttı. "Onları kutu kutu alıyorum. Sınıftaki diğer tüm köpeklerin ipleri ve lastik topları vardı ama onun yoktu. Küçük bir hayvan öldürölüyormuş gibi ses çıkaran bir oyuncağı olmak zorunda."

"Bu gece ikiniz de iyi iş çıkardınız." Bree köpeğe doğru uzanmadı. Greta'nın adrenalini hâlâ yüksekti. Bazı K-9'larla çalışırken kazara ısırılma riski vardı.

Collins kapıyı kapattı. "Raporuma başlamadan önce biraz stres atması için onu tarlaya götüreceğim." Greta'nın bacaklarını esnetmesi için şerif karakolunun aşağısındaki boş bir araziye kullanıyordu.

Bree başını salladı. "Önce personel, sonra evrak işleri. Her zaman." Greta bir köpek olabilirdi ama o da ekibin bir parçasıydı.

K-9 birimi uzaklaştı. Bree kaldırımında siyah bir Suburban gördü. Az önce bitirdiği stresli operasyona rağmen, araca yaklaşırken ağzının kenarının yukarı kalktığını hissetti. Matt dışarı çıktı. Altı üç boyunda, sadece uzun boylu değil, iri kemikliydi de. Giysilerinin altına giydiği zırh, vücudunu daha da iri gösteriyordu. Kısa kızıl kahverengi saçları ve sıkı kesilmiş sakalıyla, bir Viking savaş baltası sallıyor gibi görünüyordu. Üzerinde şerif departmanı logosu olan uzun kollu bir polo tişörtün üzerine şerif departmanına ait bir ceket giymişti. Sivil bir danışman olarak Matt tam bir üniforma giymiyordu.

"Uzak duracağını sanıyordum." Kış rüzgârı caddede sertçe esiyordu ve Bree titredi. Vücut zırhının altındaki nemli ter onu üşüttü.

"Kafasını karıştırmak istemedim." Matt, Greta'yı kız kardeşinin köpek kurtarma ekibinden almıştı. "Collins'e bağlanmış gibi görünüyor ama yine de ..."

Resmi K-9 eğitimi için yeterli yaşa gelene kadar köpeğin bakımını üstlenmişti. "Nasıl geçti?"

"Travis'i beş saniye içinde yere serdi. Her şey kadar hızlı bitti ki; aslında çok etkileyiciydi."

"Evet!" Matt ellerini ceplerine sokmadan önce yumruğunu havaya kaldırdı. "Bunu yapabileceğini biliyordum." Matt en başından beri, onu zor bir aile yerleştirmesi yapan özelliklerin aynı zamanda onu harika bir K-9 yapacağını söylemişti.

"Endişeliydim. İçeri girerken neredeyse şakacı görünüyordu. Sürekli kuyruğunu sallıyordu. Ama Travis'i bulur bulmaz onu yemek istedi."

"İşte benim kızım." Matt sıırıttı. "Bilgin olsun, sallanan bir kuyruk heyecana işaret eder. Samimiyet göstergesi değildir."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Bree. "Görüldüğünden çok daha güçlü."

"Eğlenceli gerçek: köpekler vücut ağırlıklarının üç katıyla çekerler."

"O ve Collins bu gece beni etkilediler." Bree'nin telefonu paltosunun cebinde titreşti. Telefonu çıkardı ve ekranı okudu.

Dana mı? Bree'ye özellikle beklememesini söylemişti.

Bree telefona cevap verdi. "Daha yeni geldin. Baktan bir şey mi yaptı? Gitmek için bir bahaneye mi ihtiyacın var?"

Dana düz bir ses tonuyla, "Biri Kent'i vurdu,"

dedi. Bree yanlış anlamış olmalıydı. "Bekle. Ne?"

"O vurulduktan hemen sonra içeri girmiş olmalıyım."

"Matt burada. Seni hoparlöre alıyorum." Bree telefonu indirdi ve düğmeye bastı. "Durum ne kadar kötü?"

"Kötü." Dana'nın sesi kesildi. "Göğsünde yara var. 911'i aradım. Hastaneye götürülüyor. Redhaven polisleri burada." Redhaven, Randolph County şerifi olarak Bree'nin yetki alanındaydı ama bu küçük kasabanın kendi polis departmanı da vardı.

"Tetikçi nerede?" Bree sordu.

"Kaçtı." Dana titrek bir nefes almak için durakladı.

Bree durakladı, senaryolar aklından geçiyordu. "Sen iyi misin?"

"Sanırım ." Dana sanki nefesi kesilmiş gibi ofladı. O

sesi iyi gelmiyordu. Sesi stresli geliyordu. Dana çetesini koymuştu.

ve uyuşturucu satıcılarını hapishanede gördü. Sadece korkunç olarak tanımlanabilecek cinayet sahneleri görmüştü. Pek bir şey onu korkutmuyordu.

"Şimdi neredesin?" Bree, Matt'in endişeli bakışlarıyla karşılaşınca sordu.

Dana komşu kasabada bulunan bir evin numarasını ve sokağı okudu.

"Yoldayız," dedi Bree.

Matt kendi aracına döndü. "Orada buluşuruz."

Bree aceleyle cipine gitti. Todd'u arayarak ayrılacağını ve nedenini bildirdi. "Burada yetki sende."

"Evet, hanımefendi."

Bree aramayı sonlandırdı. Direksiyonun başına geçerek olay yerinden uzaklaştı ve yeğeni on altı yaşındaki Luke'un dokuz yaşındaki kız kardeşi Kayla'ya bakıcılık yaptığı evi aradı.

"Hoparlördesin," diye uyardı Luke.

"Eve ne zaman geliyorsun?" Kayla sordu.

"Başka bir telefon görüşmem var. Düşündüğümünden daha geç kalacağım." Bree kendini durdurdu. Onlara yalan söylememeliydi. "Aslında Dana arıyor. O iyi ama çıktığı adama bir şey olmuş."

"Ne oldu?" Luke sordu.

"Ayrıntıları bilmiyorum," dedi Bree. "Ama ."

Kayla'nın ses tonunda birazcık sızlanma vardı. "Heceleme sınavıma çalışmama yardım edecektin."

"Sorun değil," dedi Luke. "Seni sorgulayacağım." Sesi gerilmişti. Bir şeyler döndüğünü biliyordu. Bree daha fazlasını öğrenene kadar onu telaşlandırmak istemiyordu ve kız kardeşi dinlerken bunu sormayacaktı.

"Teşekkürler Luke," dedi Bree. "Ne kadar geç kalacağımı bilmiyorum. Sana mesaj atarım ama bekleme."

O daha fazla talimat veremedi Luke, "Kayla'yı saat dokuzda yatağına . Ben hallederim, Bree Teyze." Geçen yıl içinde bir erkek olmuştu. Bree onunla gurur duyuyordu ama yetişkinliğe ani geçişinin nedeni için üzülyordu. Annenin öldürülmesi insanı yaşlandırır.

"Teşekkürler, Luke. Alarmin kurulu olduğundan emin ol. İkinizi de seviyorum." Bree aramayı sonlandırdı ve ışıklar ve sirenlerle olay yerine doğru kükredi.

Telsiz çatırdadı ve merkez, potansiyel olarak silahlı ve tehlikeli bir saldırı için bir BOLO ilettili. Bree mikrofonu kaptı ve kendi departmanının arama çalışmalarına yardım etmesini koordine ederek yanıt verdi. Redhaven Polisi'nin tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar geniş bir coğrafya vardı. Ayrıca, kaçan bir şüpheli muhtemelen kendisiyle olay yeri arasına biraz mesafe koyacaktır. Yerel polisler kendi ilçelerini koruyacaktı. Devriye gezen yardımcıları, kendi kolluk kuvvetlerini bulundurmayan belediyelere odaklandı. Eyalet polisleri otoyollarda devriye gezerdi.

Redhaven polis şefi Colin Hanover'ı arayarak yolda olduğunu ve yardım teklif edeceğini bildirdi. Hanover kaba davrandı. Bree onu, verdiği kaba cevabın acil bir durumdan mı yoksa kendi çağrısından mı kaynaklandığını anlayacak kadar iyi tanııyordu. Profesyonel etkinliklerde birkaç kez karşılaşmışlardı ama birlikte hiç yakın çalışmamışlardı.

Adrese yarım mil kala, Bree müdahale eden araçların acil durum ışıklarını görebiliyordu. Arabayı sürdü, sonra Matt'in Suburban'ının yolun kenarına çekildiğini görünce yavaşladı. Onun arkasına park etti ve araçlarından indiler.

Onun yanına geçerek ceketinin fermuarını çekti. Birlikte, olay yeri koordinasyonunun merkezi gibi görünen yere doğru yürüdüler; garaj yolunun dibindeki sokakta bir grup üniformalı vardı.

"Hanover orada." Bree, Şef Hanover'ın açıkça talimatlar verdiği grubun ortasına doğru başıyla işaret etti. Şefin onu fark ettiği anda duruşunun sertleştiğini anlamıştı.

Bree, Redhaven şefine doğru bir adım attı. Hanover kırklı yaşlarının sonlarında bir yerdeydi. Stres, çok fazla güneşe maruz kalma ve genel olarak zayıflık onu daha yaşlı gösteriyordu. Bir koşucunun vücuduna sahipti. Kısa kahverengi saçlarına bolca gri vurmuş, gözlerinin ve ağzının kenarlarından derin çizgiler yayılmıştı.

Bree ve Matt yaklaşırken Hanover üniformalılardan uzaklaşarak onlara doğru bir adım attı. Bir elini uzattı. "Şerif Taggart."

Onun elini sıktı ve Matt'i tanıştırdı. Dana'yı bir an önce bulmak istiyordu ama Hanover'ın potansiyel huysuzluğunu göz önünde bulundurarak önce ona birkaç dakika vermeliydi.

Hanover da Matt'e aynı temkinli bakışı attı. Belki de bu sadece onun kişiliği idi, ama Bree dikkatli davranacaktı. Onu bir düşman haline getirmek kimsenin yararına olmazdı.

"Ev sahibinden haber var mı?" diye sordu alçak bir sesle.

Hanover başını salladı. "Dr. McFadden'ın durumu hakkında henüz bir gelişme yok."

"Peki ya tetikçi?" Matt sordu.

"Ondan iz yok." Hanover gözlerini kısarak Matt'e baktı, sonra tekrar Bree'ye döndü. "Soruşturmayı devralmaya niyetli misiniz Şerif?"

En azından açık sözlüydü. Dürüst bir güvensizliği, sahte bir dostça arkadan bıçaklamaya her zaman tercih ederdi.

Bree'nin Dana'yla olan kişisel ilişkisini göz önünde bulundurursak, kendini sahneye zorlamak uygunsuz olurdu ama tüm kontrolü Hanover'a bırakmanın da yanlış bir hareket olacağını hissetti. Onun sorusunu kendi sorusuyla geçiştirdi. "Yapmamı istiyor musun?"

Hanover başını geriye eğdi ve verdiği cevaba şaşırılmış gibi ona baktı. Onun kendisini olay yerinden kovmasını mı bekliyordu? "Hayır."

"O halde departmanım ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü yardım için hazırdır." Ve ekledi, "Ve ben de bu döngüden haberdar olmak isterim."

"Elbette." Hanover bu uzlaşmadan memnun görünüyordu.

Bree eve baktı. Işıklar parlıyordu. Her yerde üniformalılar vardı. Telsiz konuşmalarından daha fazla birim duymuştu. Redhaven büyük bir departman değildi. Adamlarının yarısını çağırmış olmalıydı ama durumu kontrol altına almış gibi görünüyordu. "Yardımcılarım aktif olarak tetikçi arıyor elbette."

Hanover, "Onu bulmak zor olacak," dedi. "Bayan Romano onun yüzünü görmedi."

"Aracının tarifi var mı?" Matt sordu.

Hanover başını salladı. "Dr. McFadden'ın basit bir güvenlik sistemi var ama kamerası yok. Komşularla görüşüyoruz. Evler, bir komşunun McFadden'ın evini çekemeyeceği kadar birbirinden uzakta ama belki şansımız yaver gider de birinin kamerası sokağı görür." Hanover başını Bree'ye doğru eğdi. "Bayan Romano eski ortağınız olduğunu söylüyor."

"Bu doğru," dedi Bree. "Philadelphia'da cinayet masasında birlikte çalışmıştık." Onun doğrudan bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Tetikçinin içeri nasıl girdiğini biliyor musun?"

Hanover, "Zorla girildiğine dair herhangi bir iz bulamadık," dedi. "Ama olay yeri inceleme ekibini çağırdım."

Bree, "Yer araması için yardımcılara ihtiyacınız olursa bana haber verin," diye öneride bulundu. "Bayan Romano nerede?"

Hanover başıyla onayladıktan sonra kenara çekildi ve elli metre ötede yolun kenarına park etmiş bir devriye arabasını işaret etti. Üniformalı kalabalık dağıldığı için Bree arka kapının açık olduğunu görebiliyordu. Dana ayaklarını sokağa dikmiş ve başını dizlerinin arasına almış bir şekilde yan oturuyordu. Bree'nin içinde endişe yükseldi.

Hanover, "Olay yerini gezdikten sonra daha fazla sorumluluk olabilir ve resmi bir ifade imzalaması gerekecek," dedi. Başını sallayarak adamlarına döndü.

Matt yanında olduğu halde, Bree caddeyi geçip Dana'nın yanına gitti. Aracın tavan lambasının ışığında Dana'nın giysilerindeki koyu lekeleri görebiliyordu. Sarı ve gri saçları kızıla boyanmıştı. Küçük bir el mendili kabı ve kullanılmış kanlı bezlerle dolu plastik bir torba -ayaklarının dibine oturdu. Endişe Bree'nin içine işledi. "Hey."

Dana başını kaldırdı. Vücudu rahatlayarak sarktı. "İkinizin de burada olmasına çok sevindim."

"Nasıl hissediyorsun?" Bree çömeldi ve arkadaşının solgun yüzünü taradı.

"Başım biraz ağrıyor," diye itiraf etti Dana, bir eliyle kafasının arkasına. "Beni yakaladığında tokat attım." "Seni kim yakaladı?" Bree sordu.

"Tetikçi," dedi Dana.

Bu iki kelimenin anlamını kavrayan Bree şok geçirdi.

Matt bir küfür mırıldandı. "Siz geldiğinizde tetikçi hala burada mıydı?"

"Evet. Birbirimize girdik. O kaçtı." Dana bir elini alnına bastırdı. "Silahımı çantamda unutmuşum. Aptalca."

Matt, "Öne eğil," dedi.

Dana başını eğince Matt fenerini Dana'nın başına tuttu.

"Saçında kan var," dedi.

"Kent'in olabilir." Dana ellerini kaldırdı. Tırnaklarının altında hâlâ kan vardı.

Bree cebinden bir eldiven çıkardı. Eldiveni çekiştirdikten sonra Dana'nın dağınık saçlarını dikkatle ayırdı. "Hayır. Bir yaran ve kaz yumurtası var." Dana'nın süveterinin arkası sırlıslıklardı ama kanama yavaşlamıştı. Bunu nasıl hissetmemişti?

"Birkaç dikişe ihtiyacın var." Matt'in nefes veriş kızıgı gibiydi. "Sağlık görevlileri seni kontrol etmedi mi?"

"Onların suçu değil." Dana elini kaldırdı. "Onlara yaralanmadığımı söyledim. Fark etmedim..." Parmaklarını yüzünün önünde birleştirdi. "Yanlışlıkla bir elimi -ve Kent'in kanını- saçıma bulaştırdığımı sandım. Çok fazla kan vardı."

Çok fazla, diye düşündü Bree yeni bir endişe dalgasıyla.

Matt el fenerini cebine soktu. "Bu yüzden ilk yardım ekibinin seni kontrol etmesi gerekirdi."

Dana yorum yapmadı. Yüzü griydi ve kusacakmış gibi görünüyordu. Bree onun henüz fark etmediği başka yaraları olup olmadığını merak etti. Adrenalin o anda pek çok acıyı engelleyebilirdi ama sonra ... Bree ayağa kalktı. "Seni acil servise götüreceğim."

"Hanover'a haber verip seninle hastanede buluşacağım." Matt doğruldu.

"Teşekkürler," dedi Bree.

Matt başını sallayarak döndü ve hızla uzaklaştı. "Hazır mısın?" Bree Dana'ya elini uzattı.

Dana kabul etti ama biraz yalpaladı. Bree düşme ihtimaline karşı ona yakın durdu. Dana, Bree'nin aracına doğru elli bir yaşında çok formda biri gibi değil de seksen yaşında biri gibi yürüdü. Bree onu yolcu koltuğuna oturttu. Arka tarafa gidip ilk yardım çantasını aldı ve birkaç paket gazlı bez açtı. Dana'ya döndü ve ona kısa bir deste uzattı. "Al bakalım."

Dana yolcu koltuğunda gazlı bezi başının arkasına tuttu ve gözlerini kapattı. "Seni aradığımdan beri bunu yapmak istiyordum."

"Sakin uyuma." Bree kaputu yuvarladı ve direksiyonun arkasına geçti.

Dana acil servise giderken hiçbir şey söylemedi. Bree onun kusmamaya çalıştığını tahmin etti.

Acil servis sessizdi ve bir hemşire Dana'yı triyaj alanına götürdü - cam duvarlar ve sürgülü perdelerle oluşturulmuş bir dizi muayene odası. Bree koridorda birkaç saniye volta attıktan sonra hemşire istasyonuna yöneldi. Buradan acil servisin diğer tarafındaki travma bölümünü görebiliyordu. Kâğıt ve plastik tıbbi malzeme ambalajları, eldivenler ve kan her yeri kaplamıştı. Muhtemelen Kent geldiğinde burada tedavi edilmişti.

"Yardımcı olabilir miyim, Şerif?"

Bree bilgisayarın başındaki hemşireye döndü. "Vurulan kurbanla ilgili bir gelişme var mı? Adı McFadden."

Hemşire bilgisayarını kontrol etmek yerine koridora bakarak Bree'nin tahminini doğruladı. "Onu getirdiklerinde durumu kritikti. Ameliyathaneye aldılar."

"Teşekkürler." Bree geri çekildi, Kent'in olayı atlatmasını ve davanın cinayete *teşebbüs* olarak kalmasını umuyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sokağı tarayıp Şef Hanover'ı bulmaya çalışırken Matt'in içinde öfke yankılandı. Redhaven polisleri Dana'yı yaralı ve kanlar içinde, hiçbir tıbbi müdahalede bulunmadan öylece bırakmışlardı. Tüm müdahale ekipleri adrenalinin acıyı kamufle ettiğini bilirdi. Dana bunun onların suçu olmadığını söylemişti ama Matt suçu tamamen müdahale eden polislere yükledi.

Şefi araba yolunun başında, olay yerini işaretleyen testerelerin hemen önünde, telefonunu kulağına dayamış halde buldu.

Matt, şef telefonunu indirene kadar uygun bir mesafede bekledi.

Hanover onunla yüzleşmek için döndü. Duruşunu genişleterek Matt'in olay yeri bandının altından geçmesini engelledi. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Flynn?"

"Bayan Romano'nun başının arkasında bir kesik var. Şerif Taggart onu acil servise götürüyor."

"Durum ciddi mi?" Hanover'ın sesi keskinleşti.

Matt şefi tartarken göz temasını hiç kesmedi. Bir sidik yarışıyla ilgilenmiyordu ama Hanover'ın onu itip kakmasına da izin vermeyecekti. Matt bir elini kaldırdı, parmak uçları kesiğin büyüklüğünü göstermek için bir santim kadar açtı. "Ben de beyin sarsıntısı geçirdiğine bahse girerim."

Şefin dudakları mutsuz bir çizgiye dönüştü. Bree'nin Dana'yı kendisinden izin almadan olay yerinden götürmesine mi kızmıştı? Ya da memurlarının yarayı fark etmemesine mi kızmıştı? Redhaven Şefine memurları saygı duyardı ve Şöhreti kitabına uygundu. Matt onun siyasi emelleri olduğuna dair bir Şikâyet ya da yolsuzluk söylentisi duymamıştı.

Hanover azı dişlerini çiğnedi. "İyi olduğunu söyledi."

Matt cevap vermedi. Ėkisi de bunun affedilemez olduğunu biliyordu. Ėfin poker suratı berbattı. Bakışları üniformalı memurlarından birine kaydı. Çenesi gerildi. Üniformalılara kesinlikle sinirlenmişti. Matt, Ėfin adamlarını herkesin önünde destekleyeceğini, ama özel olarak onlara sözlü bir dayak atacağını tahmin etti.

Tam bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonra Hanover gözlerini kırıştırdı ve "İfadesini hastanede alacağız" dedi.

Matt bu küçümseyici tonu görmezden geldi. Bir yanı olay yerinde kalıp neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

"Burada olmaman gerektiği konusunda anlaşabilir miyiz?" Hanover sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi sordu. "Davayla kişisel olarak bağlantınız var. Eğer adınız olay yeri kayıtlarında geçerse, herhangi bir savunma avukatı çıkar çatışmanızın kanıtları lekelediğini iddia edecektir. Kanıt toplama prosedürlerimiz hakkında yeminli ifade vermek zorunda kalırsam, araziye ayak basmadığınızı söyleyebilmek istiyorum."

Matt hoşuna gitmese de, "Haklısın," diye itiraf etti.

Hanover, "Şerife daha sonra bilgi veririm," diye onu temin etti.

Matt başını salladı. "Tamam o zaman. Ben artık gidiyorum."

Hanover yerinden kımıldamadı ve Matt aracına doğru yürürken Ėfin bakışlarının yakıcılığını sırtında hissetti. Direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı. Matt üç noktadan dönüp arabayı sürerken, Hanover bir bekçi köpeği gibi olduğu yerde kaldı.

Hastanede bir acil servis hemşiresi Matt'i triyaj bölümüne yönlendirdi. Perdeler açıldı. Sedye . Bree dar alanda volta atıyordu. Üzerinde üniforması olmasaydı bile, Matt onu hareket ediğinden tanıyabilirdi; bir amacı vardı. Orta boyluydu, kıvrımlı bir vücuttan ziyade atletik bir vücudu vardı. Dalgalı kahverengi saçları profesyonel bir topuzla toplanmıştı. Onu kelimelerle tarif etse kulağa pek de özel gelmeyecekti ama dönüp onun bakışlarıyla kendi bakışlarını buluşturdu ve o ela gözler -zeki, trajik ve dürüst- her zamanki gibi onu büyüledi.

Açıklığa doğru adım attı. "Dana nerede?"

Bree durakladı. "Tomografi çektiyor."

"O iyi mi?" Matt kimsenin onları görmediğinden emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra Bree'ye hızlı bir öpücük verdi. İlişkilerini herkese duyurmuş olsalar da, Bree üniforma içindeyken PDA yapmanın profesyonelliğe aykırı düşünüyordu. Matt kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu. Ama sonra, eline zarar veren ve şerif yardımcılığı kariyerini sona erdiren dost ateşinden sonra ilçeyle açtığı davadan büyük bir tazminat kazanmıştı. İsteddiği kişiyi tersleyebilecek durumdaydı. İçinde bulunmak için güzel bir konumdu.

"Kafasında yarım düzine dikiş var ve beyin sarsıntısı geçirmiş."

Matt, "Hiç şaşırmadım," dedi. "Kahve ister misin? Görünüşe göre bir süre burada kalacağız."

"Evet. Teşekkürler." Bree volta atmaya devam etti. Normalde kıpır kıpır biri değildi, bu yüzden yerinde duramaması ona zorlandığını gösteriyordu. Bree'nin çocukları dışında yaşayan tek bir aile üyesi vardı, o da küçük kardeşiydi. Dana, Bree'nin en iyi arkadaşından daha fazlasıydı. Aynı zamanda bir abla figürüydü.

Matt koridorun sonunda bir kahve makinesi buldu. Matt Bree'ye fincanını uzattığında, Bree dönüp sırtını duvara dayadı. Kahvelerini içtiler ve neredeyse bir saat boyunca sessizce volta attılar.

Huzursuz olduğu her halinden belli olan Bree ayak parmağına vurdu. "Biraz daha kahve alacağım. İster misin?"

"Elbette." Matt onu getirmeyi teklif edecekti ama kızın hareket etmeye ihtiyacı olduğunu hissetti.

Bree adım adım uzaklaştı, bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra Dana döndü ve sedyeyle kabine girdi. Bağı yana çevrilmişti ve Matt kafatasının tıraşlanmış bir bölümünü ve bir sıra siyah dikişi görebiliyordu. Gözleri kapalıydı ve bir görevli yatağı park ederken hareket çalışmadı.

"Işığı kısabilir misiniz?" diye sordu.

Matt duvardaki düğmeye uzandı ve yatağın hemen üzerindeki ışığı söndürdü.

Dana gözlerini açtı. Gözlerinde acı parlıyordu.

"Başın nasıl?" Matt sordu.

"Meh." Gözlerini kıstı.

Ama teni hastane otoparkının etrafına yığılmış kirli kar kadar solgundu. Cildi bile aynı grimsi tondaydı. Acil servis personeli dikiş attıkları bölgeyi temizlemişti ama kurumuş kan hâlâ saçlarını, yüzünü ve boynunu kaplıyordu. Çürükler boğazını çevreliyor, yüzünde ve kollarında kızgın lekeler halinde çiçek açıyordu. Göremediği daha fazla yara olduğunu tahmin ediyordu. Sanki bir UFC dövüşünde birkaç raunt kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Ölü gibi görünüyor olmalıyım." Yüzünü buruşturdu. "Kent'in durumu hakkında bir gelişme var mı?"

Matt, ", " dedi.

"Siktir." Küfür kızgınlıktan ziyade çaresiz ve üzgün bir şekilde çıkmıştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Birisi boğazını temizledi. Şef Hanover bir kolunun altına sıkıştırdığı defteriyle perdelerin hemen dışında duruyordu. "Bayan Romano?"

Matt, "Beyin sarsıntısı geçiriyor," diye uyardı, ama tetikçinin olduğu bir suçu soruşturuyor olsaydı, tanığı hemen sorgulamak isterdi.

Dana elini kaldırdı. Bileğinden bağlı olmayan bir serum hortumu sarkıyordu. "Sorun yok Matt. Başka birini daha vurmadan önce bu adamı yakalamalarını istiyorum."

Hanover Matt'e baktı, ama Matt kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Hiçbir yere gitmiyordu. Dana normalde zeki biriydi, ama kendi başının çaresine bakacak durumda değildi.

Hanover içini çekerek yatağın yanına yaklaştı. Matt,

"Bir üniforma göndermeni bekliyordum," dedi.

"Hepsi olay yerinde ya da dışarıda tetikçiyi arıyor." Hanover onun sorusunu geçiştirdi. Gerçek şu ki, Redhaven Polis Teşkilatı özel dedektiflere sahip olamayacak kadar küçüktü. Hanover karmaşık vakalarla kendisi ilgilenirdi. Muhtemelen üniforma sıkıntısı da çekiyordu.

"Onu gören var mı?" Dana sordu.

"Henüz değil." Hanover bir çift okuyucu çıkardıktan sonra not defterini açtı ve sayfasını gözden geçirdi. "Dr. McFadden'ı nasıl tanıyorsunuz?"

"Yaklaşık bir ay önce spinning dersinde tanıştık." Dana, Scarlet Falls'taki bir spor salonunun adını ve adresini verdi.

"Onu kaç kez gördün?" "Altı ya da yedi," dedi Dana.

"Ne tür bir doktor bu?"

"Estetik cerrah," dedi Dana. "Yüz gerdirme ve göz kapağı ameliyatı konusunda uzman."

Hanover bir not aldı. "Bu geceden önce onun evine gitmiş miydiniz?"

"Evet. Bir kez. Geçen hafta."

Hanover kalemini kaldırdı. "Bana bu akşamki olayları tekrar anlatabilir misiniz? Memuruma zaten anlattığınızı biliyorum ama hikâyeyi bir de kendim dinlemek istiyorum."

Dana eve gelişiyle başladı. Tetikçiyle karşılaşmasını anlatırken irkilmedi ama Kent'i kurtarmak için yaptığı girişimleri anlatırken sesi bir kez çatallandı. Boğazını temizledi ve sözlerini güçlü bir şekilde bitirdi. "911'i aradım ve sağlık görevlileri gelene kadar kalp masajı yapmaya devam ettim."

"Geldiğinizde kapı kilitli miydi?"

Dana başını hafifçe salladı, sonra bu hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. "Oraya iki kez gittiğimde de kapı kilitli değildi."

"Dr. McFadden'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Hanover sordu. "Duygular mı?" Dana sordu.

"Bir ilişkiniz var mı?" diye .

"Biz çıkıyoruz. Ondan hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. İlişkimiz ancak bu kadar "

"İlişkiniz özel mi?" Hanover bastırdı. "Henüz bunu tartışmadık."

"Ama onunla yatiyorsun?" Hanover'ın sorusu neredeyse yargılayıcı gibiydi.

Ama Dana gözünü kırpmadı. "Açık olmak gerekirse, uyumadık. Seks yaptık ama geceyi burada geçirmedi."

"Neden olmasın?"

"Çocukları (Şerif Taggert'in yeğenleri) okula götürmek için sabah evde olmam gerekiyordu."

"Siz onların dadısı mısınız?" "Evet."

Hanover burnunu çekti ve bir not daha aldı. "Yani bu gecedен önce Dr. McFadden'ın yatak odasında mıydınız?"

"Evet."

"Bir tabancası olup olmadığını biliyor musunuz ya da evde hiç tabanca gördünüz mü?" Hanover başını öne eğdi.

Dana, "Bu gecedен önce olmaz," dedi. "Kent adına kayıtlı bir tabanca var mı?"

"Hayır." Hanover kadının cevabını not defterine kaydetti. "Bu akşam Dr. McFadden'ın evine vardığınızda sokakta herhangi bir araç gördünüz mü?"

Dana tavana baktı ve birkaç saniye konsantre oldu. Sonra başını hafifçe sallayarak, "Hiç fark ettiğimi hatırlamıyorum. O mahallede arsalar büyüktür. Araba yolları birbirinden uzak. Kent'in evine odaklanmışım. Komşularına pek dikkat etmedim."

Hanover başını salladı. "Dr. McFadden'ın üst katta inlediğini duyduğunuzda, çantanızdan silahınızı almayı düşünmediniz mi?"

Dana'nın yüzü gerildi. "Hayır. Hasta olduğunu ya da düştüğünü sanmışım. Hiç aklıma gelmemişti..." Sesi kesildi. Sonra omuzları hızla titredi. "Geriye dönüp baktığımda, bunu yapmalıydım." Sert bir nefes verdi. Burun delikleri alevlendi. Bir an için gözlerini kapadı, sonra açtı. "Silahım yanımda olsaydı, tetikçi kaçamazdı." Ses tonunda pişmanlık ağır basıyordu. Açıkça kendini suçluyordu.

"Silah sesini duymadın mı?" Matt sordu.

Hanover Matt'e omzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı. Dana, "Hayır," dedi.

Matt şefi görmezden geldi. "O zaman siz geldiğinizde çoktan vurulmuştu. Bunu engelleyemezsiniz."

Dana'nın bakışları ona kaydı ve yüzü bir minnettarlık ifadesiyle yumuşadı. "Bu doğru."

Hanover kaleminin ucuyla not defterine vurdu. "Davetsiz misafir hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

Dana konsantre oldu ve gözlerini kapattı. Kapalı göz kapaklarının altında gözbebekleri birkaç kez ileri geri titreşti. Sonra göz kırptılar.

açık, kasvetli görünüyor. "Hayır. Üzgünüm. Sadece birkaç saat uyumam gerek."

Kabine bir doktor girdi. Matt personelin çoğunu tanıyacak kadar acil serviste bulunmuştu, ama onu tanıyamadı. Kırk beş yaşlarında, kısa, alev kırmızısı saçlarıyla gözlerini kısarak Şefe baktı. "Hastamı mı sorguluyorsunuz?"

Hanover'ın ağzı açık kaldı ve "Ona birkaç soru soracağım" diye cevap verdi.

"Hasta haklı. Uykunun beynin hafızayı pekiştirmesine yardımcı olduğunu gösteren çalışmalar var." Doktor perdedeki açıklığı işaret etti. "Bu görüşme sona ermiştir. Hastanın dinlenebilmesi için gitmeniz gerekiyor."

Hanover tartışmak istercesine ağzını açtı, sonra doktor ona dik dik bakınca kapattı.

Akıllıca bir seçim, diye düşündü Matt.

"Elbette." Hanover defterini kapattı ve kalemi spiral halkaların üzerinden geçirdi. "Takip eden sorular için sizinle temasa geçeceğim."

"Ben izin verene kadar olmaz." Doktor şefe uyarıcı bir bakış fırlattı.

Şef, müdürün odasından çıkan bir ortaokul öğrencisi gibi kabinden sıvıştı.

Matt kıs kıs gülmedi, ama gülmek istedi. Kendisi de aynı durumdaydı, bilgiye olan ihtiyacı hastanın iyiliğiyle dengelemeye çalışıyordu. Dedektifler davalarında tünel görüşüne sahip olabilirlerdi.

Doktor lazer bakışlarını ona çevirdi.

Matt teslim olma jestiyle iki elini de kaldırdı. "Ben bir dostum. Dana'ya saldıran adam silahlı, tehlikeli ve hâlâ serbest. Bir yere gitmiyorum."

Doktor başını eğdi. "Pekâlâ. Ama sessiz olun." Dana'ya döndü. "Arkadaşınız yanınızdayken tıbbi durumunuz hakkında konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Dana başını salladı.

Doktor serumu kontrol etti. "Ağrın nasıl?"

"Daha iyi hissediyorum," diye itiraf etti Dana.

Doktor iç çekti. "Bir ile on arasında bir ölçekte mi?"

Dana gözlerini odaklamak acı veriyormuş gibi sertçe kırıştırdı. "Yedi."

Doktor, muhtemelen göz bebeklerini kontrol etmek için gözlerine bir kalem ışığı tuttu. "Bunun için bir şey sipariş edeceğim. Mide bulantısı?"

"Evet." Dana yutkundu.

"Bu konuda da yardımcı olabilirim." Doktor tekerlekli bir arabanın üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru ilerledi. "Beyin sarsıntısı geçirmişsiniz. İyi haber, CT taraması kanama olmadığını gösteriyor. Gözlem için sizi bir gece tutacağız ama herhangi bir komplikasyon olmazsa sabaha çıkabilirsiniz. Eski bir kolluk kuvveti olduğunuzu takdir ediyorum ama lütfen rahatsızlığınızı küçümsemeyin." Doktor dizüstü bilgisayardan uzaklaştı, ifadesi yumuşadı. "Birden fazla basamaktan düştünüz, sert bir zemine indiniz ve şiddetli bir saldırıya maruz kaldınız. Henüz belirgin olmayan yaralarınız olabilir. Yeni ya da kötüleşen semptomlar yaşayıp yaşamadığınızı bilmemiz gerekiyor." Belli ki doktorun polisler üzerinde çalışma deneyimi vardı.

Dana, "Anlaşıldı," dedi.

"Güzel." Doktor başıyla onayladı. "Mide bulantısı için bir şeyler söyleyeceğim ve yakında yukarı taşınacaksınız." Reçetesiz satılan ağrı kesicilerin kullanımıyla ilgili talimatlar verdi. "Beyin sarsıntısının iyileşmesi için dinlenme çok önemlidir, özellikle de önümüzdeki birkaç gün boyunca. Belirgin fiziksel dinlenmeye ek olarak beyninizi de dinlendirmelisiniz. Telefon ve bilgisayar ekranlarından uzak durun. Mümkün olduğunca çok uyuyun."

Doktor gitti. Dana'nın yüzü çizilmiş ve gerilmişti, sanki Hanover'la yaptığı görüşme onu tamamen tüketmişti. Bir hemşire geldi ve seruma bir şey enjekte etti. Birkaç dakika sonra Dana gözlerini kapattı ve vücudu nihayet rahatladı.

Matt perdeli bölmenin hemen dışındaki duvara yaslandı ve Bree'ye mesaj atarak Dana'nın kabul edildiğini ve eve gidebileceğini bildirdi. Kendisi kalıp nöbet tutacaktı. Dana'nın nefes alışını, konuşmaların mırıltısını ve acil servis çalışanlarının hareketlerini dinledi. Gecenin olayları zihninde tekrar tekrar canlandı.

Neden birisi bir estetik cerrahın evine girsin ki? Dana bir hırsızlık girişimini mi engellemişti? Dr. McFadden neden vurulmuştu? Belki de ters giden bir hırsızlık.

Haneye tecavüzün ve ateş etmenin nedeni ne olursa olsun, Dana tek tanıktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kahve makinesine giderken, Bree Dr. McFadden'ın durumunu kontrol etmek için dolambaçlı bir yol izledi -değişmemişti- ve sonra koridorun sonundaki küçük bekleme odasına yöneldi. Oda boştu. Telefonunu çıkararak Luke'u aradı ve durumu bildirdi. "Dana başını çarptı ama iyileşecek." Matt'ten bir mesaj geldi ve onu okudu. "Sabah eve dönecek."

"Tamam," dedi Luke. Neyse ki Dana'nın randevusunu sormadı.

Bree çocukların yalnız ve uykuda olması fikrinden hoşlanmamıştı, ki bu pek de mantıklı değildi. Ama sonra, mantıklı olmanın ebeveynlik endişeleri için her zaman geçerli olmadığını öğrendi. "Yakında buradan ayrılacağım."

"Kimya ödevimi bitiriyorum. Sonra da yatacağım. Burada iyiyiz. Dana'ya iyi bak. O her zaman bizimle ilgilenir."

Bree'nin kalbi ısındı. O harika bir çocuktü. "Merak etme. Matt onunla kalacak."

"TAMAM." Az önceki itirazına rağmen sesi rahatlamış gibiydi.

Bree aramayı sonlandırdı. Odadan çıktı ve koridorda kahve ve otomat makinelerine doğru ilerledi. Bütün gece nöbet tutacaksa Matt'in biraz yiyecek ihtiyacı olabilirdi. Şef Hanover'ın asansörün yakınındaki bir bölmede ince, sarışın bir kadınla konuştuğunu gördü. Bree uzun bir bitkinin arkasına geçti, doğru döndü ve atıştırmalık seçeneklerini düşünürken kulak misafiri oldu.

"Bayan McFadden?" Hanover kendini tanıttı. "Size kardeşiniz hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Bree omzunun üzerinden bakarak bitki yapraklarının arasından Kent'in kız kardeşini görebildi.

"Lütfen bana Elizabeth deyin." Kadın ağlıyordu. Teni açık tenlilerin en güzeliydi, burnuna ve yanaklarına birkaç çil serpiştirilmişti. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Bir mendille gözlerinin kenarlarını özenle sildi.

"Daha özel bir yere gidelim." Hanover, Bree'nin az önce boşalttığı bekleme odasını işaret etti.

Elizabeth başını salladı. "Doktor beni bilgilendirmek için buraya geliyor. Bir dakika bile uzaklaşmayacağım."

Hanover etrafına bakındı. Bree onun gözlerinin kendisine dikildiğini hissetti. Üniformasına hiç uymuyordu. Bree duyarken Kent'in kız kardeşini sorgulamayı seçer miydi?

"Kent nasıl?" Hanover sordu.

Elizabeth iki omzunu da kaldırdı, sonra tekrar çökmelerine izin verdi.

Bree makineye birkaç dolar attı ve acele etmeden bir paket hayvan krakeri seçti. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

"Kardeşine zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?" Hanover sordu.

"Hayır. Kent tartışmaya girecek türden bir adam değildir. Sakin, komik ve akıllıdır. Herkes onu sever." Elizabeth'in ağabeyini tarif edişi Dana'nın son birkaç haftadır onun hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu.

"Peki ya iş ortağı Dr. Bhatt?" Hanover sordu. Elizabeth burnunu çekti. "Veer Kent'in en yakın arkadaşı."

"Mesleki kıskançlık ya da mali sorunlar yok mu?"

"Hiç de değil," dedi. "On yıldan uzun bir süredir ortaklar. Kent yüz bakımı yapıyor, Veer ise göğüs büyütme ve karın germe konusunda uzman. Becerileri birbirini tamamlıyor, rekabetçi değil."

Bree iki dolar daha düzeltti ve otomata attı. Bir paket karışık kuruyemiş seçti ve düşmesini izledi.

Hanover devam etti. "Elizabeth, kardeşinin silahı var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Elizabeth. "Bir tabanca. Babamızındı. O öldükten sonra Kent sakladı. Ben istemedim."

"Silahı nerede saklıyor?"

"Komodininde bir kasa var. Parmak izini kullanıyor. Onu saklamanın en güvenli yolunun bu olduğunu söylüyor."

Bree poşetleri cebine soktu ve pod tarzı kahve makinesine doğru ilerledi, yan dönerek şefi ve Kent'in kız kardeşini çevresel görüş alanından izleyebildi. Asansörün sesi duyuldu ve küçük bir ziyaretçi grubu koridorda ilerlemeye başladı.

Elizabeth'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Kendi silahıyla vuruldu, değil mi?"

Hanover, "Bilmiyoruz," dedi. "Silahın balistik testten geçmesi gerekecek. Ne tür bir silah olduğunu biliyor musunuz?"

Elizabeth ağırlığını değiştirdi ve elinde tuttuğu mendile baktı. "Ben silahtan anlamam. Kent bunun Sig gibi bir şey olduğunu söyledi."

Sig Sauer.

Hanover, "Kent'e verilmiş bir tabanca ruhsatı bulamadık," dedi.

Bir omzunu kaldırdı ama göz temasından kaçındı. "Bunu bilemem. Kent'e sormanız gerekecek."

Silah büyük olasılıkla ruhsatsızdı ve bu nedenle de yasa dışıydı ve bunu biliyordu. Bree onun vücut dilindeki yalanı görebiliyordu.

Hanover kaşlarını çattı. "Kent silahı sık sık kullanır mı?"

"Düzenli olarak antrenman yapıyor. Kent çok disiplinli bir insan." Elizabeth'in sesi gururlu geliyordu.

"Son zamanlarda onunla çalışıp çalışmadığını biliyor musun?" "Hayır," dedi.

"Poligona gidiyor mu?"

"Dr. Bhatt'ın arazisi var. Kent hedefleri vurmak için oraya gidiyor."

Hanover bir not aldı. "Son zamanlarda hayatıyla ilgili herhangi bir şeyden bahsetti mi?"

"Boşandığı için üzgündü ama yeniden birileriyle çıkmaya başladı." Elizabeth burnunu çekti. "Bana oldukça mutlu görünüyor."

"Kent özel birinden bahsetti mi?" Hanover sordu.

"Geçen hafta onunla konuştuğumda hoşlandığı biriyle tanıştığından bahsetti ama ciddi değıllerdi. Sanırım sadece

birkaç randevu." Durakladı. "Adını hatırlamıyorum ama emekli bir kadın polis olduğunu söyledi." Ses tonu onaylamaz gibiydi. Bir polisle konuştuğunu yeni fark etmiş gibi, "Bunda yanlış bir şey olduğundan değil," diye hızlıca ağzından kaçırdı. "Ama Kent çok para kazanıyor ve bir kadının onu finansal güvence olarak görmesinden endişeleniyorum. Polisler fazla para kazanmıyor, değil ?"

Bree neredeyse .

"Genel olarak değil. Hayır." Hanover boğazını temizledi. "Son zamanlarda başka bir kadınla çıktı mı?"

"Sonbaharda birkaç ilk, belki de ikinci randevusu oldu ama polis olana kadar gerçekten ilgilendiği kimse olmadı." Ses tonu söyleyecek daha çok şeyi olduğunu gösteriyordu.

İyi bir dedektif gibi Hanover onun çıkmasını bekledi.

"Hâlâ Jane'le tekrar bir araya gelmesini umuyorum." Elizabeth'in sesi hüzünlü bir hal aldı. "Neden boşandıklarını anlamıyorum. Evraklar imzalanana kadar Kent'in, Jane'in de onu geri alacağını umduğunu sanıyordum."

"Jane onun eski sevgilisi mi?" Hanover tahmin etti.

"Evet. Birbirleri için mükemmellerdi."

Birkaç sessizlikten sonra Hanover ayrıntıları araştırmaya başladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Jane aynı zamanda bir plastik cerrah. Çok fazla hayır işi yapıyor, bu yüzden geliri hiçbir zaman Kent'inki kadar yüksek olmadı, ama potansiyeli vardı. Ayrıca, onun işini anlıyordu. İş dışında da pek çok ortak noktaları var. İkisi de koşmayı ve tenisi seviyor." Elizabeth'in eski sevgilisinden hoşlandığı belliydi.

"Peki neden boşandılar?" Hanover sordu.

"Bilmiyorum. Kent bunu benimle tartışmazdı." Elizabeth, ağabeyinin evliliğinin sona ermesinin mahrem ayrıntılarını reddetmesinden dolayı neredeyse huysuzlanıyor gibiydi. "Ama boşanmanın Jane'in işi olduğu izlenimine kapıldım. Sürekli seyahat ediyordu. Bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi ama ayrılmak istediğini sanmıyorum. Evliliklerinden gayet memnun görünüyordu."

Bree, evlilik sorunlarını gizli tuttuğu için Kent'e puan verdi.

Yavaşça bir fincan kahve yaptı.

Hanover birkaç not aldıktan sonra tekrar kız kardeşine odaklandı.
"Kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Birkaç hafta önce öğle yemeği yedik. İşleriyle çok meşguldü. Yine de birkaç gün önce telefonda konuştuk."

"İyi görünüyor muydu?"

"Mükemmel. Her zamanki gibi. Gelecek hafta bir öğle yemeği randevusu ayarlamak istedi." Elizabeth hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Hanover bekledi. Bir dakika sonra ağlama sesleri kesildi.

Bree acele etmeden bir karton kılıf ve plastik kapak seçti.

Hanover vitesi değiştirerek daha az duygusal bir soru sordu.
"Kent'in evinin anahtarı ya da giriş izni kimde olabilir?"

"Bir ev temizlik servisi var ama yıllardır onları kullanıyor. Onlardan her zaman memnun kaldı. Anahtarı olan başka birini tanımıyorum." Elizabeth burnunu çekti ve çantasından bir mendil daha çıkardı.

"Anahtarınız var mı?" Hanover sordu.

"Evet."

"O anahtarın hâlâ sizde olduğuna emin misiniz?"

Elizabeth çantasını açtı ve bir bölmeyi açtı. Telaşlanmış gibi görünerek diğer bölmeleri açmaya başladı. "Burada olmalı."

"Anahtarı en son ne zaman kullandınız?" Hanover sordu.

Elizabeth yakındaki bir masaya geçti ve çantasının içindekileri boşaltmaya başladı. Küçük bir çantaydı ve cüzdanını, anahtarlığını, rujunu, bir rulo antiasitini ve bir paket mendilini çıkarması uzun sürmedi. "Burada değil." Dondu kaldı, kaşları çatıldı. "Birkaç aydır kullanmadım. Kent geçen Eylül'de bir konferansa gitti. Bir hafta boyunca yoktu. Mektuplarını getirdim ve bitkileri birkaç kez suladım. Fermuar kısmına geri koyduğumu *biliyorum*." Eşyalarını yavaşça çantasına geri koymaya başladı. "Evimde olmalı. Eve gidince kontrol ederim." Ama yokluğundan dolayı üzgün olduğu belliydi.

"Kardeşin kapısını açık mı bırakıyor?"

Elizabeth şiddetle başını salladı. "Ona her zaman kapıyı kilitlemesini söylüyorum ve o bana gülüyor. Taşrada yaşarken güvende olduğunu sanıyor."

Hanover bir not aldı. "Şimdilik hepsi bu kadar. Yarın başka sorularım da olabilir."

Elizabeth gözünün altından bir parmak hareketiyle ona iletişim bilgilerini verdi. "Bütün randevularımı iptal ediyorum. Burada olacağım."

"Siz de doktor musunuz?" Hanover sordu.

"Dişçi." Dudağını çiğnedi, gözleri koridorda, muhtemelen doktoru izliyordu.

"Sizin için arayabileceğim biri var mı, Dr. McFadden?"

Başını iki yana salladı. "Normalde Kent'i arardım." Yumruğuyla bir hıçkırığı bastırdı. Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra, "Beş yıl önce, nişanlım düğünümüzden üç ay önce bir trafik kazasında öldü. Kent ve Jane benim dayanağımdı. Onlar olmadan bunu atlatamazdım. Onu kaybedemem."

Bree birkaç zihinsel not aldı. Bu resmi olarak onun davası değildi ama daha az bilgi sahibi olmaktansa daha çok bilgi sahibi olmayı tercih ederdi.

Hanover Elizabeth'ten uzaklaştı ve doğruca Bree'ye yürüdü. Kendine bir fincan kahve yaptı. "Bütün bunları duydun mu?"

." Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Hanover kahvenin tadına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ne düşündünüz?" "Bazı ilginç noktalar var ama bence daha fazla bilgiye ihtiyacınız var

neyin alakalı olduğuna karar vermek için. Tabanca yerde miydi?"

"Evet, biyometrik kasa açık ve boştu." Hanover kahvesine şeker ve sahte krema ekledi, sanki onu lezzetli hale getirmek için çaresizmiş gibi.

"Bu yüzden kendisi açtı. Tetikçi onu bulup pusuya düşürmedi."

"Öyle görünüyor."

"Kayıp değerli eşya olup olmadığını biliyor musunuz?" Bree sordu.

"Kız kardeşe evi gezdireceğiz ama içinde dört yüz doların üzerinde nakit para olan bir para klipsi ve şifonyerin üzerinde görünür bir yerde bir Rolex saat bulduk."

Bree, "O halde yanlış giden bir hırsızlık olması pek olası değil," diye düşündü. "Boğuşma izleri var mı?"

"Evet." Hanover kaşlarını çattı. "Ama kısa sürdü."

"Bir silah sesiyle sona erdi."

Hanover başıyla onayladı. "Bu dava hakkında içimde kötü bir his var."

"Haneye tecavüz ve silahlı saldırı asla iyi bir şey değildir."

Hanover kahvenin tadına tekrar baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bir şey öğrenirsen bana haber verir misin?"

Bree başıyla onayladı. "Sen de aynısını yaparsan."

"Anlaştık." Hanover hâlâ dolu olan bardağı çöpe attı ve oradan uzaklaştı.

Bree triyaj alanına döndü. Matt, Dana'nın odasının dışındaki duvara yaslanmış, her şeyi izliyordu. Bree ona kahve ve atıştırmalık paketlerini verdi, sonra da perdelerin arasından baktı. Dana uyuyor gibi görünüyordu, o da tekrar dışarı çıktı.

"Teşekkürler." Perdeleri işaret etti ve alçak sesle konuştu. "Hâlâ yukarıda bir yatak bekliyorlar." Matt ona Hanover'ın Dana'yla yaptığı kısa görüşmeyi anlattı.

Bree, Kent'in kız kardeşi ve şefin verdiği bilgileri özetledi. "Hanover hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ben de öyle." Matt elindeki fincanın kapağını kaldırdı ve dumanı tüten sıvının üstüne üfledi. "Sanırım o da bizim için aynı Geyi hissediyor."

"Mantıklı. Henüz onunla çalışmadım ve şeflerin çoğu benden çekiniyor." Bree Grey's Hollow'da doğmuş olabilirdi ama kanun uygulama deneyimi Philadelphia'da olmuştu.

"Şeytandan bahset." Matt başını koridora doğru eğdi.

Hanover onlara doğru yürüyordu, yüzü asıktı.

Bree gözlerini kısarak şefe baktı. Onun gözlerinde bir şey gördü. "Ne oldu?"

Hanover başka tarafa baktı.

Ve Bree biliyordu. "Kent öldü, değil mi?"

Hanover'ın gözleri seğirdi. Kızın onun berbat poker suratını görmesine sinirlenmişti. Cidden, adam kumarhanelerden uzak durmalıydı. Belli ki onun bilmesini istememişti ama yine de başını sallayarak onayladı. "Dr. McFadden birkaç dakika önce vefat etti."

Kent ölmüştü. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Göğse isabet eden bir kurşun her zaman riskliydi ve Dana, Kent'in kanıyla o kadar çok kaplanmıştı ki kendisinin de yaralandığını fark etmemişti bile.

Hanover, "Arkadaşınızın cevaplarına ihtiyacım var," dedi.

"Uyuyor." Bree bir korumacılık dalgasıyla savaştı. Sonra Kent'in kız kardeşinin acısını kendi acısıyla birlikte hayal etti.

"Yarın." Sesi kararlılıkla çınlıyordu.

Hanover'ın geri çekilmesini bekledi. Perdenin içine adım attı. Loş ışıkta Dana'nın gözlerinin açık, yüzünün gergin olduğunu görebiliyordu.

"Duydun mu?" Bree sordu.

Dana başını salladı. Ağızını açtı, sonra sanki konuşamayacakmış gibi kapattı. Sertçe yutkundu, sonra boğazını temizledi. "Hanover'ı uzun süre erteleyemezsiniz. Bu artık bir cinayet soruşturması."

ALTINCI BÖLÜM

Yirmi dakika sonra, saat on bir buçukta Bree acil servisteki odasından çıktı.

Matt bir atıştırmalık paketini buruşturup yakındaki bir çöp kutusuna attı. "O iyi mi?"

"Uyuyor." Bree fayansı geçti ve onun yanındaki duvara yaslandı. Omzunu onun omzuna bastırdı. "Belki de bu gece burada kalmalıyım."

"Senin evine gitmemi ve sabah çocukları okula bırakmamı ister misin?"

"Bunu yapar mıydın?" Bree sordu.

"Tabii ki."

"Teşekkür ."

Bree bu adamla tanıştığı için ne zaman bu kadar şanslı olmuştu? Bu nazik, sabırlı adam, ilişkilerinin her aşamasında onun kendisini beklemeye hazırdı. Yıllar önce, gardını asla düşürmemeye, kimseye güvenmemeye, kendini asla savunmasız bırakmamaya karar vermişti. Ama işte buradaydı, Matt'e tüm kalbini vermiş ve çocuklarını da ona emanet etmişti.

Yorgunluğu onu babasının annesini öldürdüğü geceye geri götürdü. Dehşeti bininci kez yeniden yaşarken vücut zırhının altından terler fışkırdı. Sekiz yaşındaydı, arka verandanın altında toplanmıştı, donuyordu, kalbi küt küt atıyordu, ağlayan küçük kardeşini susturmaya çalışıyordu, küçük kız kardeşi yanında titriyordu, babasının onları duyacağından ... bulacağından ... emindi.

Öldürün onları.

Çocuklarının yerini tespit edemeyen baba, o gece kendi canına kıymıştı ama annelerini öldürmeden önce değil.

Ailesini nasıl istismar ettiğini pek çok insan biliyordu. Hiçbiri ona karşı çıkmaya istekli değildi. Bree, daha önce Parti Çocuğu'na karşı saldırıya geçmesinin nedenlerinden birinin onun gözlerindeki kavgaya hazır parıltı olduğunu biliyordu. O bakışı iyi tanıyordu. Party Boy içtiği zaman tıpkı babası gibi huysuzlaşırdı. Babası ayıkken de huysuzdu ama içki onu bambaşka bir edepsizlik seviyesine çıkarmıştı. Çoğu zorba gibi, Party Boy da onun korkusuzluğunu fark etmişti. Onun kıcını tekmeleyebilirdi ve bunu biliyordu. Zorbalar korkuyla beslenirdi. Bu onlara bağımlılık yapan bir uyuşturucu gibi keyif verirdi. Bree kendini durduramamıştı. Parti Çocuğu'nun meydan okumasının denenmeden gitmesine izin veremezdi. Onun gibi adamların, saldırganlıklarına müsamaha göstermeyecek onun gibi insanlar olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Matt'ten önce, çocukluğuyla ilgili anıları onu bağımsız kalma konusunda daha kararlı hale getirmişti. Şimdi ise geriye dönüşler Matt'i daha çok takdir etmesini sağlıyor ve daha bir yıl önce mümkün olduğunu düşünmediği bir minnet duygusuyla dolmasına neden oluyordu. Yaşadığı onca trajediden sonra hâlâ neşeyi, sevgiyi ve mucizeyi yaşayabiliyordu.

Sesini alçalttı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kalçasında çaldı. "Ben Luke."

Matt gerildi.

Onlar her ikisi de biliyordu Luke olur asla Ara sürece o oldu Acil bir durum. Telaşlanan Bree çağrıya cevap verdi. "Luke?"

Luke selam vermeden, "Dışarıda biri var," dedi. "Nerede?" Bree, Matt'in duyabilmesi için telefonu hoparlöre verdi.

"Otlakta, çite yaslanmış." Luke'un sözleri aceleye gelmişti.

"Bunun bir insan olduğuna emin misin?" Bree telefonunda güvenlik kameralarını kontrol eden uygulamayı açtı ve "Canlı Görüntü"ye dokundu. Kararıktan başka bir şey görmedi.

"Dürbünü kullanıyorum," dedi Luke. "Yüzde yüz emin olamıyorum ama bir adama benziyor. Koyu renk giysiler giyiyor ve ışık oraya ulaşmıyor. Onu fark ettim çünkü hareket ediyordu ve kar onu öne ."

"Çiftliğe bir şerif yardımcısı gönderiyorum ve şimdi eve doğru yola çıkıyorum." Telsizini kullanarak evine bir devriye arabası gönderdi. Şerif Yardımcısı Collins cevap verdi ve tahmini varış süresini on beş dakika olarak verdi, Bree'nin gelmesinden hızlı olamazdı.

"TAMAM." Luke'un sesi dalgalandı.

"Şerif Yardımcısı Collins yolda." Bree önce Matt'i, sonra da Dana'nın odasını işaret ederek sessizce arkadaşıyla ilgilenmesini istedi.

Matt başını salladı ve "Ben de seninle geliyorum," diye fısıldadı.

Telefonunun hoparlörünü kapattı. "Burada kalmanı istiyorum."

"Hayır." Matt'in ses tonu tartışmayı hoş karşılamıyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Bree koridora doğru ilerledi. "Dana tehlikede olabilir. Sana burada ihtiyacım var."

Matt duvarı iterek, "Hayır," diye tekrarladı. "Ben de seninle geliyorum." "O da seninle geliyor," diye Dana. "Şu anda bir Acil servisle meşgulüm. Bana bir şey olmaz."

Matt kendi telefonunu çıkarıp kulağına dayadı.

Bree'nin ikisiyle de tartışacak zamanı yoktu. Çıkışa doğru giderken telefona "Adam hâlâ dışarıda mı?" diye sordu.

"Hayır. Onu hiçbir yerde göremiyorum." Luke'un sesi daha yüksek bir perdeye kaydı. "Tüfeği çıkardım."

Ona her şeyin yoluna gireceğini, silaha ihtiyacı olmadığını söylemek istedi. Ama söyleyemedi. O çocuk değildi ve şiddeti kişisel düzeyde biliyordu. "Alarm açık. Eve yaklaşırsa, hareket ışıkları yanacak."

"Biliyorum."

Bree sürgülü çıkış kapılarından hızla geçti ve asfaltta koşarak aracına gitti.

Matt, Dana kapıyı açarken ona yetişti. Birkaç sıra ötede park etmiş olan Suburban'ına doğru koştu ve omzunun üzerinden, "Nolan Dana'yla kalmaya geliyor," diye bağırdı.

Nolan, Matt'in ağabeyiydi ve kişisel koruma deneyimi olan eski bir MMA dövüşçüsüydü.

Bree el sallayarak, ışıkları yanıp sönererek otoparktan çıktı. Yollar boştu ve sirene ihtiyacı yoktu.

Luke'la yaptığı görüşmeyi aracın hoparlörüne verdi. "Yoldayım, Luke. Yakında evde olurum. Biraz bekle."

Luke'un keskin nefes alışı aracında yankılandı. "Bree Teyze? Dışarıdaki hareket ışıkları az önce yandı."

Bree'nin kasları köprü halatları gibi gerildi. Aracının gaz pedalını yere kadar itti. "Kapılardan ve pencerelerden uzak durun." Konsolun üzerindeki telefonuna baktı. Canlı kamera penceresini açık bırakmıştı. Arka bahçe bir futbol stadyumu gibi aydınlanmıştı ama kimseyi göremiyordu. Parlaklık, ulaşabildiği alanın ötesindeki otlığın daha karanlık görünmesine neden oluyordu.

"Onu göremiyorum," dedi Luke. "İçeriye göremesin diye mutfağın ışığını kapattım."

"Bu akıllıcaydı. Hareket ışığı onu korkutup kaçırabilirdi." Öyle umuyordu.

Ama hareket dedektörünü tetikleyecek kadar eve yaklaşmış olmalı.

Dakikalar . Luke tüfek kullanmayı biliyordu. Bree onu düzenli olarak atışa götürüyordu ama kâğıttan hedefleri ve toprak güvercinleri vurmak kolaydı. Başka bir insana silah doğrultmak ve tetiği çekmek tamamen farklıydı. Deneyimli polisler aynı durumla karşılaştıklarında donup kalırlardı ve bir an içinde karar vermeleri gerekirdi.

Normal insanlar için can almak, kendi mezarlarına kadar taşıdıkları bir yükü.

Bree birçok insanı vurmuş ve birkaçını da öldürmüştü. Kolluk kuvvetlerindeki pek meslektaşının aksine, vicdan azabı çekmiyordu. Ölenlerin hayaletleri geceleri onu uyutmuyordu. İronik bir şekilde, onu endişelendiren onların yokluğuydu. Bazen öldürmenin kendisi için çok kolay olduğunu düşünüyordu. Babasının hiç vicdanı yoktu. Bu kalıtsal bir özellik miydi? O canavarın DNA'sını paylaşıyordu ve Luke da öyle.

Hangi seçeneğin onu daha çok korkuttuğundan emin değildi: Luke'un tetiği çekmemesi mi yoksa Luke'un hiç tereddüt etmeden davetsiz bir misafirin üzerine ateş etmesi mi? Kız kardeşini koruyamamakla yaşayabilir miydi? Verdiği anlık karar ne olursa olsun, bunun sonuçlarını hayatının sonuna kadar taşıyacaktı.

Dikiz aynasına bakınca Matt'in hemen arkasında olduğunu gördü. Köy yolundaki bir virajı son hızla aldı, aracı savruluyor, lastikleri gıcırıyordu.

"Neredeyse ," dedi Luke ile aralarındaki teması korumak için.

"TAMAM." Sesi titriyordu.

Birkaç dakika sonra çiftliğine giden yola saptı. İki tekerlek üzerinde araba yoluna saparken lastiklerinden çakıllar fıskırdı. Farları evin, ahırın ve çayırın üzerinden geçti. Kar ve karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

"Ben buradayım." Saat on bir kırk beşte, Bree vitesi parka itti ve silahını çekmiş halde SUV'den atladı.

"Seni görüyorum." Sesi rahatlama ile çınladı.

Eve baktı. Dışarıdaki ışıklar yanıyordu ve pencereler karanlıktı.

Matt arabayı Bree'nin yanına park etti ve bir onun yanına geldi. Arka verandanın basamaklarını hızla çıktılar. Luke alarmı kapattı ve kapıyı açtı. Tüfeğin namlusu yere doğru eğilmiş, silah kolunun kıvrımında duruyordu. Uğur Böceği Bree'nin bacaklarına doğru sıçradı. Bree bir eliyle onu okşadı, sonra nazikçe iterek yere düşürdü. Gelmiş geçmiş en tatlı hayvandı ama bir bekçi köpeği olarak tamamen işe yaramazdı. KöpekBree ve Matt'i selamladıktan sonra Luke'un yanına döndü ve onun dizlerine yaslandı. Duygusal destek kesinlikle onun gücüydü.

Bree yeğenini kucaklayarak, "Her şey yolunda," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Luke geri adım attı.

"İyi misin?" sordu ona bakarak.

Omuzları gerideydi ama gözleri buğulu, minnettar ve biraz da mahcup görünüyordu. "Ben iyiyim."

"İyi iş çıkardın," dedi.

Luke başını salladı ama tüfeği yerine koymak için hiçbir hareket yapmadı ve Bree de ondan bunu istemedi.

Matt araba yoluna doğru işaret etti, farlar araba yolundan aşağıya doğru süzülüyordu. Şerif departmanına ait bir devriye aracı kendi aracının yanına park etmişti. "Collins burada."

Bree, "Ben Kayla'yı kontrol edeceğim, sonra da bahçeyi arayacağız," dedi. Yeğeninin iyi olduğundan emindi ama kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

"Ben birinci kata bir göz atacağım." Matt, Luke'un yanından geçip oturma odasına girdi.

Bree merdivenleri hızla çıktı. Küçük kızın yatak odasının kapısını kırdı. Işık çocuğun uyuyan yüzüne vurdu ve Bree, Luke'un telefonundan beri ilk kez tam bir nefes alabildiğini hissetti. Alarm devreye girmemiş olsa da Bree ikinci katın geri kalanını kontrol ettikten sonra mutfığa döndü.

Matt, "Alt kat temiz," dedi.

"Üst katta da." Bree Luke'a döndü. "Adamı nerede gördün?"

Luke masanın arkasındaki geniş pencereleri işaret etti. "Su yalağının yanında."

"Kapıyı kilitle ve alarmı sıfırla," dedi. "Birazdan döneriz."

Bree ve Matt dışarı çıktılar. Collins'le arka bahçede buluşmadan önce sürgünün eve kaymasını beklediler. Greta, K-9 biriminin arkasından havladı.

"Köpeğin dışarı çıkmasını istiyor musun?" Collins sordu.

"Henüz değil," dedi Bree. "Önce ayak izlerini kontrol edeceğiz." Kar köpeği gereksiz kılabilirdi. Toynak izleri otlığın içindeki izleri yok etse de, otlığın dışındaki karların çoğu tertemizdi.

Ay ışığı donmuş otlakta parlıyordu. Ahır ufukta beliriyor, yere derin bir gölge düşürüyordu.

"Ahır kontrol edelim mi?" Collins kısık bir sesle sordu. "Hayır.

Orayı en son kontrol edeceğiz. Ahırın kendi alarmı var. Eğer o oraya girseydi haberimiz olurdu." Çitlere doğru yürürken Bree el feneriyle karlı zemini taradı. Botlarının altında buz kristalleri çıkartıyor, nefesi gece havasında buğulanıyordu ama soğuğu hissetmiyordu bile. Öfke onu içten dışa doğru ısıtıyordu. Birileri buradaydı, evini gözetliyor, Luke'u korkutuyor, çocuklarını tehdit ediyordu. Onları doğurmamış olabilirdi ama artık onlar *onun* çocuklarıydı. Onları vahşete varan bir şiddetle seviyordu. Onları korumak için ölmek ya da öldürmek de dahil yapamayacağı hiçbir şey olmadığını ilk kez ruhunun derinliklerinde anlamıştı.

Öfkesinin yoğunluğu onu telaşlandırdı. İzinsiz giren kişi muhtemelen çoktan gitmişti -muhtemelen ışıklardan korkup kaçmıştı- ama onu bulmak istiyordu. Luke'u korkutmanın, mahremiyetlerini ihlal etmenin, güvenlik duygularına izinsiz girmenin ve evlerinin kutsallığını ihlal etmenin bedelini ödetmek istiyordu.

Luke'u güvensiz hissettirdiğın için. Yaşadığı onca şeyden sonra normal bir hayatı hak ediyordu.

Avlunun arka tarafında aniden durdu. El feneri çok net bir ayak izi kümesini aydınlattı. Luke'a inanmıştı ama onun hikâyesini destekleyen kanıtlar görmek öfkesini yeni boyutlara taşıdı.

"Siktir," dedi Matt.

Collins ışığını yerde geniş bir yay çizerek gezdirdi. "Ahırın arkasından geldi."

Matt, "Ve hareket ışıkları onu fark edince durdu," diye ekledi.

Bree bir güvenlik kamerasının monte edildiğı evin arka tarafını işaret etti. "Hemen gölgeye geri çekilmiş olmalı yoksa onu videoya çekerdik."

Bir görüntü yardımcı olabilirdi, ama güvenlik önlemleri işini yapmıştı - davetsiz misafiri caydırmışlardı.

Ayak izlerine paralel bir çizgide yürüdüler. Su yalağı meranın hemen içinde duruyordu. Atlar etrafındaki karı çiğnemişti. Ama otlak çitinin dışında çizme izleri gördü.

İşığını yerde bir daire şeklinde hareket ettirdi. "Burası durduğu ve bir süre evi izlediğı yer." İzinsiz giren kişinin ayak izleri dışında kar hiç bozulmamıştı. Atlar karın yağdığı Cuma günü meradaydı. Ancak ertesi gün buzlu noktalar oluşmuş ve o günden beri hayvanları içeride tutmak zorunda kalmıştı. At sahibi olmak Bree'ye, bir atın kendini yaralaması için en ufak bir ihtimal bile olsa bunu yapacağını öğretmişti.

El fenerinin ışığında ayak izlerini takip ederek ahırın gölgesine girip çıktılar. Ahırın arkasındaki kar dümdüz olmuştu, sanki izinsiz giren kişi

volta atıyordu. Seçenekleri mi değerlendiriyordu? Bir tür karar mı veriyordu?

Ne düşünmüş olabileceğini düşünmek Bree'nin kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Yaklaşımını olabildiğince gizli yapmıştı. Parmak izleri ahırın arkasından çıkıyor ve ekipman kulübesinin etrafından dolanıyordu. Bree dönen kapıya doğru yöneldi ama Matt onun önüne çıktı. "Kulübeden uzak duracağına söz vermiştin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Matt kollarını kavuşturdu. Ailesi için bir tür sürpriz üzerinde çalışıyordu ve kulübeyi haftalar önce yasak bölge ilan etmişti.

"Tamam." Arkasını döndü.

Arkasından kapılar açıldı. Bir dakika sonra kapılar kapandı.

"dönebilirsiniz. Burası temiz."

Yola kadar ayak izlerini takip etmeye devam ettiler. Matt bankette durdu. "Yola park etti ve eve arkadan yaklaşmak için yürüdü. Elinden geldiğince ek binaların gölgesinde kaldı."

Collins parmak izlerini incelemek için eğildi. "Bir dişiye ait olamayacak kadar büyük görünüyorlar."

Matt ayağını kaldırdı ve kendi izini inceledi. "Ayakkabı izleri benimkinden iki ya da üç numara daha küçük."

Bree Matt'in on dört numara giydiğini biliyordu. "Ayak izlerinin fotoğrafını çekelim ve dökümünü yapalım." Başka seçeneği yoktu. Görüş alanında hiç komşusu yoktu. Ev, güvenlik kameralarının izinsiz giren kişinin aracını kaydetmesi için yoldan çok uzaktaydı. Collins'e "Arabada kamera ve kit var mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi."

"Daha önce karda izlenim kaydı yaptınız mı?"

Collins'in daha önceki deneyimi LAPD'deydi ve Los Angeles'ta karla çalışmış olması pek olası değildi. "Bir kez."

"Şimdi bunu yapmak için kendinize güveniyor musunuz?" "Evet efendim."

"Fotoğraf makinesi ile birlikte bir tripod kullandığınızdan emin olun," diye talimat verdi Bree. "Karda iyi fotoğraf çekmek zor olabilir. Açığı ve ışığı doğru ayarlamanız gerekir. Kar kristalleri ışığı ayna gibi yansıtabilir. Işığı yerleştirmek için biraz deneme yapmanız gerekebilir."

"Evet, hanımefendi," dedi Collins. "biraz gri astar boyası da var."

Beyaz üzerine beyaz bir baskının fotoğrafını çekmek zordu. Gri sprej boya kontrastı artırdı. Astar aynı zamanda karı kaplayacak ve döküm malzemesinin kar taneleri arasında kaymaması için baskıyı hazırlayacaktı. Baskıdaki ayrıntıları kaybetmek istemediler.

"Güzel," diye onayladı Bree. "Ayrıca, alçıyı yaparken baskıyı eritmek istemezsin, gerçi astar bu konuda da yardımcı olacaktır. Karışımında kar kullan. Malzemenin sıcaklığını donma noktasının altına düşür."

"Evet, hanımefendi." Collins döndü ve devriye aracına doğru koşmaya başladı.

"Bu konuda ona güvenmek istiyor musun?" Matt sordu.

Bree bir el salladı. "Burada en az yüz tane temiz ayak izi var. Bir ya da iki tanesini karıştırması beni endişelendirmiyor. Bu onun becerilerini geliştirmesi için iyi bir fırsat." Polis işlerinin çoğu iş başında öğrenilirdi.

Matt başını salladı, sonra da arkasını dönüp yolun sonundaki posta kutusuna doğru yürümeye başladı. "Ben ön bahçeyi kontrol edeceğim."

"Emin olmak için ahırını kontrol edeceğim." Bree ahıra doğru yürürken davetsiz misafirin ayak izlerinden oldukça uzak durdu. Artık adrenalini düştüğü için soğuk botlarının tabanlarından sızıyor ve ayak parmaklarını acı verici bir şekilde uyuşturuyordu. Rüzgâr açık otlakta savruluyordu ve gece havası ciğerlerinin içini küçük iğneler gibi batıracak kadar soğuktu. Alarmı devre dışı bıraktı ve ahırın kapısını açtı.

Yarım kapının üzerinden dev bir kafa çıktı. Matt'in atı Beast kişnedi. Ahırına hızla bakarken onun burnunu okşadı. Boştu. Arkasını döndü. Köpek gibi bir kişiliğe sahip olan Beast, burnuyla onu daha yakına çekmeye çalıştı.

"Sakin ol, seni aptal." Yakalanmaktan kurtuldu ve ahırları kontrol etmeye devam etti. Tüm atlar hesaba katılmıştı. Yem odasının kapısından onları izleyen iki dağınık, neredeyse yabani ahır kedisi dışında fazladan bir yaşam formu yoktu.

Kapıyı tekrar kilitlemeden ve alarmı sıfırlamadan önce ahıra ve yem odalarına da hızlıca bir göz attı. Eve dönmeden önce ahırın etrafında son bir tur attı ve ışığını kar üzerinde ileri geri gezdirdi. Eğer izinsiz giren kişi bir şey düşürmüştse, rüzgâr onu izlerinden uzaklaştırmış olabilirdi.

Ama hiçbir şey bulamadı. Dönerken el fenerini kaldırdı ve nefesi kesildi. Ahırın arkasında volta atmıyordu. Bir mesaj bırakıyordu. İki ayak yüksekliğindeki beyaz harflerle KIRLI POLİSLER ÖLMELİ yazmıştı.

"Bree, ?" Matt aradı.

"Ahırın arkasında," diye cevap verdi. Işığını etrafta gezdirdi. Karda bir şey parıldıyordu. Bree yaklaştı ve paslı bir spreyci kutusu gördü.

Onun yanında durarak ona katıldı. "Siktir."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Bu en uygun yanıt olmaya devam ediyor."

"Aynı fikirde değilim," dedi Bree. "Collins'e boyanın bir örneğiyle birlikte bunun da fotoğraflarını çektireceğim. Kutuyu poşetleyin ve etiketleyin."

"Son zamanlarda seni tehdit eden oldu mu?" Matt sordu.

Bree avlunun kenarında durakladı. ama bu tartışmayı Luke'un önünde yapmak istemiyordu. O yeterince korkmuştu. Ayaklarını yere vurdu. Ayak parmakları buz kütleleri gibi hissediyordu. Ona Bayan Ekin'in söylediklerini anlattı. "Travis'in kardeşlerinden biri olay yerindeydi. Diğerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ekin ailesi potansiyel takipçiler listesine giriyor." Matt başıyla onayladı. "Başka biri var mı?"

"Her nefret mektupları aldığımı biliyorsun."

"Son zamanlarda dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?" Matt ellerini ceplerine soktu.

"Bilmiyorum." Hafızasını yokladı. "Nefret postası klasörümü incelemem gerekecek." Ekrandaki mesaja tekrar baktı

ahır. "*Kirli polisler*, Bayan Ekin ve oğlunun yorumlarıyla tutarsız görünüyor. Onlar daha çok intikam almaya odaklanmışlar."

"Belki Travis'in masum olduğuna inanmak istiyorlardır."

"Annesi böyle bir iddiada bulundu." Bree spreya boyadan uzaklaşıp Luke'un silüetini görebileceği eve doğru döndü

-Ve elindeki av tüfeğini mutfak penceresinden gördü. Bir kez daha işinin ailesini tehlikeye atmaya değil değmeyeceğini merak etti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dana gözlerini açtı. Gün ışığı beynine saplandı. Göz kapaklarını sıkıca kapattı ama Nolan Flynn'in hâlâ özel odasındaki rahatsız ziyaretçi koltuğunda kitap okuduğunu görmeden önce değil.

Gözlerini kapatmak acıyı dindirmeye yardımcı oldu ama Kent'in ellerinin altında kanayan başka bir görüntüsü zihninde belirdi. Parmaklarının arasından sızan kanın sıcaklığıyla birlikte bu görüntü gerçekmiş gibi hissetti.

Bir kitabın kapandığını, sandalyenin ayaklarının yere sürtündüğünü, sonra da ayak seslerini duydu. Plastik tıkırdadı. Göz kapaklarının ardındaki ışık söndü.

"Bu biraz daha iyi olmalı, ama acele etme. Beyin sarsıntıları en kötüsüdür," dedi Nolan birkaç kez sarsıntı geçirmiş bir adam gibi.

Göz kapaklarını tekrar kırma riskini göze aldı. Perdeleri kapatmıştı ve oda, tek başına görüşünün başının ikiye bölünecekmiş gibi hissetmesine neden olmayacak kadar karanlıktı. Nolan yatağın başucunda duruyordu, üzerine gelmeyecek kadar uzakta. Bütün gece odasından bir saniye bile ayrılmamıştı. Ne zaman uyansa, Nolan oradaydı.

"Su mu?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Yastığı birkaç santim yukarı kaydırды. Ağrıları ve güçsüzlüğü vücudunun her santimini sarsıyordu.

Tekerlekli tepsiyi, üzerindeki plastik bardak ulaşabileceği bir yere gelene kadar hareket ettirdi. Dana bardağı aldı, eliyle karıştırdı ve hastane önlüğünün önüne su döktü.

Gözlerinin kenarlarında yaklaşmakta olan yaşların yakıcılığını hissetti. Gece boyunca pek uyumamıştı. Yorgunluk ve acı kendini kontrol etmesine engel oluyordu.

"Hey." Nolan bardağı aldı ve pipetini dudaklarına yaklaştırarak indirdi. Bakışları, acıyan ve morarmış olması gereken boğazında oyalandı. "Kendine biraz izin ver. Ağır sıklet şampiyonuyla üç raunt yapmış gibi görünüyorsun."

Bir kez daha ıslanmamak için, daha fazla su içmeden önce yatağın başını yarıya kadar kaldıran düğmeye bastı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Nolan fincanı tepsiye koydu. "Belki de yavaş yavaş . Yavaş ol."

Tabii ki hayır. Oradan çıkıyordu. Dana tamamen doğrulana kadar yatağın düğmesine tekrar bastı. Başı dönüyordu ve dişlerini sıktı.

Başını salladı ve bir kaşını kaldırdı. "Acıdı mı?"

"Ben iyiyim." Eğer iyi, "yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi titrek ve zayıf" olarak tanımlansaydı.

"Saçmalık," dedi kötü niyetli olmadan. "Sadece orada otur ve beyninin kendini dengelemesine izin ver."

Sanki dengesi bozulmuş gibi hissediyordu. Sanki kafası bir yolcu gemisinin havuzundaydı ve su açık denizlerde ileri geri sallanıyordu. Ama ikinci denemesinde kendi bardağını kaldırmayı ve üzerine su dökmeden içmeyi başardı. Bunu bir zafer olarak saydı.

"Saat kaç?" Tepside telefonunu aradı ama göremedi.

Nolan kendininkini kontrol etti. "Yedi buçuk." Aklından geçenleri okuduğu belli olan adam komodine uzandı, telefonunun fişini çekti ve ona uzattı. "Senin için şarj ettim."

"Teşekkürler." Ekrana bir göz attı. Bree bir saat önce mesaj atmıştı. Dana'ın *awake* ile cevap verdi, sonra başını sert yastığa yasladı. "Dün gece burada kaldığın için de teşekkürler. Bree'nin içini rahatlattığını biliyorum. Çok endişeliydi."

"İyi bir nedenle," dedi, o mavi gözleri dikkatle odaklanmıştı tekrar ona. Taggert-Flynn ailesinin ortak etkinliklerinde ve tatillerde tanışmışlar ve birkaç ay önce birlikte vakit geçirmişlerdi. Bree özellikle endişe verici bir dava üzerinde çalışırken Nolan çocukları korumasına yardım etmişti. O taş gibi sert vücudun, kolay gülümsemenin ve hızlı

Esprî anlayışı çok kuvvetli bir adamdı, bir rolün iç yüzünü anlayabilecek türden. Dövüş kariyeri boyunca insanları ölçüp biçme konusunda epey pratik yapmış olduğunu tahmin ediyordu. Süper gücünü başkalarına karşı kullandığında bunu umursamamıştı ama şimdi onu okuma yeteneği onu son derece rahatsız etmişti.

Bugün sadece oyundan çok uzak olmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm yargılamayı yapan kişi olmayı da tercih ediyordu. Bunu düşünürken bile, emekliliğinden neredeyse bir yıl sonra, eski polis kontrol manyağının hâlâ canlı ve iyi durumda olduğunu fark etti. Bunu kabul edebilirdi. Hayatının bu aşamasında değişmeyecekti.

Nolan, "Bree Kayla'yı okula götüreceksin, sonra da buraya uğrayacak," dedi.

"Eğer beni eve bırakabilirseniz, bunu yapmasına gerek yok. Buradan bir an önce çıkmayı planlıyorum ama kıyafetlerim yok. Redhaven polisleri benimkileri aldı." Sıcak randevusu için özel olarak satın aldığı kot pantolon, beyaz kazak ve botlar artık birer kanıttı. İçinden hızlı bir hastalık dalgası geçti. Kent'in kanıyla ıslandıktan sonra onları geri istemiyordu.

Onun öldüğü gerçeğini aklından çıkaramıyordu.

"Seni eve bırakabilirim ve kamyonetimde spor kıyafetlerim var." Onu taradı. "Biraz büyük olacaklar ama şu an giydiklerinden daha iyi." Hastane önlüğünü işaret etti.

"Bu işe yarar." Dana Bree'ye mesaj attı, o da **I'll stop home later if I can** ile yanıt verdi.

Biri kapıya vurdu ve kapı açıldı.

"Tak, tak." Önlük giymiş genç bir adam odaya bir tepsi taşıdı. "Günaydın." Tepsiyi yere koydu ve kalıplanmış plastik kapakları teker teker kaldırarak ona kahvaltısının rehberli turunu yaptı. "Çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek, süt, kahve ve portakal suyu."

Kadın ona teşekkür etti ve adam bir Broadway yıldızının tantanasıyla çekip gitti. Kent'in ölümü bu kadar tazeyken, adamın neşesi onu rahatsız etmişti.

Nolan yiyeceklere baktı. "Yumurtaları yemelisin. Protein iyileşmen için iyidir."

Dana tabaktaki sarı lekeleri dürttü. "Ama bunlar gerçekten yumurta mı?"

Ona kâğıttan bir paket uzattı. "Biraz tuz ekle. Meyve suyu da senin için iyi. C vitamini."

Yumurtaların tadına baktı ve çatalı yere bıraktı. "Zor bir pas. Eve gittiğimde kendime kahvaltı hazırlayacağım."

Nolan başını sallayarak güldü. "Herkes gurme aşçı değildir. Yemek yakıttır."

"Zaten o kadar da aç değilim." Dana yuvarlanan tepsiyi geriye itti ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak tamamen dikey hale gelmeden önce beyninin uyum sağlamasına izin verdi.

"Nereye gidiyorsun?" Nolan sordu.

"Banyoya." Ayaklarını yere koydu ve önlüğünün arkasını birbirine tutturdu. Oda sakinleşmeden önce sadece bir kez döndü.

"Yavaş ol. Yüzüstü düşmenin faydası olmaz. Ben de yaşadım. Bunu yaptım." Yatağın etrafına geldi ve bacakları sabitlenene kadar bir eliyle dirseğinin yanında durdu. Sürüne sürüne banyoya gitti ve kazasız belasız geri döndü. Vücudunu hareket ettirmek canını yakıyordu ama aynı zamanda sertliği de hafifletiyordu. Hem bitkin hem de huzursuz bir halde yatağına döndü ve Nolan'ın okumakta olduğu kitabın sandalyenin üzerinde kapalı olduğunu gördü. Kapaktaki yüz çok netti. "Bu Abraham Lincoln'ün yeni biyografisi mi?"

"Öyle."

"Senin bir tarih ineği olduğunu bilmiyordum."

O cevap veremeden asistan doktor içeri girdi ve Nolan kamyonetine gitti. Doktor Dana'nın çizelgesini ve hayati belirtilerini gözden geçirdi ve Dana semptomlarını önemsemedi. Dışarı çıkmak için her şeyi yapardı. Nolan küçük bir spor çantasıyla geri döndüğünde Dana'nın taburcu edilebilecek kadar iyi durumda olduğu ilan edilmişti. Evraklar rekor sürede geldi.

Dana yatağın kenarına oturdu. "Bu beklenmedik bir verimlilik."

"Acil servis meşgul. Eminim *iyi* olmayan biri için yatağa ihtiyaçları vardır." Nolan spor çantasını yatağın üzerine koydu, fermuarını açtı ve katlanmış giysilerden oluşan kısa bir yığın çıkardı.

Dana bir kadına göre orta boyluydu ama Flynn kardeşler dev gibiydi. Matt bir Hollywood Viking'i havası taşıyordu. Hırpalanmış ve yara bere içindeki kafası, karnabahar gibi bir kulağı ve birden fazla kez kırıldığı belli olan burnuyla Nolan daha çok bir gladyatörü andırıyordu.

Kıyafetleri aldı ve banyoya gitti. Eşofmanları üzerinde gülünç derecede büyük duruyordu. Bel kemerini aşağı, paçalarını yukarı kıvırdı ama yine de dışarı çıkarken neredeyse takılıp düşüyordu. Bir görevli tekerlekli sandalye getirdi. Koltuğa yerleşen Dana, gri hastane çoraplarına baktı. "Sanırım eve bunlarla gideceğim." Paltosu da yoktu ama hastanede bir dakika daha kalmayacaktı. Kendi isteğiyle acı çekecekti.

Nolan ceketini onun omuzlarına doladı. Ceket düzelterek yakalarını bir araya getirdi. "Hiçbir yere yürümek zorunda değilsin. Seninle kapıda kamyonetimle buluşacağım." İki uzun adımda odadan çıktı.

Görevli onu ana girişe doğru ittiğinde, Nolan'ın siyah F-150'si kaldırımında bekliyordu.

Dana sabahın soğuk havasından bir yudum aldı ve hastane kokusunun olmayışını takdir etti. Nolan kamyonetinin kapısını açtı ve onun kabine binmesine yardım etti. Direksiyonun arkasına geçti. Koruyucu çıkıntıdan uzaklaşıp gün ışığına çıktıklarında, tam da Dana'nın ihtiyacı olduğunu fark ettiği anda ona bir güneş gözlüğü uzattı.

Onları giydi. "Teşekkürler."

Geçip giden manzara ona bir anlık baş dönmesi yaşattı. Bir elini alnına bastırdı.

"Tam karşıya bakmak ya da gözlerini kapatmak isteyebilirsin."

ESP'si var mıydı? Ön camdan dışarı bakmayı tercih etti. Ufku daha sabit olması işe yaramıştı. "Kaç tane beyin sarsıntısı geçirdin?"

"Birkaç tane."

"Ama uzun içmiyorsun."

"Emekli olduktan sonra olmaz. Bir vücut ancak bu kadar hasarı kaldırabilir."

Kavgalardan sonra onun kanlı ve hırpalanmış fotoğraflarını görmüştü. O kadar kötü mü görünüyordu? Hastaneden çıkmak için acele ediyordu.

Aynaya bakmamıştı. Kontrol etmek niyetiyle vizörü aşağı katladı.

Nolan onu tekrar katladı. "Önce biraz temizlenmek isteyebilirsin."

"O kadar kötü mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu iyi değil."

Çiftlikte park etti. Neyse ki evde kimse yok gibiydi. Çocukların onu kanlı ve iğrenç görmesini istemiyordu. Dana kapıyı açtı. Dışarı adımını atamadan, Nolan oradaydı. Dehşet içinde onu kollarının arasına aldı.

"Hey," diye itiraz etti. Bir saniye kadar kıvrandı, sonra bunun anlamsız olduğunu fark etti. Nolan tepeden tırnağa dev bir kas yığınıydı. Boynu bile yırtıktı. Ayrıca Jiu Jitsu'da siyah kuşağı vardı, bu da onu bir kaldıraç ve vücut manipülasyonu ustası yapıyordu. Nolan onu oraya koyana kadar aşağı inmeyecekti.

"Kıpırdamadan dur," diye homurdandı. "Ayakkabı giymiyorsun ve hava buz gibi." Onu yürüyüş yoluna kadar taşıdı, arka verandaya bıraktı ve arka kapıyı açmak için anahtarını kullandı. İçeride alarmı kapattı ve köpeği selamladı. Uğur Böceği sert severdi. "Sakin ol kızım." Dana'nın onu sevebileceği kadar sakinleşene kadar köpeği kontrol altında tuttu.

Kara kedi Vader tezgahdaki tüneğinden aşağı atladı, yere doğru yürüdü ve sanki gübre kokuyormuş gibi onu kokladı. Dana her iki hayvanı da okşadı.

"Önce yemek mi istersin yoksa duş mu?" Nolan sordu.

"Yemek yapabilir misin?" Onun tavuk göğsü ve brokoli dışında bir şey yediğini hiç görmemişti.

"Evet. Ben aşçı değilim ama sıkı bir antrenman diyeti uygulamak ya yemek pişirmek ya da yemek yememek anlamına gelir."

Buzdolabına el salladı. "Yumurta ve tost harika olur. Sen pişirirken ben duş alabilirim." Mutfaktan çıktı.

Ama Nolan arkasındaydı. "Sadece merdivenlerde başının dönmediğinden emin olacağım."

"Ben iyiyim." Ama yol boyunca tırabzanı sıkıca tuttu.

Yukarı.

"Yalancı."

Onun yanıtını görmezden geldi. Üst kattaki koridora ulaştığında, Nolan en üst basamağa oturdu ve telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bekliyorum," dedi başını kaldırmadan. "Duşta düşebilirsin."

Her neyse.

Koridordaki banyoya girdi. Aynadaki görüntüsü onu durdurdu.

"Aman Tanrım."

"Sana bakmamamı söylemiştim," dedi koridordan.

Neyse ki yüzü doğrudan bir darbeden kurtulmuştu ama teni tatlandırılmamış yoğurdun grimsi beyazıydı. Boğazında mor parmak izleri vardı ve gözlerinin altındaki halkalar Cadılar Bayramı zombi makyajına benziyordu. Kurumuş kan hâlâ saçlarına bulaşmış ve boynunun derisinde kabuk bağlamıştı. Duşu açtı.

"Dikişleri ıslatmaman gerekiyor!"

"Biliyorum! Tanrım, rahatlamam gerek." Dana çekmecedan bir el aynası alarak başının arkasındaki siyah dikişlerden oluşan demiryolu hattını inceledi. "Bu dikişler çok Frankensteinvari."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama muhtemelen yarın tüm bu morluklar tam rengine ulaştığında daha kötü görüneceksin."

"Hayranlık uyandırıcı." Aynayı yerine koydu. Ne anlamı vardı ki? Saçında ve boynunda kalan kurumuş kanı temizlemek için bir bez kullandı, ardından yoga pantolonu ve büyük boy kapüşonlu bir tişört almak için odasına gitti.

Kız giysileriyle adamın yanından geçerken adam, "Duş alacak kadar sağlam olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Kısa tutacağım."

"Yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."

Dana onun endişesi karşısında beklenmedik bir duygu seline kapıldı. Gözlerinin kenarlarında sıcak yaşlar birikti. Flynn kardeşler sadece belalı değillerdi; iyi, düşünceli ve tüm o hassas saçmalıkları da vardı. Adamın görmemesi için banyoya döndü ve kapıyı kapattı.

Travma sinsi bir kaltaktı. Onu aklınızdan çıkarırsınız ve hiç beklemediğiniz bir anda geri gelir.

Suyu dikişlerinden uzak tutmak için bir duş bonesi takarak soyundu. Parlak banyo ışığında, gelişen morluklar sırtındaki deriyi kamuflaj baskısı gibi gösteriyordu. Kalçası olgun bir patlıcan rengindeydi.

Duşa girdi ve sıcak suyun tüm ağrıyan noktaları yatıştırmasına izin verdi. Uzun süre dik duramayacak kadar bitkin olduğundan, kurulanmak için kapalı tuvalete oturmadan önce duşta ancak beş dakika kalabildi. *İyi* kesinlikle abartılı bir ifadeydi. Dışarı çıktığında, Nolan telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu ve merdivenlerden aşağıya kadar yakın durdu.

Mutfakta, bacakları katlanmadan önce masaya ulaşmayı başardı ve bir sandalyeye yığıldı.

Nolan hızlıca yarım düzine yumurtayı çırttı. Tam tahıllı ekmeği tost makinesine yerleştirdi ve iki portakalı soydu. Önüne koyduğu tabak ağzına kadar doluydu. "Sadece yiyebildiğini ye. Yemediklerini ben bitiririm."

Dana biraz yumurta ve yarım portakalı zorla mideye indirdi. "Seni işinden alıkoyuyor ? Senin vermen gereken dersler yok mu?"

Nolan'ın kendi MMA salonu vardı. "Hayır. Benim yerime bakan biri var. Bütün gün kalabilirim."

"Korumaya ihtiyacım yok. Bir silaha ihtiyacım var." "Ki şu anda sende yok."

"Seninkini bana ödünç verebilirsin," diye önerdi.

"Güvenliğinizden endişe etmesek bile bugün tek başınıza kalacak durumda değilsiniz."

Ona bir bakış attı.

Bu onu korkutmadı. Bir portakal dilimi yedi. "Bu koruma durumunun diğer ucunda olmayı tercih eden biri olduğunuzu biliyorum ama size dağıtılan el bu değil. Henüz neyle çalıştığımızı bilmiyoruz. Sizin durumunuz ve dün gece dışarıda olanlar arasında, fazladan bir yetişkinin zararı olmaz." Elindeki tahta kaşıkla arka pencereyi işaret etti.

Hepsi de Dana'yı kızdıran mükemmel noktalar. Dışarıda tuhaf bir adam dolaşırken Luke ve Kayla'nın burada yalnız olduklarını düşünüp duruyordu. Bugün onları korumak için hiçbir işe yaramayacaktı. Bu yüzden Nolan kesinlikle kalmalıydı. Kendisi için değil ama çocuklar için.

Şerifi tehdit etme nedenleri hem açık hem de sonsuzdu. Bree tutuklanmak istemeyen kötü insanları tutukluyordu. Ayrıca, halka mal olmuş biriydi ve insanlar şikayet etmeyi severdi. Dışarıda bir sürü kaçık vardı.

Dana'nın aklı Kent'e gitti. "Neden birisi bir estetik cerrahı öldürsün ki?"

"Soygun mu?" Nolan önerdi. "Parası ve pahalı oyuncakları mı vardı?"

"O yaptı ve soygun olası bir sebep." Dana Kent'in yatak odasını hayal etti, konsantre olma çabası başını ağrıtıyordu. "Göz önünde duran bazı değerli eşyalar vardı ama tetikçiye istediğini almaya fırsat bulamadan durdurmuş olabilirim."

"Bu teoriyi sevmiyorsun." Nolan ağzına bir parça portakal daha attı.

"Sıradan bir soyguncu genellikle evde biri varken eve girmez. Işıklar açıktı. Müzik çalıyordu."

Romantik müzik.

Boğazı tıkanmış. "İyi misin?"

"Evet." Tabağı geri itti. Kent'e aşık gibi değildi. Ondan hoşlanıyordu ve kesinlikle onun kaybını hissediyordu ama duyguları da garip bir şekilde kontrolden çıkmış gibiydi. "Pes ediyorum. Düşünemiyorum."

Nolan, "Kent'in davası zaten Redhaven Polisi'ne ait," diye belirtti.

"Haklısın." Ayağa kalktı. "Ben biraz kestireceğim." Beyni dinlenmek için çılgınlık atıyordu. Adamın onu tekrar üst kata kadar takip etmesini önlemek için oturma odasındaki kanepeli seçti. Gerinerek gözlerini kapattı. Yavaşça uykuya dalmaya çalıştı ama yorgunluk onu ayak bileklerine dolanan eller gibi karanlığa sürükledi.

Ama uyurken bile Kent'in vurulmasını aklından çıkaramıyordu. O anlara saplanıp kalmış, onları bir video döngüsü gibi tekrar tekrar yaşamıştı. Merdivenlere doğru koşarken, yere yığılırken, elleri boğazında, hayatı için savaşıırken.

Sonunda Kent'in yanında diz çökmüş, dirseklerine kadar onun kanına batmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt arabayla ilçe adli tıp laboratuvarına gitti ve adli tıp teknisyeni Rory MacInniss'i aradı. Rory bilgisayar adli tıpında uzmanlaşmıştı ama aynı zamanda genel adli tıp konusunda da yeterliydi. Taşra departmanlarında rutin olarak personel eksikliği yaşanırdı. Çalışanların birden fazla şapka takması gerekiyordu.

Laboratuvarda Rory'yi gördü ve açık olan kapıyı çaldı.

Telefonunu kulağına dayamış olan Rory, içeri girmesini işaret etti. Uzun, ince gövdesi bir klavyenin üzerine eğilmişti. "Evet, bu özel bileşim genellikle hafif reçine olarak bilinir. Öncelikle keman ve viyolaların yaylarında kullanılır." Gözlerini kısarak monitör ekranına baktı. "Kent McFadden'ın ve Dana Romano'nun ceketinin yakasında bunun izlerini bulduk." Rory durakladı. "Evet. Ayrıca Dr. McFadden'ın evinde, Romano'nun botlarında ve ceketinde de birkaç at izi bulduk."

Matt ilgilenmiyormuş gibi yaparak telefonunu çıkardı ve e-postalarını gözden geçirdi. Ama reçine konusunu aklına not etti. At izlerinin pek bir anlamı yoktu. Dana muhtemelen onları olay yerine kadar takip etmişti.

"Selam Matt." Rory aramayı sonlandırdı. "Bunun için üzgünüm."

"Merak etme." Matt umursamaz bir el salladı. "Cinayet davaları önceliklidir ve bu çok kötü bir dava."

Rory telefonunu bıraktı. "Sanırım Şerif Taggart'ın izinsiz giren adamı için buradasınız?"

"Bunu biliyorsun." Matt başını salladı.

Rory paslanmaz çelik bir masaya doğru yürüdü. İki adet üç boyutlu ayakkabı kalıbı yan yana duruyordu. Döküm malzemesinin tamamen kuruması için kırk sekiz saate kadar süre gerekiyordu. "Bu kalıplar Şerif Taggart'ın çiftliğinde bulunan ayak izleri. Ayak izlerini çok net görebiliyoruz."

Bu izler 11 numara bir erkek Timberland iş botu tarafından yapılmıştır."

"Baskıyı SoleMate'ten geçirdin mi?" Matt sordu. SoleMate kapsamlı bir ayakkabı veri tabanıydı.

"Gerek yoktu. Onu tanıdım. Sıradan bir bot." Rory başını salladı. "Ayrıca tabanı biraz aşınmış ama yakından bakarsan tabanında *Timberland PRO*'nun ilk birkaç harfini okuyabilirsin." Bir deveboynu lambasını kalıplardan birinin üzerine yerleştirdi ve baskının ortasındaki topuk ile burun sırtı arasındaki boşluğu işaret etti.

Matt daha yakına eğildi. Gerçek topuzlu sırtın izleri daha netti ama parlak ıçıkta, içinde silik TIMB harfleri olan dikdörtgen bir kutunun bir kısmını görebiliyordu.

Rory bilgisayarın başına geçti, ekranı açtı ve Timberland PRO iş botunun tabanının fotoğrafını gösteren bir pencereye tıkladı. "Bu, standart su geçirmez iş botlarının tabanı. Gördüğünüz gibi eşleşiyor."

Matt doğruldu. "Bunlardan bir milyon tane satıyor olmalılar." Timberland PRO botları satın alanların izini sürmeye çalışmanın pek bir anlamı olmazdı.

"Doğru," dedi Rory. "Sadece bu bölgede bir düzineden fazla perakendeci tespit ettik, bunların arasında spor malzemeleri mağazaları, askeri malzeme mağazası ve Route 9'daki büyük outlet de var."

"Ve buna online perakendeciler dahil değil." Matt daha az yaygın bir ayakkabı sırtı umuyordu.

"Ama bu çift belirgin özelliklere sahip olacak kadar yıpranmış." Rory bir lastikteki çukuru, sonra da bir diğerindeki küçük kanalı işaret etti. "Eğer *bu* çifti bulursanız, onları bu izlerle eşleştirebiliriz."

Matt, "Bana başka ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

"On bir erkek bedeni, on iki buçuk kadın bedenine eşdeğerdir. Bunun bir kadın olması mümkün olsa da, bu yaygın bir beden değil."

"Yani büyük olasılıkla bir erkek." Matt şaşırmamıştı.

"Evet." Rory faresini tıkladı. Karda yarım düzine çizme izinin olduğu bir fotoğraf . "On bir numara ayakkabı ve bir adım

Bu uzunluk ortalama boyda bir adama işaret ediyor. Bu bilginin geri kalanı şüphelinin adımlarını incelemekten geliyor." Rory'nin tanımlamaları suçu kanıtlamak için yararlı olmayacaktı ama şüpheli havuzunu daraltmaya yardımcı olabilirdi. "Adım uzunluğuna ve ayak ölçülerine dayanarak boyunun 1.80 ila 1.80 olduğunu tahmin ediyorum. Adımları uzun ve sabit. Karıştırma ya da ayak sürükleme yok."

"Genç bir adam mı?"

"Genç olması şart değil, ama yaşlı olması ya da büyük bir sakatlığı olması da pek olası değil." Rory içini çekti. "Keşke size daha fazlasını verebilseydim."

Matt, "Her bilgi kırıntısının yardımı olur," dedi.

Rory parladı. "Sprey boya kutusuyla şansımız yaver gitti." "Boyanın izini sürdürünüz mü?"

"Hayır." Rory başını salladı. "Kutu paslanmış. Barkodunu bile okuyamazsın."

"O zaman muhtemelen bu amaçla satın almamış, zaten ortalıkta duruyordu."

"Evet." Rory kaşlarını salladı. "Git Darcy'yi gör."

"Parmak izi mi almış?"

Rory sırtıttı. "Öyle yaptı."

Gizli parmak izi inceleme uzmanı Darcy Stevens ikinci katta çalışıyordu. Matt basamakları ikişer ikişer çıktı. Darcy her zamanki gibi saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve içinde kullandığı koyu renkli pudralara uygun olarak tamamen siyah giyinmişti. Elli yaşlarında olmasına rağmen -bu bölümde uzun süredir çalışıyordu- on yaş daha genç görünüyordu. Belki de zaman ofisinde olduğu ve cildi nadiren güneş ışığı gördüğü içindir.

"Benim için bir şeyiniz var mı?" Matt sordu.

Gülümsedi. "Oh, evet. Kısmi, hafif lekeli bir parmak izi ve bütün bir avuç içi."

"Parmak izi bırakmış olmasına ve kar yüzünden ıslanan teneke kutuyla izleri çıkarabilmenize çok şaşırdım."

"Ninhidrin ıslak yüzeylerde iyi çalışmaz çünkü amino asitlerle birlikte hareket eder ve su amino asitleri çözer" diye açıkladı. "Ancak siyanoakrilat veya süper yapıştırıcı dumanlama, suyla temas etmiş gözeneksiz yüzeyler için gayet iyi çalışır. Aslında,

Haftalarca su altında kalmış bir bıçaktan parmak izi aldım."

Basit bir ifadeyle, teknik Darcy'nin kutuyu buhar üretime kadar ısıtılan süper yapıştırıcı içeren şeffaf bir dumanlama odasına yerleştirmesini gerektiriyordu. Parmak izindeki ter ve yağlar gazı çekiyor ve beyaz bir parmak izi oluşuyordu.

"Etkilendim," dedi Matt.

"Çok heyecanlanma." Arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı. "Parmak izleri var ama eşleşme yok."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır," dedi Darcy.

Benjamin ve Ford Ekin'in sabıka kayıtları vardı. Parmak izleri onlardan birine aitse, Darcy'nin araştırması bir eşleşme getirmeliydi. Ama parmak izleri AFIS'e, yani Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi'ne gönderilirken hatalar oluyordu. Bazen parmak izleri geri atılıyordu.

"Sana iki isim göndersem, parmak izlerini doğrudan karşılaştırabilir misin?" Matt sordu.

"Elbette."

Matt ona Benjamin ve Ford'un bilgilerini verdi.

"Bana birkaç saat ver. Seni sonra ararım."

Matt aracına doğru yola çıktı. Eğer parmak izleri Benjamin ya da Ford'a ait değilse, o zaman birkaç şey mümkündü. Birincisi, parmak izleri Benjamin ya da Ford'a aitti ve parmak izlerinin AFIS'e gönderilmesinde bir hata yapılmıştı. İki, parmak izleri kutuyu kullanan başka birine ait olabilir ve Benjamin ya da Ford eldiven takarak Bree'nin ahırını spreyle boyayla boyamış olabilir. Üç, tacizci Benjamin ya da Ford değildi. Matt hangi senaryonun daha iyi olduğundan emin değildi. Benjamin ve Ford azılı suçlulardı ama bilinen kişilerdi.

Tanımadığı birinin Bree'yi takip ettiği fikri Matt'in ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Laboratuvardan çıktı ve şerifin karakoluna gitti, kendisi için bir kahve ve Bree için bir kapuçino almak üzere durdu. Ekip odasında bir memur bilgisayarın başına oturmuş, bir yandan rapor yazarken bir yandan da telefonunu kulağına dayamıştı. Matt duvarların arasından, bir polis memurunun

Elektrikli aletlerin vınlamaları ve diğer inşaat sesleri. Şerif departmanına yapılacak ek binanın temeli önceki hafta atılmıştı. İlbaharda, şerifin karakolunda kadın yardımcılar için özel bir tane de dahil olmak üzere yepyeni soyunma odaları olacaktı. Bree şeriflik görevini devralmadan önce teşkilatta tek bir kadın şerif yardımcısı bile yoktu. Yeni bina eklentisi tamamlandığında, mevcut alan yenilenirken departman oraya taşınacaktı. Her iki durumda da önümüzdeki yıl çok gürültülü geçecekti.

Bree'nin denetleme kuruluyla bütçe toplantısı vardı, bu yüzden Matt bir odaya yerleşti ve sonraki bir saatini Travis'in ailesiyle ilgili, anne babasından başlayıp iki erkek kardeşine kadar uzanan geçmiş bilgilerini ve sabıka kayıtlarını çıkarmakla geçirdi.

Bree arka koridordan ekip odasına girdi, odayı geçerken eldivenlerini çıkardı. Masasının köşesinde durdu. "On dakika içinde ofisimde mi olacağım? Todd birazdan burada olur. Gözden geçirmek istiyorum."

"Tamam," dedi Matt. "Toplantı nasıl geçti?"

"Bütçeyi tekrar gözden geçirdik. Azı dişlerimi elektrikli zımparayla taşlatmak gibiydi. Gelecek ay tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Matt kıkırdadı. "Sana bir cappuccino getirdim." Onu . Kadın aldı ve yudumladı, sonra da, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Bunu kahveye mi yoksa bana mı söylüyorsun?"

"Evet." Sırıttı, uzun bir yudum daha aldı ve iç çekti. "Nolan'dan haber aldın mı? Dana'bir süre önce mesaj attım ama geri dönmedi."

"Beni bilgilendirmeye devam ediyor. Uyuyor."

"Güzel." Bree rahatlayarak nefes verdi.

"Hemen ." Matt notlarını toplamaya başladı.

Başını salladı ve ofisine girdi. Todd arka kapıdan girdi, yüzü soğuktan kızarmıştı. Ceketini bir sandalyenin arkasına astı.

Matt, "Şerif inceleme yapmak istiyor," dedi.

"Tamam. Bana on dakika ver."

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Matt sordu. "Tabii."

Matt sıırttı. "Cady'nin doğum günüyle ilgili."

Cady Matt'in kız kardeşiydi. Todd'la çıkıyorlardı ve bu da Matt'i mutlu eden bir bağka romantizmdi. Sanki Matt harika bir iliğkinin içinde mutlu bir ęekilde yer aldığına göre, herkes için de aynı ęeyi istiyordu.

"Tabii. Ne ?" Todd sordu.

" iftlikte bir doğum günü partisi yapabileceğimizi düşünmüştüm ama yaptığınız özel planlara müdahale etmediğimden emin olmak istedim."

Todd başını salladı. "Onu hediye olarak Aruba'ya götürüyorum. Gelecek aya kadar gidemez, yani doğum günü açık."

"Harika."

"Yardım edebilir miyim?"

Todd sordu. "Ben ." Matt umutlandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt dosyasını ve not defterini bir kolunun altına sokarak Bree'nin ofisine girdi. Bree'nin masasına bakan bir sandalyeye oturdu. "Kent cinayetiyle ilgili fazladan bir ipucu buldum." Matt, Kent'in ve Dana'nın giysilerinde bulunan reçine izlerini anlattı.

"Belki de atıcımız keman çalıyordu," dedi Bree. "Rosin, yay tellerin üzerinden çekildiğinde sesin çıkmasını sağlayan sürtünmeyi yaratır."

"Bu rastgele bir bilgi. Daha önceki bir davada ortaya çıktı mı?"

"Hayır." Bree fincanını kurutma kâğıdının üzerine koydu. "Gençken keman çalardım."

Matt, "Bunu bana hiç söylemedin," dedi. Matt zamanının yarısını onun evinde geçiriyordu. Yine de birbirleri hakkında bilmedikleri o kadar çok şey vardı ki.

"Yıllardır kemanıma dokunmadım." Bir avucunu kaldırdı. "Kayla da eskiden ders alırdı. İlgisini kaybetti. Şimdi dolapların arkasında tozlanan iki kemanımız var. Bazen bırakmasına izin verdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama annesini kaybettikten sonra okula yetişmek için yeterince uğraştı."

"Önceliklerinizi belirlediniz ve harika bir iş çıkardınız. İki çocuğun da durumu çok iyi."

"Hâlâ bazen zorlanıyorlar. Eminim her zaman da mücadele edecekler. Bir ebeveynin, özellikle de şiddet içeren bir ebeveynin ölümünden sonra asla tam anlamıyla toparlanamazsınız ama geldikleri noktaya gurur duyuyorum." Bree şiddetin sonuçlarıyla yaşamak hakkında her şeyi biliyordu. Matt onun bilmemesini diledi.

Masasının üzerinde bir kâğıt gördü. "Bu Kent McFadden'ın sabıka kaydı mı?"

Bree elini sayfanın üzerine koydu. "Belki de."

"Bunun bizim davamız olmadığını sanıyordum."

Kollarını kavuşturdu. "Ben şerifim. İstersem biraz araştırma yapabilirim. Bu benim yetki alanımda. Müdahale etmiyorum ya da kanıtlarla uğraşmıyorum."

Matt elini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Bence çok fazla araştırma yapmalıyız."

"Hanover'a güvenmiyor musun?"

Matt içini çekti. "Ünü temizdir. Kitabına uygun, adil bir polis olarak bilinir. Adamları ona saygı duyar."

"Ama?"

"Ama onu *tanımıyorum* ve davanın dışında bırakılmaktan hoşlanmıyorum." Matt kollarını kavuşturarak onu yansıttı. "Davayı devralmayacağına söz vermiştin. Tamamen bu için dışında kalacağını söylemedin."

"Bu doğru. Bizi bilgilendireceğini söylemişti." Ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ama yaparsa nasıl bileceğiz?" Matt kolluk kuvvetleri olsun olmasın kimseye güvenmezdi. Her zaman kaza olmadığından şüphelendiği bir dost ateşi olayında vurulmuştu.

Bree, "Kendimi aktif bir soruşturmanın içine itemem," dedi. "En başında bunun olmak istediğim türden bir şerif olmadığına karar verdim. Dava kişisel diye yaklaşımımı değiştiremem. Aslında, bu davanın kişisel niteliği beni geri adım atmaya zorluyor. Dürüstlüğümden ödün veremem." Şakağını ovuşturdu. "Ama Dana'yı da ortada bırakamam. O benim ortağım." Bree sadakatten başka bir şey değildi.

"Sizi tanıyan hiç kimse dürüstlüğüünüzden şüphe duymaz."

"Ama bu beni tanıyan insanlarla ilgili değil. Ben Randolph ilçesindeki her vatandaşa hizmet ediyorum. İlçe onlarca yıldır yolsuzlukla uğraşıyor. Tüm o arka oda anlaşmaları halka mal oldu. Ben o şerif olmayacağım, olamam. Görevimi kötüye kullanmayacağım."

"Dana bunu yapmanı istemezdi."

"Biliyorum." Ama Bree perişan görünüyordu. "Kontrolün sende olmasını seviyorsun."

"Öyle," diye itiraf etti. "Bu yüzden Hanover'ın dürüst olmasını ve sözünü tutmasını ummak zorundayız."

"Öyle görünüyor." Ama Matt -kabul etmek gerekir ki o da kontrolün kendisinde olmasını tercih ediyordu- bundan hiç hoşlanmadı. "Peki, geçmiş araştırması ne gösterdi?"

"Kesinlikle hiçbir şey. Kent'in sicilinde birkaç hız cezasından daha ciddi bir şey yok."

"Ailesini ve iş ortağını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır." Bree'nin sesi *henüz değil* demek istediğini gösteriyordu. "Umarım Hanover paylaşır ve ben de paylaşmak zorunda kalmam."

Telefonu çaldı. Baktı. "Hanover." "Şeytandan bahset."

cevap verdi. "Şerif Taggert." "Ben Şef Hanover."

"Hoparlörü açabilir miyim?" Bree sordu. "Araştırmacım Matt Flynn burada."

"Evet," dedi Hanover, ama sesi pek mutlu gelmiyordu. Kimse hoparlörde olmaktan hoşlanmazdı. Odada gerçekte kimin olduğunu asla bilemezsiniz. Matt profesyonel telefon görüşmelerinde hep hoparlörde olduğunu varsayardı.

Bree düğmeye bastı ve Matt Hanover'ı selamladı.

Hanover, "Sizi bilgilendireceğime söz verdim," diye söze başladı. "Tavana gömülü iki mermi kovarı ve bir mermi çekirdeği bulduk, hepsi de 9 mm. Cerrahların Kent'in göğsünden çıkardığı mermi de 9 mm. Kent'in silah kasasındaki mühimmat da 9 mm. Yerde bir Sig Sauer P229 bulundu. Kent'in ortağı Dr. Veer Bhatt ile konuştuk, kendisi Kent'in tabancasının Sig Sauer P229 olduğunu söyledi."

"9mm," dedi Matt.

"Evet."

Bree, "Yani Kent'in kendi silahıyla vurulmuş olması mümkün," diye ekledi. "Tavandaki kurşun McFadden ile tetikçinin silah için mücadele ettiğini gösteriyor olabilir. Eğer silah tetikçideyse, McFadden'a ateş ettiyse ve ıskaladıysa, kurşunun tavana saplanma ihtimali nedir?" Arkasına yaslandı.

"Bu çok kötü bir atış olur." Hanover'ın sesi kuşkuluydu. Teoriyi mi düşünüyordu yoksa sadece nazik mi davranıyordu?

Bree devam etti. "Şunu hayal edin. Tetikçi kilitli olmayan ön kapıdan eve giriyor. Dana'yı bekleyen Kent'i şaşırttı. Kent silahını almak için üst kata koştu ama tetikçi hemen arkasındaydı. Boğuştular. Silah ateş alır. Kurşun tavana isabet etti. Sonra saldırgan Kent'i etkisiz hale getirdi ve göğsünden vurdu."

Hanover, "Bu çok fazla varsayım," dedi. "Kent'in rutin olarak kapısını açık bıraktığını kim bilebilir ki?"

Matt, Bree'nin sapığını düşündü, onu evinin arkasından bakarken hayal etti. "Onu izleyen, tanıyan ve/veya vurmayı planlayan biri."

"Neden hemen orada işini bitirmedi?" Hanover sordu. "Kent hâlâ hayattayken gitti."

"Çünkü Dana garaj yoluna girdi," dedi Bree. "Kent'in ağır kanaması vardı. Yarası açıkça vahim durumdaydı. Eğer tetikçi tekrar ateş etmiş olsaydı, Dana bunu duyabilir ve hemen 911'i arayabilirdi."

Matt, Dana'nın içeri girdiğini ve tetikçinin en iyi kaçış yolunu ölçtüğünü hayal etti. Arka kapıdan görünmeden çıkmayı umarak arka merdivenlerden mi inmişti?

"Bu ilginç bir teori." Hanover son kelimeyi vurguladı. "Şimdilik kanıtlara bağlı kalalım."

Matt gözlerini devirmedi ama devirmek istedi. Kent McFadden ölmüştü. Ne olduğunu bilen tek kişi katildi.

Bree, "Olay yeri fotoğraflarının kopyaları için minnettar oluruz," dedi.

Ses tonundan sormaktan fazlasını yaptığı anlaşılıyordu.

Hanover tereddüt etti, sonra isteksiz bir ses tonuyla, "Elbette," dedi. Matt Gefin bu sözü yerine getirmek için acele etmeyeceğini düşündü. "Adli tabip otopsiyi kısa bir süre önce bitirdi. Olayı resmen cinayet olarak ilan etti."

Bu bir haber değildi. Göğsünden vurulan bir kişi cinayetten başka bir şey olamazdı. *Cinayet* ve *cinayet* eşanlamlı terimler değildi. *Cinayet*, başka bir insanın yasadışı ve kasıtlı olarak öldürülmesiydi. Teknik olarak *cinayet* terimi basitçe bir insanın başka bir insanın ölümüne neden olması anlamına geliyordu. Cinayet, kasıtsız adam öldürme ve meşru müdafaa gibi pek çok cinayet türü vardı.

"İlginç bir bulgu var mı?" Bree sordu.

Hanover, "Göğsüne bir kurşun yemeden önce sağlık durumu iyiydi," dedi. "Ateş eden kişi Dr. McFadden ile aynı hizada duruyordu. Ateş edildiğinde silah yaklaşık üç ila dört metre uzaktaydı."

Resmi otopsi en az altı hafta boyunca yapılamayacak.

-Toksikoloji testleri zaman aldığı için belki daha uzun sürebilirdi ama Hanover bir ön rapor almış olacaktı. Ne Bree ne de Matt bir kopyasını istedi.

Hanover, "Yarın sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğim," dedi. "Ve birkaç gün içinde sizi tekrar bilgilendireceğim."

"Uyardığın için teşekkürler," dedi Bree.

Hanover aramayı sonlandırdı. Bree ve Matt gözlerini telefona diktiler.

Bree bir parmağının ucuyla çenesine dokundu. "Hem Kent'in hem de Dana'nın kıyafetlerinde bulunan reçine izlerinden bahsetmedi. Aslında, ilginç hiçbir şey paylaşmadı. Tüm bunları basın toplantısında duyabilirdik."

"Daha fazla bilgi mi düşünüyorsun?" Matt sordu. Kadın bir omzunu kaldırdı. "Öyle olduğunu varsaymak zorundayız."

ONUNCU BÖLÜM

Bree kapuçinodan kocaman bir yudum aldı ve kafeinin hayal kırıklığını hafifleteceğini umdu. Kontrol edemediği bir şey yüzünden kendini hırpalamanın bir anlamı yoktu. Kent'in cinayet soruşturmasından Şef Hanover sorumluydu ve bununla yaşamak zorundaydı.

Kapıyı hızlıca çaldıktan sonra Todd bir fincan kahve getirdi. Dizüstü bilgisayarını bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Kapıyı kapattıktan sonra, Bree'nin masasına bakan Matt'in yanındaki koltuğa oturdu.

Todd yerine yerleşirken, Bree Matt'e "Adli tıp gezin nasıl geçti?" diye sordu.

Matt, Rory ile görüşmesini özetledi. "1.80 ile 1.80 boylarında, yaşlı olmayan bir adam."

"Bu mı?" Bree kaşlarını kaldırdı. "Maalesef."

Todd'a döndü. "Dün gece Ekin'in evinde yaptığınız aramada hiç Timberland bot buldunuz mu?"

Todd dizüstü bilgisayarını karıştırdı. "Hayır. Üç çift Air Jordan spor ayakkabısı bulduk çünkü cinayet mahallinde bırakılan çamurlu ayak izi bunlardan birine aitti. Tabanı ayırt edici."

"Bildiğimiz gibi, Ekin ailesinin her üyesinin sabıka kaydı var." Matt notlarını gözden geçirdi. "Bay Ekin Çu anda uyuşturucu kaçakçılığından iki yıl hapis cezasını çekiyor." Not defterinde bir sayfa çevirdi. "Bayan Ekin uyuşturucu bulundurma suçundan altı ay, saldırı suçundan da bir yıl hapis yattı. Ailenin uyuşturucu faaliyetlerini polise ihbar ettiği için mahallesindeki başka bir kadına saldırmış. Kadını saçlarından tutarak sokağın ortasına sürüklemiş, yüzüne yumruk atmış ve burnunu kırmış."

Bree, "Mahalleliye ibret olsun diye," dedi.

"Ve başkalarının aile işlerine burnunu sokmasını engelliyor," diye ekledi Todd. "Aile yapısına çok uygun. Ama evin aranması birkaç saat sürdü ve Bayan Ekin tüm bu süre boyunca dışarıdaydı."

"Ben ayrıldığımda oğullarından biri yanındaydı. O da kaldı mı?" Bree sordu.

Todd gözlerini kapattı. "Hayır. Etrafta takılmadı. Sadece o vardı. Avukatını aradı, o da geldi ve başımıza bela oldu. Gece boyunca ikisini de sık sık gördüm."

Bree, "Bayan Ekin'in çocuklarından birine kirli işleri yapmasını emrettiğini görebiliyorum" dedi.

"Bildiğimiz gibi Travis'in iki kardeşi var, Benjamin ve Ford." Matt, Bree ve Todd'un ekranı görebilmesi için telefonunu çevirdi. "Benjamin ve Ford orta boylu çocuklar. Çiftliğinizdeki ayak izlerini ikisinden biri bırakmış olabilir."

"Ekin'in evindeki Air Jordan'lar kaç numaraydı?" Bree sordu.

"On buçuk," dedi Todd. "Ama Travis gözaltındaydı ve kardeşlerinden hiçbiri o adreste yaşamıyor."

"Evin dışında beni tehdit eden kişi bu." Bree Benjamin'i işaret etti. "Suç geçmişi?"

Matt cevap verdi, "Benjamin Oxy satmaktan on sekiz ay hapis yattıktan sonra kısa süre önce serbest bırakıldı. Altı ay içinde şartlı tahliye hakkı vardı ama hapisyanede kavga dayanamadı ve cezasının tamamını çekti. Uyuşturucu bulundurma, saldırı, hayvanlara eziyet etme ve takip etme suçlarını da içeren sabıka kaydına rağmen yattığı tek süre bu."

"Takip mi?"

"Bir kız onunla dışarı çıkmayı reddetti, o da onu takip etti ve köpeğini yakmaya çalıştı. Kız onu durdurmuş. Adam onun yerine kızın burnunu kırmış."

"Dur tahmin edeyim. Şikayette bulunmadı."

"Etmedi."

"Ford Ekin şu anda bir saldırı suçundan şartlı tahliye edilmiş durumda. Kız arkadaşının erkek kardeşini, onu Ford'dan uzaklaştırmaya çalıştığı için dövmüştür. Kardeşi, Ford'un kız arkadaşını dövdüğünü söylemesine rağmen şikayette bulunmadı."

adamın alnında bir sigara." Matt durakladı. "Ford ayrıca uyuşturucu bulundurmaktan ve hayvanlara eziyet etmekten tutuklandı." Telefonundan başını kaldırdı.

"Bazı insanlar sadece kötü müdür?"

"Evet." Matt not defterini karıştırdı. "Ford otoyolun kenarındaki karavan parkında bir daire kiraladı. Şartlı tahliye koşulları, bilinen suçlularla birlikte yaşamasını yasaklıyor. Onun durumunda, bu bütün ailesi demek. Benjamin tren istasyonunun yakınında, ailesinin sahibi olduğu E & E Hurdalık ve Oto Parçaları'nda yaşıyor."

Grey's Hollow "tren istasyonu" sadece park yeri olan bir platformdu.

"Onları ziyaret etmeliyiz." Bree cappuccino'sunu boşalttı.

"Ford'un şartlı tahliye memurunu arayıp görüşünü alacağım." Matt not aldı. "Sonra ikisiyle de konuşabiliriz. Dün gece nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Ayrıca, bu sabah kötü bir e-posta aldım." Telefonunu çıkardı ve e-postasını açtı. "Neredeyse aynı tas aynı hamam diye geçiştirecektim. Nefret maillerimin çoğunu görmezden geliyorum. Ama RedBloodedMale03 şeriflik işini almak için kiminle yattığımı bilmek istiyor ve yaptıklarımı unutmayacağını söylüyor."

"Bayan Ekin size böyle söylemedi mi?" Matt sordu.

"Evet. E-postayı size iletirim." Bree, bir önceki yıl kendi kız kardeşinin cinayetini çözdükten sonra seçimler arasında şeriflik görevine atanmıştı. Seçilmemişti.

"Bu pozisyon bir yıldır boştu," diye belirtti Matt. "Yolsuzluk, dışarıdan birini getirmelerini gerektirdi. Departman lekelenmişti. Kimse bu işi istemiyordu."

"Belki de akıllı olanlar onlardı." Bree iç çekti. İlk yılının büyük bir kısmı, bir önceki şerife sadık kalan erkek kulübü yardımcılarıyla uğraşmakla geçmişti. Onu korkutup işinden etmek istemişlerdi ama o yılmamıştı. Bunun yerine, hepsi istifa etti. Çoğu başka kolluk kuvvetlerinde iş bulmuştu. Yine de, departmanı modernleştirme ve çeşitlendirme girişimlerini takdir etmeyen üyeleri olan çekişmeli ilçe denetleme kuruluyla uğraşmak zorundaydı. Ama Bree inatçıydı. Neyse ki, çoğu

Randolph İlçesi sakinleri onun siyaset yapmayı reddetmesini takdir ediyor gibiydi.

"Siz harika bir şerifsiniz ve bölge sakinleri bunu biliyor. Önemsiyorsunuz. Gücünüzü kötüye kullanmıyor ya da vergi paralarını çalmıyorsunuz. Halkı daha güvenli hale getiriyorsunuz."

"Ama aileme ne pahasına?" Bree sordu. İşini seviyordu ama Luke ve Kayla bedelini öderken bu işi yapmaya devam etmesi bencillik miydi?

"RedBloodedMale03 başka ne söyleyecek?" Matt sordu. "E-postasının dikkatinizi çekmesi için daha fazlası olmalı."

Bree boğazını temizledi ve yüksek sesle okudu: "'Biri sana dersini ve haddini bildirmeli seni pis orospu. Noktalama işareti yok ve son kısmı büyük harflerle yazılmış."

"Tabii ki öyle." Matt gözlerini devirdi.

"En iyi nefret mektuplarını ben alıyorum." Bree'nin şakası uygunsuz gelmişti ama mizahla başa çıkıyorlardı. Karanlığın bunaltıcı görünmesini engelliyordu. "Aldığım diğer tüm tehditlerin ışığında, bu oldukça hafif. Kişisel olarak benzer bir dille tehdit edilmemiş olsaydım ve dün gece ahırım *kirli polislerle* boyanmamış olsaydı, muhtemelen bunu dosyaya gönderir ve günüme devam ederdim." Geçtiğimiz aylarda, toplu tecavüze uğradığına dair elle çizilmiş resimlerle tehdit edilmiş ve deepfake pornografinin hedefi olmuştu. Kelimeler bunların yanında hafif kalıyordu. "Beni tehdit etmek başka bir şey. Ben kamuya mal olmuş biriyim. Bunu kaldırabilirim ama kimsenin ailemi korkutmasına izin vermeyeceğim."

"*Kirli* kelimesi seçimi kesinlikle göze çarpıyor, tıpkı yaptıklarını unutmamaları gibi." Bu esprilere rağmen Matt'in çenesi sabitti. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Sürebilmesi için Rory'ye gönderdim bile," dedi Bree. dedi.

O düşündüm hakkında Luke'un korku ve önceki gece ve

Mide bulantısı karnını sardı. Telefonundan saati kontrol etti. "Benjamin ve Ford Ekin'i sorgulamadan önce eve uğramak istiyorum." Todd'a döndü. "Sen Travis'in raporlarını tamamlamaya çalış. Dava dosyasını mükemmel bir şekilde düzenleyip savcılığa teslim edelim. Travis'in ailesinden gelecek herhangi bir gözdağının onun davasını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim.

mahkumiyet. O piçin yaptığı şey yüzünden sonsuza dek hapse girmesini istiyorum."

"." Todd ayağa kalktı ve onun ofisinden ayrıldı.

Matt'e döndü. "Benjamin ve Ford'la konuşacağız. Belki işimiz bittiğinde Rory, RedBloodedMale03'ten gelen e-postanın izini bulmuş olur."

Matt, "Belki de doğrudan Ekin ailesine," dedi.

"Aklımdan geçti." Başını öne eğdi. "Kayla'yı okuldan , sonra da eve uğrayıp Dana'yı kontrol etmek istiyorum, ve ... şeyler." Kişisel tehditler onu endişelendiriyordu.

Matt kaşlarını çatı. "Ekin ailesi zorbalıkla beladan kurtulmaya alışık. Bunu tersine çevirmeli ve şerif departmanına karşı herhangi bir misillemenin onları kızlarından ısıracığına dair onlara sağlam bir mesaj göndermeliyiz."

Bree'nin dahili telefonu öttü ve o da düğmeye bastı. "Evet."

İdari asistanı Marge telefonda, "Yaşlı bir adamın kaybolduğuna dair bir ihbar aldık. Görünüşe göre, ıssız bir yerde bulunan evinden uzaklaşmış." Marge kırsalda bir yer tarif etti.

"Ben oraya gidiyorum. Collins'i ara. K-9 biriminin müdahale etmesini istiyorum. Hava sıcaklığı düşmeden onu bulmalıyız." Bree ayağa kalktı. Kolluk kuvvetlerinde çalışmanın öngörülebilir tek yanı her şeyin bir anda değişebilmesiydi. Gün soğuktu ve giderek daha da soğuyordu. Kırsalda kaybolmuş yaşlı bir adam uzun süre hayatta kalamazdı. Matt'e döndü. "Rory'yi takip eder misin?"

"Evet," dedi Matt. "Bu soğukta yürüyüşe çıkmadan önce bir şeyler yediğinden emin ol."

"Yapacağım." Bree aç değildi ama o haklıydı. Her zamanki gibi. "Ayrıca köpeğe güven. Harika olacak."

Bree başını salladı ama onun güvenini paylaşmıyordu. "Dün gece ısırmayacağından endişeliydim. Bugün ise ısıracağından endişeleniyorum."

"Yeni bir K-9 idarecisinin köpeğinin farklı durumlarda nasıl tepki vereceğini bilmesi zaman ve deneyim gerektirir. Collins'e bir şans verin," dedi Matt. "Ben Kayla'yı alıp çiftlikteki işleri kontrol edeceğim."

"Teğekkür ederim," dedi, Matt ve kardeği ailesini sürekli tehlikeye atıyormuğ gibi hissederken onları güvende tuttukları için minnettardı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Matt, Bree binadan çıkar çıkmaz Rory'yi aradı. "Hey, Rory. Şerif Taggart'a gelen tehdit e-postasının izini sürme fırsatın oldu mu?"

"Baktım," diye cevap verdi Rory. "Şerifin nefret postası klasörünü de tekrar gözden geçirdim ama RedBloodedMale03'ten gelen başka e-posta bulamadım."

"Keşke nefret mektuplarını saklamak için koca bir klasöre ihtiyacı olmasaydı."

"Bunların çoğu sadece dert yanan insanlar. Şiddet içeren ya da onu ilgilendirenleri ise incelememiz için bize iletiyor."

Hala . . .

Rory devam etti. "Her neyse. RedBloodedMale03 anonim bir e-posta hesabı kullanmış ama yerini gizlemeye çalışmamış. IP adresini Grey's Hollow'daki bir kafeye konumlandırırdım. E-postayı bu sabah 11:06'da göndermek için kafenin Wi-Fi'ını kullanmış."

"biliyorum." Matt not aldı. Çiftliğe giderken oraya da uğrayacaktı. "Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Bu özel anonim e-posta hizmeti ucuz ve çok sağlam değil. Eğer servis bir hesap oluşturmak için kişisel bilgilerine ihtiyaç duyuyorsa onu takip etme şansımız var." Tereddüt etti. "Servisle çoktan iletişime geçtim. İşbirliği yapmayacaklar, bu yüzden arama emrine ihtiyacım olacak. Daha fazla bilgi edindiğimde size geri döneceğim. Bir şey duymam bir gün ya da birkaç hafta sürebilir."

"Neden birisi nerede olduğunu gizlemek için VPN ya da başka bir yöntem kullanmasın?"

"Kim bilir?" Rory sordu. "Teknoloji konusunda pek bilgili olmayabilir. Belki de anonim e-posta hesabının ve halka açık Wi-Fi'nin kimliğini gizlemek için yeterince iyi olduğunu düşünüyordur."

"Bir siber suç amatörü." Matt bunun iyi mi yoksa kötü bir haber mi olduğundan emin değildi.

"Kesinlikle deneyimli biri değil. Sofistike bir hacker onun IP adresini taklit ederdi."

Matt, Benjamin ve Ford Ekin'i düşündü. Onlar deneyimli suçlular, uyuşturucu satıcılarıydı. Teknolojiyi ne kadar kullanıyor ve anlıyorlardı? Todd'a mesaj atarak Ekin'in evinde ele geçirilen teknolojiyi sordu. Travis'in telefonu ve bilgisayarları ellerindeydi ama e-postayı o göndermemişti. O sırada hapisteydi. Benjamin'in ya da Ford'un telefonu için arama emri çıkartmak için geçerli sebepleri yoktu.

"Sağ ol, Rory." Matt istasyondan ayrıldı. Bree'nin çiftliğine giderken, RedBloodedMale03'ün e-postalarını göndermek için kullandığı Lily's Internet Café'de durdu. Matt cipini sokağın sonundaki kaldırıma park etti ve kafeye doğru bir blok yürüdü. Binanın dışında herhangi bir güvenlik kamerası görmedi. Öğle yemeği telaşı sona erdiği için kalabalık olan kafeye girdi. E-posta sadece birkaç saat önce gönderilmişti. Gönderen hâlâ burada mıydı? Yoksa gitmiş miydi?

Dükkanın içi daha büyük görünüyordu. Yirmi bistro masasının biri hariç hepsi müşterilerle doluydu. Matt müşterileri taradı. Birkaç kadın grubu bir arada kümelenmişti. Ama çoğunluğu erkek olan on üç kişi dizüstü bilgisayarlarında tek başlarına çalışıyordu. Müşteriler yirmili yaşların başından yaşıllara kadar değişiyordu. Matt, RedBloodedMale03'ün gerçekten erkek olduğunu varsayarak, grupları ve yalnız kadınları çıkardı. Geriye on bir erkek kalmıştı.

Tezgâhın arkasında bir kadın barista çalışıyordu. İkinci bir genç kadın kasaya bakıyor, üçüncüsü de masalara servis yapıyordu. Üç kadın da siparişleri yetiştirmek için koşuşturuyordu. Hava taze çekilmiş kahve ve fırınlanmış ürünler gibi kokuyordu. Öğle yemeği menüsünde smoothie'ler, salatalar ve bir düzine panini çeşidi vardı. Kardeşine mesaj atarak kendisinin ya da Dana'nın öğle yemeği isteyip istemediğini sordu. Nolan hemen cevap verdi. Bir şey istemiyordu ve Dana hâlâ uyuyordu.

Matt kafenin içinde güvenlik kamerası olup olmadığına baktı ve iki kamera gördü: Biri kasaya, diğeri de girişe odaklanmıştı. Baristanın kolunun iç tarafında bir tek boynuzlu at dövmesi ve Lily olduğunu ilan eden bir isim etiketi vardı. Matt bir sade kahve, bir de

Yarım düzine yaban mersinli çörek ve jambonlu ve peynirli panini. Menü tahtasında yazılı olan günlük Wi-Fi şifresini not etti. "Sahibi ya da müdürü siz misiniz?"

"Ben Lily." İsim etiketini gösterdi. "Dükkânın sahibiyim."

Matt ilçe kimliğini gösterip kendini tanıttı.

"Bir suçu mu araştırıyorsunuz?" Gözleri parlıyordu. "Mesela TV."

"Öyleyim," dedi ve televizyon karşılaştırmaları hakkında yorum yapmadı. "İsterim ki güvenlik kamerası görüntülerini görmek istiyorum."

Lily omzunun üzerinden panini siparişini havlayarak söyledi. Çalışanı kasanın çekmecesini kapattı ve Matt'in sandviçini yapmaya başladı.

"Hangi randevular için?" Lily bir fincana sade kahve doldurdu ve önündeki tezgâha koydu. Tezgâhın üzerine doğru eğildi. Etkileyici göğüs dekoltesini kasıtlı olarak sergiliyordu.

"Bu sabah," dedi Matt. "Kaç tane kameranız var?" "Üç tane. Ön kapı. Arka kapı. Kayıt."

"Arka kapı çalışanlar dışında herkese açık mı?"

"Asla." Doğruldu, sonra belini büktü ve her bir kamerayı işaret etti. "Sistem eski ve sadece bir haftalık görüntüleri saklıyor, ama bu sabahki görüntüleri sorunsuzca çekebilirim."

"Harika. Teşekkürler."

"Polise yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım." Bir elini kalçasına . Poz mu veriyordu? Bir eliyle masanın bulunduğu alanı işaret etti. "Bugün personelim az ama muhtemelen bugün ya da bu gece yapabilirim. Videoyu gönderebileceğim bir e-posta var mı?"

Matt ona üzerinde şerif departmanının e-posta adresinin yazılı olduğu bir kartvizit uzattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi imalı bir ses tonuyla. "Bu sizin telefon numaranız mı?"

Matt, "Evet," dedi.

Barista gülümseyerek kartı cebine attı.

Matt menü panosunu işaret etti. "Wi-Fi şifresini ne sıklıkla değiştiriyorsunuz?"

"Her sabah." Lily kirpiklerini kırptırdı. "İnsanların satın alma işlemi yapmadan Wi-Fi'ye erişmesini engelleyemem, ancak

daha zor."

İkinci çalışan Matt'e çörekler ve panini ile dolu bir fırın kutusu getirdi. Ödemesini yaptı ve yiyecekleriyle birlikte kafeden ayrıldı.

Kaldırımında telefonuyla Wi-Fi bağlantısını test etti. Ne yazık ki, kaldırım ve caddeden gelen sinyali alabiliyordu. Kapıdan otuz metre uzaklaşana kadar bağlantıyı kaybetmedi. Aracına tırmandı ve kaldırımdan uzaklaşmadan önce panini'yi birkaç ısırıkta yedi.

Kendi evinde durdu. Vurulmasının ardından tazminatını aldıktan sonra burayı satın almıştı. Arazisi içinde büyük bir ev, eğitmeyi planladığı K-9'ları barındırmak için inşa ettiği kulübeler ve çok sayıda arazi vardı. Niyeti K-9'ları eğiten bir iş kurmaktı. Matt daha işine başlayamadan kız kardeşi kulübeleri kurtarma köpekleriyle doldurmuştu. Şimdi, Greta'nın başarılı bir şekilde K-9 birimine geçmesiyle, hedefini iyi çalışan K-9'lar olabilecek kurtarılmış köpekler aramak olarak değiştirmişti. Bazen, en sinir bozucu, yerleştirilmesi zor, yıkıcı köpekler iş istiyordu. Ev olmak için uygun olmayan köpekler de vardı. Çalışma ihtiyacı DNA'larına işlemişti.

Matt mutfağa girdi. Emekli K-9'u Brody onu burnunu çarparak ve kuyruğunu sallayarak karşıladı. "Aferin oğlum. Çocukları görmek ister misin?" Matt eve ilk taşındığında, yalnızlığı çok sevmişti. Ama o zamanlar dünyaya kızgındı ve yalnızlık içinde somurtmak istiyordu. Artık zamanının yarısını Bree'lerde, o kalabalık kaosun içinde geçirdiği için, ev ona kendini yalnız hissettiriyordu.

Brody sanki kabul etmiş gibi, tasmaşının asılı olduğu kapının yanındaki kancaya doğru koştı. Matt tasmayı aldı, Brody'nin tasmaşına taktı ve tekrar dışarı çıktı. Arka kapıyı açtı ve Brody'yi koltuğa kaldırdı. Köpek bu rezilliğe, insana özgü bir küçümseme ifadesiyle katlandı. "Üzgünüm dostum. Veterinerin emri. Başka bir omuz yaralanması istemiyoruz. Merak etme. Herkes senin büyük kötü bir polis köpeği olduğunu biliyor."

Brody içini çekti. O karanlık yıllarda Matt'in en iyi arkadaşıydı ve Matt eski ortağına mümkün olan en uzun ve en iyi hayatı vermek için elinden geleni yapacaktı.

Matt arabasıyla Kayla'nın okuluna gitti. Araba sırasının kendisine gelmesini bekledi. Kaldırıma yanaştığında Kayla onu fark etti ve mavi kar botları, ona uygun ceket ve Philadelphia Flyers örgü şapkasıyla koşarak geldi. Kapıyı çekip açtı, sırt çantasını yere fırlattı ve koltuğa zıpladı. "Yaşasın! Brody!" Onu selamlamak için koltuğun üzerinden yarı sürünerek geçti. Brody de aynısını yaptı.

"Bir merhaba almayacak mıyım?" Matt alay etti.

"Merhaba," diye seslendi Kayla, yüzü Brody'nin tüylerine gömülmüştü. Köpeğin kuyruğu sevinçle gümbürdedi.

Sıranın başındaki kadın Matt'e "Yürü bakalım" dedi.

El işareti.

Başını salladı ve el salladı, ardından koltuğun üzerinden Kayla'ya seslendi, "Emniyet kemeri!"

Kayla yere yığıldı. Hat patronunun sabırsız bakışlarını görmezden gelen Matt, kaldırımdan uzaklaşmadan önce mandalın tık sesini duymayı bekledi.

"Bree Teyze nerede? Dana iyi mi? Brody neden burada?" Kayla soruları bir AR-15'ten üç el ateş eder gibi sıraladı.

"İş. Evet. Seni özlemiÇ," diye yanıtladı Matt hiç vakit kaybetmeden.

Kayla dikiz aynasından ona sıırttı. "Bir dişini daha mı kaybettin?"

"Evet!" Dilini boşluğa soktu. "Diş perisi bana beş dolar verdi."

"Güzel." Sahte bir dramla gözlerini kıstı. "O şapkeyi nereden aldın?"

Onu çıkardı ve kıkırdayarak ona doğru salladı. "Dana benim için aldı. Sana Flyers kuralını ve Rangers'ın salyalarını söylememi istedi."

Matt gülmekten kendini alamadı. O ve Dana'nın tuttukları takımlar arasında süregelen bir rekabet vardı.

"Okul nasıldı?" diye sordu.

"Bayan Stewart mavi çizmeler giyerdi. Gerçekten çok güzellerdi. Dixie Jennings matematik ödevini bitirmedi." Kayla çiftliğe dönerken yol boyunca hiç durmadan konuÇtu ve Matt o gün okulda olan her Çeyi öğrendi.

Her biri. Tek. Şey.

Matt bunu duyunca çok heyecanlandı. Bir yıl önce bu küçük kız çok üzülmüş, travma geçirmişti. Onun mutlu bir şekilde gününü anlatmasını dinlemek bir ayrıcalık gibi geliyordu.

Garaj yolunun başında durdu, camı indirdi ve postaları topladı. Bir teslimat Goförü iki plastik zarf paketini ve küçük bir kutuyu boĞluĞa sıkıĞtırmıĞtı. Matt onları kımıldatarak kurtardı ve postalarla birlikte yolcu koltuĞuna yıĞdı. Eve doğru hızla giderken, babasının arabasını Nolan'ın kamyonetinin yanına park etmiĞ görünce ÇaĞırdı.

"Kim var burada?" Kayla arka koltuktan baktı. Matt,

"Babam," dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Brody'nin cipten inmesine yardım ettikten sonra, Kayla'yla arka kapıya kadar yarışması için köpeĞi serbest bıraktı. Kapı açıldı ve Nolan onları içeri aldı. Mektupları, paketleri ve fırın kutusunu taşıyan Matt, Kayla'nın sırt çantasını arka koltuktan aldı ve kürekli ve tuzlu patikadan arka verandaya doğru yürüdü. Kendini yük katırı gibi hissediyordu. Kimse ona kapıyı açmamıştı ve çörek getirmişti. Eşyalarla hokkabazlık yaptı, sonra dirseĞini ve kalçasını kullanarak kapıyı açtı. İçerideki sıcaklık yüzünü ısıttı.

Uğur BöceĞi ve Brody mutlu bir şekilde birbirlerini kokluyorlardı. Nolan tezgâhta durmuş yeşil bir smoothie içiyordu. Matt'in babası Kayla'ya ayı gibi sarılmıştı; Kayla'nın sıska kot pantolonlu bacakları Matt'in beline dolanmıştı.

"Neden buradasın?" diye tekrarladı, elleriyle adamın beyaz bıyıklı yanaklarını okşadı.

Matt'in babası, "Yemek yapmaya geldim," dedi.

"Yardım etmek ister misin?" "Evet!" Kayla kollarını

Matt'in boynuna doladı.

Onu yere bıraktı. "Git ellerini yıka."

Küçük kız tereddüt etti, sonra ciddi bir ses tonuyla, "Önce Dana'yı kontrol gerekiyor," dedi.

"Tabii ki." Matt'in babası parmaĞını dudaklarına bastırarak jest. "Oturma odasında. Parmak uçlarında, tamam mı? Uyuyor."

"TAMAM." Küçük kız ciddi bir şekilde başını salladı. Odanın karşısına geçerken ayakkabılarını tekmeledi.

Matt mektupları büfeye bıraktı, fırın kutusunu tezgâha koydu ve Kayla'nın sırt çantasını duvara dayadı. Kendi ceketini çıkardı, sonra Kayla'ninkini yerden aldı ve ikisini de kapının yanına astı. Sonunda babasına sarıldı. "Gerçekten neden buradasın?"

"Yemek pişirmek için, gerçekten." Babası bir kevgire boşalttığı patates torbasına geri döndü. Lavabonun önüne bir mutfak sandalyesi yerleştirdi ve sebze fırçası bulmak için üç çekmeceyi karıştırdı. "Hepiniz pizzayla yaşayamazsınız."

"Yapabiliriz," dedi Matt. "Ya da bir şeyler pişirebiliriz."

Babası homurdandı. "Ben de Dana'yı kontrol edeyim dedim." Emekli olmuş olabilirdi ama bir kez aile doktoru olan her zaman aile doktoru olurdu.

"Peki, teşekkürler. Minnettarız."

"Elbette," dedi babası. "O artık aileden biri."

Matt'in ailesinin Bree'ninkini benimseme hızı onu hâlâ şaşırtıyor ve memnun ediyordu.

Matt kardeşine döndü. "Nasıl gidiyor?"

Nolan dizüstü bilgisayarını kapattı. "Burası çok sessizdi."

"Güzel." Matt mutfığa geçip Kayla'nın ayakkabılarını aldı.

Odaya geri döndü. "Hâlâ uyuyor." Güvence için Matt'in babasına baktı. "Her şey yolunda mı? Sen doktorsun, değil mi?"

"Öyleyim ve iyileşmesi için tam da buna ihtiyacı var." Babası onu sandalyeye doğru yönlendirdi ve fırçayı ona uzattı. "Patatesleri fırçalayabilir misin?"

"Yapabilirim!" Küçük kız eğlenceli bir hevesle işe koyuldu.

Matt'in babası lavabonun yanındaki tahta doğrama tahtasının üzerine bir soğan koydu ve onu dilimlemeye başladı. Bir dakika boyunca omuz omuza, dostça bir sessizlik içinde çalıştılar.

Kayla durdu ve suyu kapattı. "Bay Flynn?" "Evet?"

Matt'in babası durakladı.

Kayla suyu kapattı. "Rylee Brockman'ın iki büyükbabası var, benimse bir tane bile yok. *Sana* büyükbaba desem sorun olur mu?"

Babası öksürdü ve cevap verirken sesi gergin. "Tabii ki yapabilirsin! Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

"Bayan Flynn'e büyükanne diyebilir miyim?" Kayla sordu.

"Eminim bu hoşuna giderdi." Matt'in babası gözünü koluna sildi. "Şu lanet soğan."

Matt soğanın bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Matt de biraz tıkanmıştı ama soğandan çok uzakta olduğu için dumanı suçlayamıyordu.

Bree ve kardeşi Adam, çocukların yaşayan tek akrabalarıydı. Annelerini şiddet sonucu kaybetmişlerdi ve hayatlarına hiç dahil olmamış biyolojik babaları dolandırıcılık suçundan hapisteydi. Ancak ilerlemeye devam ettiler ve kayıplarına rağmen mutlu olmak için her gün çaba sarf ettiler. Geçen yıl Matt'in ailesi Bree'yi ve ailesini yavaş yavaş Flynn'e getirmeye başlamıştı, ta ki hep birlikte olmamaları tuhaf görüne kadar.

Arka kapı tekrar açıldı. Adam içeri girdi ve yeniden kullanılabilir bir market poşetini tezgâhın üzerine koydu. "Selam. Atımı ve Dana'yı görmek için uğradım. Ona İtalyan şarküterisinden sevdiği bazı şeyleri getirdim."

"Yemeğe kal!" Matt'in babası kalabalığı severdi. "Kayla, patatesleri yıkasan iyi olur."

"Tamam, büyükbaba!" Aşağı atladı, Adam'ı bacaklarından kucaklamak için koştu, sonra patates yıkamaya geri döndü.

Adam onun *büyükbabayı* kullanmasına kaşlarını bile kaldırmadı. "Ben ahırda Bullseye'ı tımar ediyor olacağım."

"Balkabağını benim için sev!" Kayla söyledi.

"Yapacağım." Adam arka kapıdan çıktı.

"Herkesi doyuracak mısınız?" Kayla suyu tekrar açtıktan sonra Matt babasına sordu.

Babası sırtıttı. Karnını doyuracak bir ekibinin ya da üzerine titreyeceği çocuklarının olması kadar onu mutlu eden başka bir şey yoktu. "Emin olabilirsin. Anneni onun da gelmesini söyleyeceğim. Kayla' büyükannesini aramak istediğini söylediğimde saniyeler içinde arabaya biner."

"Ben gidip Beast'i kontrol edeceğim." Matt buzdolabından biraz havuç aldı, ceketini giydi ve Adam'ı ahıra kadar takip etti. Adam Bullseye'ın ahırına girdi ve battaniyesinin kayışlarını kontrol etmeye başladı. Adam yelesinin altındaki kaşınan bir noktayı kaşırken, Standartbred sakın sakın durup boynunu uzattı.

Matt'in Percheron'u koca bir bebek gibi mırıldandı. Matt bir ip kaptı ve onu ahırdan dışarı çıkardı. Beast sehpaye bağlandıktan sonra Matt onu havuçla besledi, battaniyesini kontrol etti ve yemek tabağı büyüklüğündeki ayaklarını topladı. Onunla ilgilendikten sonra Matt onu bir kenara koydu. Bree'nin, Kayla'nın ve Luke'un atlarının battaniyelerini kontrol etti. Sonra her bir su kovalasını dışarı taşıdı, buzları döktü ve kovaları ahırın içindeki musluktan taze suyla doldurdu; bu, kışın günde birkaç kez tekrarlanması gereken bir işti. "Gelecek yıl ısıtılmalı kovalara yatırım yapacağım."

"Bree bunu araştırdı. Ahırın elektrik panosunu yenilemeniz gerekecek." Adam kendi atının suyunu değiştirdi, sonra da tüm hayvanlara saman dağıttı.

"Buna değer." Matt son kovayı da dışarı attı. Yukarı bakınca, ahır hâlâ süsleyen duvar yazılarını gördü. Açık ahır kapısından seslendi, "Hey, Adam. Bana bir konuda yardım eder misin?"

"Elbette." Adam ahırın arkasında Matt'e katıldığında yemin etti.

Matt garaja gidip bir muşamba, birkaç çivi ve bir çekiç aldı. "Çocukların bunu görmesini istemiyorum."

"Hayır." Adam kumaşın bir tarafını gergin tuttu. "Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

Matt çivileri tahtaya çaktı. "Sabah Kayla'yı okula sen götürür müsün? O zaman Nolan Dana'yla çiftlikte kalabilir." Matt ve Bree de sapık davası üzerinde çalışmak için daha fazla zamana sahip olurlardı.

"Elbette. İlk burada olacağım," dedi Adam.

Matt bu piçi hemen bulmak istiyordu. Muşamba duvar yazılarını örtüyordu ama tehdidin hâlâ devam ettiğinin farkındaydı. Bree'nin her zaman sessiz olan ama Çimdi muşambaya bakan kardeğine baktı. "İyi misin, Adam?"

Adam kendini salladı. "Evet." Bree'nin kardeşi son büyük davaları sırasında neredeyse öldürülüyordu.

"Emin misin?"

"Yalan söylemeyeceğim. Hâlâ bazı zor anlar yaşıyorum ama genel olarak iyiyim."

"Konuşmak için her zaman müsaitim. Ben de kendi başımdan bazı şeyler geçirdim."

"Teşekkürler." Adam ahır kapısına doğru döndü. "Dürüst olmak gerekirse, yeni ata odaklanmak harika bir terapi oldu." Başparmağını omzunun üzerinden muşambaya doğru salladı. "Ama bunun gibi şeyler onu geri getiriyor, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum ve olanlardan sonra çocukları korumaya yardım etmek için hemen devreye girebilmen beni etkiledi."

Adam durdu ve Matt'le yüz yüze geldi. "Her zaman en iyi amca biliyorum, ama artık öyle biri değilim. O çocuklar için yapamayacağım hiçbir şey yok. Önemli olan onlar. Bunu neden her zaman göremediğimi bilmiyorum. Kendime çok odaklanmıştım. Kendi sorunlarımın ötesini göremiyordum."

Adam kendine karşı sert davranıyordu. Çocukları yıllarca maddi olarak desteklemişti. Anneleri yapamadığında çiftliğin faturalarını ödemişti. Ama Bree'yle, çocuklarla ve Matt'le olan ilişkisi geçen yıl içinde büyümüştü. Hepsi aile olmuştu. Matt, Adam'ı küçük kardeşi olarak görüyordu.

"Sen de ben de." Matt bir kolunu Adam'ın omzuna attı. "Yaşlandıkça bilgeleşiriz."

Matt daha da çirkin sözlerin üzerini örten çirkin siyah muşambaya baktı ve yeni ailesini tehdit eden o piçi yakalayacağına dair sessizce yemin etti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ne zamandır kayıp?" Verandada duran Bree ayaklarını yere vurdu. Kaldırım taşları kürekle kardan temizlenmişti, ama taş hâlâ botlarının altında buz gibi hissediyordu.

"Yaklaşık bir saat." Hemşire Gavin Nielsen bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Hemşire otuz yaşının altında, atletik yapılı, kabarık sakallı ve kısa, jöleli saçlıydı. Siyah çerçeveli gözlükleri hipster görünümünü tamamlıyordu. "Bay Pomar için sadece birkaç gündür çalışıyorum. Bırakın çok uzağa gitmeyi, evden çıkacak kadar bile hareketli olduğunu düşünmüyordum. Dün neredeyse bütün gün uyudu."

"Bay Pomar'da bunama mı var?" Bree, birkaç santim karla kaplı geniş arka bahçeyi taradı. Elli dönümlük arazi Grey's Hollow'da, şehrin çok dışında, ıssız bir yerde bulunuyordu. Sorup soruşturacak yakın komşuları yoktu. Görünürde avlu, orman ve rüzgârlı tarlalardan başka bir şey yoktu.

"Evet." Nielsen avlunun sonunu işaret etti. "Ayak izleri evden uzağa doğru gidiyor. Onu arka bahçeye kadar takip ettim. Ama şu ağaç sırası arazinin sonu. Onun ötesinde toprak yükseliyor ve her yer boş çayır. Kar yerden kalkmış. Tüm yolu yürüdüm ve başka bir ayak izi bulamadım." Şaşkın görünüyordu. "Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

"Ne giyiyordu?" Bree sordu.

"Kot pantolon, kahverengi bir kazak ve ortopedik spor ayakkabılar." "Palto?"

Nielsen başını salladı. "Paltosu hâlâ arka kapının yanında asılı duruyor."

"Giyebileceği başka bir şey var mı?"

"Belki, ama takmayı düşüneneğinden şüpheliyim. Demans hastaları anı yaşarlar. Plan yapmazlar. Sadece yaparlar," diye açıkladı Nielsen. "Ağır yün çoraplar ve en azından termal bir taban katmanı ve yün bir kazak giyiyordu. Evin içinde üşür."

Bree'nin bakışları ilerideki tarlalara kaydı. "Üşüyen biri neden karda koşar ki?"

Nielsen başını salladı. "Nedenler hakkında düşünemezsin. Mantıklı değiller."

"Bay Pomar ne kadar aciz durumda?"

"Sadece yetmiş iki yaşında. önce, gençken çok aktif olduğu söylendi. Fiziksel çöküşünü gözümde fazla büyüttüm. Zihinsel olarak daha kötü durumda. Tutarlı düşünceler oluşturamıyor. Konuştuğunda da anlamsız konuşuyor."

"İsmine cevap veriyor mu?"

"Pek sayılmaz. O da biraz paranoyaktır, bu yüzden saklanmayacağını garanti yok."

Bree başını salladı. "Kaybedecek zamanımız yok. Sadece dört saatlik bir gün ışığı kaldı. Hava şimdiden donma noktasının altında ve güneş batmaya başlar başlamaz sıcaklık hızla düşecek." Daha fazla yardımcı çağırmak için telsizini kullandı ve Kayıp Savunmasız Yetişkin Uyarısı bildirdi. Ayrıca K-9 ekibinin tahmini varış süresini de istedi.

Şerif Yardımcısı Juarez geldi ve Bree ona bilgi verdi. "Köpeği beklerken tüm evi arayacağız."

Juarez başparmağıyla mutfakta, Fransız kapılarının önünde volta atan hemşireye doğru işaret etti. "Evi çoktan kontrol etmedi mi?"

Bree başını sallayarak merdivenlere doğru ilerledi. "Çalıştığım ilk cinayet vakalarından birinde ölü bir babamız ve kayıp bir çocuğumuz vardı. Kız otistikti. Bay Pomar gibi o da konuşamıyordu ve muhtemelen arama ekiplerinden saklanıyordu. Köpek onu bir komşunun verandasının altında buldu. Başından beri kendi evinin görüş alanındaydı."

Bree ve Juarez bir insanın sığabileceği büyüklükteki her dolabı ve dolabı aradılar ama Bay Pomar'dan hiçbir iz bulamadılar. Bay Pomar'ın çalışma odası gibi görünen bir yerde durakladı. Büyük maun masanın üzerinde orta yaşlı Bay Pomar'ın çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Elinde bir tüfek vardı.

Bir dirseğinin kıvrımına sıkışmıştı ve iki siyah Labrador retriever ayaklarının dibinde oturuyordu. En azından köpeklerden korkmuyordu.

Nielsen'ı büyük kır mutfağında buldu. Bree telefonundaki harita uygulamasını açtı. Uydu görüntüsünü kullanarak, Bay Pomar'ın izlerinin kaybolduğu arazinin kenarındaki boş tarlaları ve ormanlık alanları inceledi. Göl donmuş olması gerektiği halde onu endişelendiriyordu. Ama buz ne kadar kalındı? Bay Pomar üzerine çıkarsa, buz tutar mıydı?

Bree telefonundaki haritayı hareket ettirmek için parmaklarını kullandı. Bay Pomar'ın bir şekilde dönme ihtimaline karşı çevredeki diğer alanları taradı. Pomar malikânesi Kırsal Yol üzerindeydi.

18. Güneyde bir at çiftliği vardı. Oraya gitmiş olsaydı, mutlaka birileri onu fark ederdi. Bir milden daha az kuzeyde E & E Hurdalık ve Oto Parçaları vardı. Bree onun o yöne gitmemiş olmasını umuyordu. Bir hurdalık doğası gereği tehlikeliydi ve bu mülk Ekin ailesine aitti. Bree savunmasız yaşlı bir adamın onların mülkünde dolaştığını düşünmekten nefret ediyordu.

Nielsen, uzaklara boş bir ifadeyle bakan zayıf, yaşlı bir adamın yeni çekilmiş bir fotoğrafını verdi. Mavi gözleri Bree'nin kalbini kıracak şekilde kaybolmuş görünüyordu.

K-9 birimi geldi ve Şerif Yardımcısı Collins dışarı çıktı. Eldiven ve kalın çizmeler giymişti. Sarı saçları örgü bir şapkanın altında toplanmıştı. Yaklaşırken omzuna küçük bir sırt çantası asmıştı. Bree cipin arkasındaki siyah köpeğin onu izlediğini görebiliyordu.

Bree eve doğru başını salladı ve durumu özetledi. "İsmine cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyorum. Senin ya da köpeğin onu korkutup korkutmayacağını bilmiyoruz ama onu bir an önce bulmalıyız." Bu havada hipotermi ve donma çok çabuk ortaya çıkabilirdi. "Greta bu işte de iyi mi?"

Collins başıyla aracını işaret etti. "O çok yönlü bir rock yıldızı."

"Travis'e yaptığı gibi saldırmayacak mı?" Bree sordu.

Collins o kadar emin görünmüyordu. "Bu yaşlı bir adam için yaptığımız ilk arama. Çocuklarla arasının iyi olduğunu biliyoruz." Başını eğdi, düşünüyordu. "Ona tasma takacağım."

Matt Greta'ya bakarken, köpek de onu çocuklara ve büyük hayvanlara alıştırmak için Bree'nin çiftliğinde zaman geçirmişti. Ama K-9'lara şüphelileri avlamaları öğretilirdi. Bree köpeklerin çocukları yetişkinlerden nasıl ayırt ettiğini anlayabiliyordu. Ama kaybolan iyi bir yetişkin ile tehlikeli olan kötü bir yetişkin arasındaki farkı nasıl belirleyebilirlerdi? Eğer Bay Pomar arama ekibinden kaçarsa, Greta yaşlı bir adam mı yoksa kaçan bir şüpheli mi görecekti?

"Çalışmana izin vereceğim." Bree geri adım attı. Köpeğini idare etmesi için Collins'e güvenmek zorundaydı.

Collins birimin arka kapısını açtı. Köpek bir atlet zarafetiyle dışarı fırladı. Bree, Greta'nın Travis'in bacağını ısırıldığını, sonra da ağzından kan damlayarak onun başında durduğunu gördü. Güneş simsiyah kürkünün üzerinde parlıyordu. Köpek muhteşemdi ama kıvrak vücudunda bir gerginlik, inkâr edilemeyecek bir ölümcüllük vardı. Ama hasta ve yaşlı bir adam için yaşama ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Siyah köpek Collins'in yanında volta atıyor, Travis'in evine vardığında olduğu gibi kuyruğunu sallıyordu.

"Çizme giyiyor." Parlak kırmızı bir çizmeden kurtulmaya çalışan köpeğin görüntüsü Bree'yi gülümsetti.

"Onları sevmiyor." Collins kayışlardan birini düzeltti. "Ama ayaklarının buzdan ve kardan korunması gerekiyor. Orada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz. Çalışmaya başladığında bunları giydiğini unutacaktır." Collins doğruldu. Greta bir patisini salladı ve bakıcısına komik bir yan bakış attı.

"Kayıp adam gibi kokan bir şeye mi ihtiyacınız var?" Bree sordu.

Collins başını salladı. "Hayır. Greta onun izlerinden kokuyu alacaktır."

Nielsen onları avlunun kenarında karşıladı. Palto, şapka, eldiven ve ağır botlar giymişti. Ayrıca bir sırt çantası taşıyordu. "Ben de sizinle geliyorum. Bay Pomar'ı nerede bulursanız tedavi edebilirim."

"O çantada onun için bir palto var mı?" Bree sordu.

Başıyla onayladı. "Kuru çoraplar ve botlar, eldivenler, bir şapka, iki termal battaniye, elektrolit solüsyonu, enerji barları, temel bir ilk yardım çantasıyla birlikte-

Bree onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sana inanıyorum."

Ne yazık ki, bir hemşirenin hazır bulunması önemli olabilir.

Komşu Scarlet Falls' ödünç alınan birkaç üniformayla birlikte daha fazla şerif yardımcısı geldi. Bree ek binaları kontrol etmeleri için adamlarını gönderdi. Arazide dört gözlü müstakil bir garaj, şu anda garaj taşması için kullanılan eski bir ahır ve birkaç depo kulübesi vardı. Hemşire baktığını söylemiş olsa da, tekrar bakacaklardı. Diğer üniformalılar, Bay Pomar'ın en kolay yol olan asfalt caddeleri seçmesi ihtimaline karşı arabalarını çevredeki köy yollarında sürdüler. Bree hâlâ Bay Pomar'ın Philadelphia'daki çocuk gibi evine yakın bir yerde kalmasını umuyordu.

"Juarez, sen benimlesin," dedi Bree.

Dört insan ve bir köpek evin arka tarafına gidip avluyu geçtiler. Collins, Greta'nın ipini bırakarak köpeğe yaklaşık yirmi metrelik bir menzil verdi. Collins'in söz verdiği gibi, Greta bir komut verildiğinde etkileyici bir odaklanmayla işe koyuldu. Köpek ayak izlerini hemen fark etti ve arka bahçeyi boydan boya geçmeye başladı. İki grup iz ayrılıyor, bir grup da geri dönüyordu.

Nielsen'e "Bu ekstra parçalar sizin mi?" diye sordu.

"Evet. Çok uzağa gitmiş olamaz diye düşündüm." Nielsen kulak memelerini örtmek için şapkasını düzeltti.

Bree tek tek izleri incelemek için eğildi ve çok net bir iz buldu. Ayak tabanında girdaplar vardı ve Orthofeet markasını taşıyordu.

"Bay Pomar'ın ailesi var mı?" Bree sordu.

"İki çocuğu var. Kaliforniya'ya taşındılar ve kendi aileleri var."

"Onları aradın mı?" diye sordu.

Nielsen yere odaklandı. "Henüz değil. Yardım edemeyecek kadar ve Bay Pomar'ı hemen bulursak onları panikletmek istemedim."

Ya da işteki ilk haftasında hastasını kaybettiği için kovulmak istemedi.

"Babalarına yakın değiller mi?" Bree sordu.

Nielsen omuz silkti. "Beni bir ajans aracılığıyla işe aldılar. Dün oğluya telefonda konuştum, Bay Pomar'ın beni nasıl

ve ben anlaşıyorduk. Konuşmamız tamamen iş üzerineydi. O kişiselleştirmede, ben de öyle."

Bree'ye bu oldukça soğuk gelmişti ama o ailenin dinamikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çok iyi bildiği gibi, herkesin hayatı *Full House*'un bir bölümü değildi.

Köpek ekibi arka bahçeye doğru götürdü. Zemin yükselmişti. Nielsen'in de belirttiği gibi, rüzgâr zemini büyük ölçüde temizlemişti. Geriye kalan kar kuru ve tozluydu. Ayak izleri durdu ama Greta burnu yerde, görünmez bir izi takip ederek yoluna devam etti.

Zeminin alçaldığı, kıştan çıplak kalmış meşelerden oluşan bir bölgeden geçtiler. Bree ağaçların altında birkaç net ayak izi gördü. Ayak izindeki girdapları ve markayı not etti, sonra da bir fotoğrafını çekti. Telefonu, herhangi bir nedenle geri dönmeleri gerekirse fotoğrafı GPS konumuyla birlikte otomatik olarak coğrafi etiketleyecekti.

Arazi açıldığında görünür patika tekrar kayboldu. Bir tepeye tırmandılar. Rüzgâr buz gibi bir tokat gibi yüzüne çarptı. Soğuk yanaklarını yakıyordu. Yakasını yukarı kaldırdı. Alt katmanı, vücut zırhı, üniforması ve ceketine rağmen soğuğu iliklerine kadar hissetti. Bay Pomar sadece bir kazak ve spor ayakkabı giyerek nasıl hâlâ ayakta durabiliyordu? Yün çoraplar iyi bir seçimdi ama kot pantolon ıslak kalırdı. Hatta kumaşı bile donabilirdi.

Bree manzarayı taradı. Önlerinde büyük bir göl uzanıyordu, çamurlu gri yüzeyi donmuş ve rüzgârla savrulmuştu.

Köpek duraksadı, daireler çizdi ve kokladı.

"Kokuyu kaybetti mi?" Nielsen omuzlarını kamburlaştırdı ve rüzgâra karşı kendini destekledi. Yolculuk boyunca bir kez bile şikâyet etmemişti ama titriyordu.

Collins, "Rüzgâr koku konisini karıştırır," diye açıkladı. "Tekrar alacaktır. Ona bir dakika verin."

Bree donmuş gölü tarayarak kot mavisi bir şey aradı. Ne yazık ki kahverengi bir kazak kış manzarasının çoğuyla uyum sağlayacaktı.

Rüzgar azaldı. Köpeğin başı kalktı. Yeri koklamaktan havayı koklamaya geçti. Sonra ileri doğru fırladı, donmuş gölün karşısına geçti. Collins kıyıda durakladı.

"Bekle. Buzun yeterince kalın olduğundan emin ol." Bree buzun üzerine çıktı ve zıpladı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey çatlamadı.

"Sıcaklık haftalardır donma noktasının altında," diyor Collins dedi.

"Çocuklar evimin yakınındaki gölde hokey oynuyorlar. Noel'den beri," diye ekledi Juarez.

Nielsen'in sesi . "Devam etmek zorundayız."

"Henüz pes etmiyoruz." Bree'nin dişleri takırdıyor ve vücudu istemsiz bir titremeye sarsılıyordu. Bay Pomar nasıl hâlâ hareket edebiliyordu?

Saatini kontrol etti. Saat neredeyse dört olmuştu. Güneş dört buçuk civarında batacak ve onlara otuz dakikalık bir alacakaranlık süresi daha bırakacaktı. Güneş olmadan sıcaklık düşmeye devam edecek ve karanlık aramayı zor ve tehlikeli hale getirecekti. Nielsen haklıydı. Gölün etrafını dolaşmak en az bir saat sürerdi. O kadar zamanları yoktu.

"Tamam," dedi Bree. "Ama tek bir yere çok fazla ağırlık vermemek için dağılın."

Her on metrede bir aralık bırakıp karşıya geçmeye başladılar. Buz sağlandı ama kaygan yüzey onları yavaşlamaya zorluyordu. On beş dakika sonra diğer tarafa ulaştılar. Greta aniden başını kaldırdı ve ağaçlık bir alana doğru hamle yaptı. Ağaç sınırına ulaştıklarında, ayaklarının altındaki kar yeniden kalınlaştı ve ayak izleri belirdi.

Greta ve Collins koşmaya başladılar, Bree ve Juarez de hemen arkalarındaydı. Hemşire de onlara ayak uydurdu. Formda olduğu belliydi ama hemşireler genellikle hastaları kaldırmak zorunda kalırlardı, bu yüzden güçlü olmak yardımcı olmalıydı.

Ağaçların arasına girdiler. Greta sızlanarak bir ağaç kümesine doğru atıldı. Collins onu geri çekti ve Bree ilerledi. Bir sarıçamın diğer tarafında koyu mavi bir bacak gördü ve işaret etti. "İşte orada! Köpeği geride tut."

Bay Pomar ağacın dibinde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir şekilde oturuyordu, sırtı gövdeye dönüktü. Bree'yi şaşırtacak şekilde, bilinci yerindeydi. Sorgulayan ama minnettar gözlerle ona doğru döndü. Kaşlarında kar lekeleri vardı. Eldiven giymiş ve kazağının üzerine kalın bir polar kazak geçirmişti.

"Kim? Bahçe kamyonundaki ev." Titrerken sözleri de titriyordu. Bree bağırdı, "Nielsen! Buraya gel."

Hemşire koşarak onun yanına gitti ve yaşlı adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Nielsen eldivenlerini çıkardı, sırt çantasını açtı ve eşyalarını çıkarmaya başladı. "Biri çoraplarını ve ayakkabılarını değiştirsın."

Yirmi adım ötede Collins köpeği övüyordu. Greta mızızlanıyordu, bulduğu adama yaklaşmak istediği belliydi. Travis'e yaptığı gibi hırçın görünmüyordu ama Collins belli ki işini şansa bırakmıyordu. Bree artık kuyruk sallamanın mutluluk anlamına gelmediğini biliyordu.

Juarez hemşirenin yanına yerleşti ve yaşlı adamın ıslak spor ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Bay Pomar itiraz etmedi. Tarafsız bir merakla izledi.

Bree telefonundaki haritayı açtı. Ağaçların hemen diğer tarafında bir yol vardı. Bay Pomar'ı eve kadar taşımak zorunda kalmayacaklardı. Bulundukları yeri arayıp bir ambulans talep etti, sonra da geri kalanlar için bir araç ayarladı.

"Onu yola taşımamız gerekiyor." Eliyle işaret etti. "O yönde çeyrek milden daha az bir mesafe var."

Bay Pomar artık kuru botlar, şapka ve kalın eldivenler giyiyordu. Bir palto ve Mylar battaniyelerle sarılmıştı. Sadece solgun yüzü görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı, gözleri Bree'nin ceketindeki şerif armasına kilitlenmişti.

"Sen," dedi. "Parlak ses ya da kırmızı. Boom." Bree'nin onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bay Pomar ona bir eldiven sapladı. "Sen."

"zr dilerim," dedi. "Anlamıyorum. Sizi sıcak ve kuru bir yere götüreceğiz Bay Pomar. İyi olacaksınız."

Bay Pomar yumruklarını sıktı, iletişim kuramamaktan dolayı gözle görülür bir hayal kırıklığına uğramıştı. Gözleri onunkilerle buluştu ve kollarında soğukla hiçbir ilgisi olmayan tüyler diken diken oldu. Adamın yüz ifadesinde tanımlayamadığı bir şey vardı ama bu onu iliklerine kadar rpertmişti. Ve bir anda yok oldu.

Nielsen, Bay Pomar'ın ıslak ayakkabılarını ve spor ayakkabılarını sırt çantasına doldurdu. "Yaralı olduğunu sanmıyorum. Sadece hipotermik. Onu taşıyabilirim."

Ancak hastasını kaldırmaya çalıştığında, Bay Pomar kollarını savurarak hemşireye vurdu. "Gitti. Kırmızı ve kaç." Konuşması bozuk olabilirdi ama ne demek istediğini anlatıyordu.

"Sanırım yürüyebilir." Bree onun fiziksel gücünden etkilenmişti. Demansın onu olduğundan daha yaşlı gösterdiğini kendine hatırlattı.

Juarez ayağa kalktı. Bree'nin en genç yardımcısı pek iri değildi ama sağlamdı. O ve Nielsen Bay Pomar'ı ayağa kaldırdılar. Birer kolunu omuzlarına atarak onu yarı yarıya yola kadar taşıdılar.

On beş dakika sonra Bay Pomar ve hemşiresi hastaneye doğru yola çıkmıştı. Devriye arabaları Bree, Juarez ve K-9 ekibini araçlarının beklediği araziye geri götürdü. Fazladan üniformalılar ek binaları aradıktan sonra dağılmışlardı.

Donmak üzere olan Bree SUV'sine kaydı, motoru çalıştırdı ve ısıtıcısını maksimuma getirdi. Juarez'in de yanındaki araçta aynı şeyi yaptığını gördü. K-9 biriminde Collins ellerini gösterge panelinin havalandırma deliklerinin önünde ovuşturdu. Üşümeyen tek kişi, çift paltosu soğuk hava için yapılmış olan Greta'ydı.

Hızlı bir endişe patlaması onu sardı. Bree derin bir nefes alarak hızla atan nabzını kontrol etti. Mutlu olmalıydı. Bay Pomar'ı bulmuşlardı. O iyi olacaktı. Ama içindeki önseziden kurtulamıyordu. Adrenalin damarlarında sanki bir bakkal soygununun içine girmiş gibi dolaşıyordu. Etrafına baktı. K-9 birimi uzaklaşıyordu. Juarez hâlâ aracındaydı, detayları unutmadan önce raporu için notlar aldığına şüphe yoktu. Hastaneye gidip Nielsen'in ve mümkünse Bay Pomar'ın ifadesini alacaktı.

Aracı ısınırken Bree mesajlarını kontrol etti. Matt, Nolan ya da Dana'dan hiçbir şey yoktu. Sinirleri bir kez daha gerildi.

Rahatla.

Bağlı olduğunu biliyorlardı. Acil bir durumda ararlardı. Hiç haber olmaması iyi haberdi.

Ama yine de Matt'e mesaj attı. Matt hemen yanıt verdi ve ne zaman evde olacağını sordu. Kadın nefes verdi. Cevap verdi: **.NOW**

Adrenalin düşüşü yardımcı olmadı. Çoğu zaman, bir durum çözüldükten sonra Bree gecikmiş bir endişe yaşıyordu, sanki artık işe yaramasına gerek kalmadığı için vücudunun tepki vermesine izin verilmiş gibi. Karakola dönüp bir rapor doldurması gerekiyordu. Ama bunu yapmayacaktı. Eve gidip ailesiyle akşam yemeği yiyecekti. Matt iyi olduklarını söylemiş olsa da, onları kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dana, Kent'in tetikçisinin ona doğru koşarak evden uzaklaştığını gördü. Bir kadın parladı. Soluk tenli. Hayır, mavi ölü müydü? Gözleri açıktı ve doğrudan Dana'ya bakıyordu. Henüz ölmemiştir. Belki de ölüyordu.

Kaynağı belli olmayan kan, genişleyen bir su birikintisi halinde yayıldı. Sonra adam kadının üstüne çıktı, elleri kadının boğazındaydı. Kadın Dana'ya dönüştü. Nefes nefese kaldı ve ciğerleri ağrıyıp yanana kadar nefes almak için çabaladı. Acı başının içinde patladı. Görüşünde küçük ışık noktaları belirdi.

Rüyada, kadın -onlar- tek vücut olmuş, felç olmuş, adam onun hayatını boğarken karşı koyamamıştı. Ağırlığı onu sıkıştırmış, ellerine yaslanırken boğazını eziyordu. Orada çaresizce yatarken bile sıralamanın tamamen yanlış olduğunu biliyordu. Bu bir tekrar değil, yeniden yazmaydı. Yine de buna kilitlenmişti, bu alternatif, ölümcül, berbat versiyonu oynandığı gibi deneyimlemeye zorlandı. Silah sesleri duyuldu, duvarlara ve yere daha fazla kan sıçradı.

Onun üzerinde.

İrkilerek uyandı.

Kadın . . . Rüyasında gerçek bir kadına değil, bir karikatüre benziyordu.

Ne oluyor lan?

Geriye dönüşler. Hayır, rüyalar. Bir M. Night Shyamalan filmine yakışır tuhaf, rahatsız edici rüyalar. Yakın zamanda yaşadığı travma, uzun kariyeri boyunca yürüdüğü suç mahalleriyle birleşmiş, hayal gücü korkunç bir şiddet karmaşası yaratmak için elinden geleni yapmıştı.

Kıpırdamadan yattı, nefesi kesildi, kendini yönlendirmeye çalıştı. Acı başının içinde gümbürdüyordu. Uyku bir çift el gibi onu tekrar altına çekmekle tehdit ediyordu ama buna karşı koydu. Rüya yorucuydu ve bir başkasını yaşamak istemiyordu. Sanki gözlerini kırpmamış gibi hissediyordu ama odadaki loşluk ona güneşin battığını söylüyordu.

Dışarıda tekerleklerin karda çıkardığı çıtırtıları duydu. Burada biri vardı. Yan kapıya kadar gelmemişlerdi, yani aileden biri değildi.

Paket teslimatı olabilir mi?

Dana sehpaye uzandı ve telefonuna dokundu. Saat akşamın altısını geçiyordu. Bütün gün uyumuş muydu? Beyninin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir hafta uyusa bile yetmeyecekmiş gibi hissediyordu.

Doğrulup bacaklarını kanepeden aşağı salladı ve neredeyse Uğur Böceği'nin üzerine basıyordu. Köpek sehpa ile kanepenin arasına oturmuştu. Dana kulaklarının arkasını okşadı. Acı bir orkestra gibi kreşendo yaptı. Dirseklerini dizlerine dayayan Dana başını ellerinin arasına aldı.

Kapıyı açmak için acele etmek bir seçenek değildi. Kürek kemiklerinin arasındaki o belirgin nokta kaşınıyordu, sanki izleniyormuş gibiydi. Dana yavaşça başını kaldırdı.

Kayla ve Brody kapı aralığında duruyordu. Ne zamandır oradaydılar?

Onu izlerken . . .

Bree'ye çocukları büyütmesine yardım etmeyi teklif ettiğinde bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyordu ama çocukların biraz ürkütücü olabileceğini öğrenmek beklentileri arasında yoktu. Boynundaki morlukları örtmek için eşofmanının üst kısmını yukarı doğru çekti.

Kayla arkasını döndü ve "Uyandı!" diye bağırdı. Bu küçük bağıris Dana'nın kafatasının içinde bir hokey diski gibi sekti. Küçük kız sessizce yanına geldi, ne kadar yüksek sesle bağırdığı düşünüldüğünde bu komikti. "Şimdi daha iyi misin?"

Brody çocuğu takip etti, sanki bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi yakın durdu.

Dana dişlerini sıktı ve gülümsedi, bunu başaramayacağından korkuyordu. "Biraz daha iyiyim," diye yalan söyledi.

George Flynn odaya girdi. Matt'in yetmiş yaşındaki babası hâlâ iri bir adamdı. Kalın beyaz saçları ve sakalıyla

uygun bir Noel Baba gibi görünüyordu. İskandinavya'da Noel Baba'nın adı neydi?

Dana ona şüpheyile baktı. "Neden buradasın?"

"Yemek yapıyor," dedi Kayla.

Dana George'a bir bakış attı ama George onu görmezden geldi. İkisi de onun işgüzarlık yaptığını biliyordu. Kayla'nın başının tepesine dokundu, parmak uçları onu nazikçe döndürdü. "Şu kurabiye hamuruna geri dönsen iyi olur. Kendi kendine karışmayacak."

Sıçrayıp gitti. "Tamam, büyükbaba." Brody çocuğun peşinden gitti.

"Büyükbaba?" Dana sordu.

Sırıttı. "Onun fikri. Harika değil mi?"

Dana kızgınlığının dönüştüğünü hissetti. "Evet. Öyle."

Dana'nın önünde çömeldi ve birkaç saniye boyunca gözlerinin içine baktı. "Baş ağrın için sana bir şeyler getireyim." Mutfığa gitti ve bir dakika içinde bir bardak su, bir şişe reçetesiz satılan ağrı kesici ve bir paket krakerle geri döndü. "Boğazın nasıl?"

Dana kapüşonunun boynunu çekiştirdi. "Biraz ağrıyor. Yine de fena değil."

Uğur Böceği krakerlere baktı ve dudaklarını

yaladı. "Senin için değil," diye uyardı George.

Köpek içini çekti ve yere kaydı. Ama Dana krakerleri yakınında tuttu. Pudgy pointer melezi, bariz atletizm eksikliği göz önüne alındığında sanıldığından daha hızlı hareket edebiliyordu. Ama John Belushi de takla atabilecek gibi görünmüyordu, yine de ...

Dana hapları suyla yuttu ve bir kraker kemirdi. Mutfaktan kızarmış bir şeyin kokusu geliyordu. Bütün gün bir şey yememişti. Kokunun çekici olması gerekirdi ama yine de değildi. "Ne yapıyorsun?"

"Güveçte patates, kızarmış tavuk, yeşil fasulye, kurabiye." Eşyaları parmaklarıyla işaretledi. "Matt çörek getirdi. Adam burrata ve İtalyan şarküterisinden sevdiğin prosciutto'yu getirdi. Artan Fransız ekmeğini crostini yapmak için kullandım. Umarım sakıncası yoktur. Taze ekmeğin ziyan olması çok yazık. Aç mısın?"

"Keşke." Ailenin ona en sevdiği yiyecekleri getirmiş olması kalbini ısıtmış olsa da, yemek yeme düşüncesi midesini bulandırıyor.

George sanki karar verilmiş gibi, "Şu ağrı kesiciler işe yarasın, sonra bir şeyler yersin," dedi.

Bir araba kapısının kapandığını duydu. Ağır ayak sesleri ön merdivenleri gümbürdetti. Bir dakika sonra biri ön kapıyı çaldı.

Nolan kapıdan içeri girdi. "Ben hallederim." Kollarını yukarı kaldırmış, kaslı ve dövmeleli ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Dana mavi mürekkebe odaklandı. Aklına bir şey geldi. Gözleri bağlı bir kadın. Ne olduğunu anlayamadan kayboldu. Görüntüyü geri getirmeye çalıştı ama konsantre olmak başındaki ağrıyı arttırdı. Hayal kırıklığına uğrayınca bıraktı.

Nolan ön kapıyı açtı. Uğur Böceği ileri atıldı. Nolan bir bacağını göğsüne koyarak onu durdurdu.

Şef Hanover ön verandada duruyordu. Nolan'ın ötesine, Dana'ya baktı. "Bayan Romano'ya bazı sorularım olacak."

Nolan başını salladı. "Bayan Romano-"

Dana elini kaldırdı. "Yok, Nolan." Bakışlarını Hanover'a çevirdi. "Bana bir dakika vermeniz gerekecek. Kahveye ihtiyacım var."

George kaşlarını çatı. "Kahve içmemelisin." Hanover'a lazer ışınlarıyla baktı. "Ya da sorgulanmamalısın. Dinlenmen gerek."

"Sadece biraz kahve?" Dana yalvardı. "Çok küçük bir Americano."

George iç çekti. "*Bir* shot espresso." Bir parmağını kaldırdı.

"Bir tane. Sadece kafein yoksunluğundan kaynaklanan baş ağrısını önlemek için." Dana gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

George oflayıp pufladı ve mutfağa döndü.

Umarım kafein, kraker ve ağrı kesiciler başındaki ağrıyı hafifletir ve daha net düşünmesini sağlardı. Çünkü Kent'in vurulmasıyla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Nolan hâlâ kapıyı kapatıyordu. Hafifçe geri çekildi, Uğur Böceği'ni yakasından tuttu ve omzunun üzerinden Dana'ya baktı. "Bunun için hazır olduğuna emin misin? Berbat görünüyorsun."

Hanover bir vampir gibi içeri davet edilmeyi bekledi.

Kendini çok kötü hissediyordu ama Hanover'dan kaçmak Kent'i öldüren ve ona bu sarsıntıyı yaşatan adamı bulmasına yardımcı olmayacaktı. Başını salladı.

Nolan kapıyı açtı. "İçeri gel."

Hanover eşikten içeri adımını attı. Kapı çarparak kapandı ve Nolan aldatıcı bir gülümsemeyle köpeği serbest bıraktı. Belli ki Hanover'ın Dana'yı rahatsız etmesinden hoşlanmıyordu. "Çok arkadaş canlısı."

Uğur Böceği Hanover'ın dizlerine çarparak onları büktü. Hakkını vermek gerekirse, coşkulu köpeği zarafetle idare etti ve onu sevmek için çömeldi. Heyecandan neredeyse onu yere seriyordu.

"Uğur Böceği, otur." Nolan'ın komutu birkaç saniye gecikmişti ve bu kasıtlı gibi görünüyordu.

Köpek itaat etti, Hanover'ın ayak bileklerini mıncıkladı, tombul poposu yerde zıpladı.

Dana kalkıp Bree'nin ofisine yöneldi ve Hanover'ı onu takip etmesi için bıraktı. Yanında bir bardak su ve bir paket kraker taşıyordu. Ofiste döndü ve bacaklarının arkasını Bree'nin masasına dayadı. Morarmış sırtı oturamayacak kadar ağrıyordu. Ayrıca Hanover'ın fazla rahat etmesini de istemiyordu. Uzun bir görüşme için hazır değildi.

George elinde demitasse fincanıyla kapıda belirdi. Hanover'a hiçbir şey teklif etmedi. Dana kahveyi yudumladı ve kafeinin kan dolaşımına karışmasını diledi. İhtiyacı olan şey serumdan espresso infüzyonuydu.

Şef oturmadı. Ağırlığını ileri geri kaydırdı. "Kafa nasıl?"

"Harika değil," diye itiraf etti Dana.

Kaşlarını çattı ve kendi boğazına dokundu. "Acı verici görünüyor." "Evet."

Hanover yüzünü buruşturdu. "O halde hemen işe koyulacağım. Bunu uzatmaya gerek yok. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Buna minnettarım." Espresso kalp ağrısını hafifletmek yerine midesini ekşitiyordu. Tekrar suya döndü ve bir kraker yedi.

Hanover bir sihirbaz gibi cebine sığmayacak kadar büyük görünen spiralli bir defter çıkardı. "Dr. McFadden hiç eski karısından bahsetti mi?"

Dana biraz daha su yudumladı. Hatırlamaya çalışırken midesi çalkalandı. "Birazcık. Boşanmaları çok uzun sürmemiştir ama

ondan önce de bir süre ayrı kalmıştık."

"Eski sevgilisiyle olan ilişkisinin niteliği neydi?" Hanover sordu. "Kızgın mıydı yoksa üzgün müydü?"

"Kızgın görünmüyordu." Bu Dana için kırmızı bir bayrak olurdu. Çözülmemiş ilişkileri ya da öfke sorunları olan erkeklerle çıkmazdı. "Hayatına devam etmeye hazır olduğunu söyledi."

"Kıskançlık yok mu? Aldatmak yok mu? Kızgınlık yok mu?" Hanover zorlamaya devam etti.

"Bahsettiği gibi değil. Kendisini ve karısını kariyerlerine adadıklarını ve yıllar geçtikçe birbirlerinden uzaklaştıklarını söyledi." Bu açıklama Dana'nın zorlu kariyeri ve iki başarısız evliliğinden sonra çok hoşuna gitmişti. Ancak bu kişisel bilgiyi eklemedi. Tecrübeleri ona cevaplarını aynı noktada tutmasını söylüyordu. Hanover'ın Kent'in cinayetiyle doğrudan ilgili olmayan hiçbir şeyi bilmesine gerek yoktu.

"Kent'in kız kardeşiyle hiç tanıştın mı?" "Hayır."

"Peki ya iş ortağı?" "Hayır."

Hanover notlar aldı. "Tetikçiyi düşündünüz mü? Onun hakkında daha fazla ayrıntı ekleyebilir misiniz?"

"Uyuyordum. Hiçbir şey düşünmedim."

Kapı aralığında bir gölge belirdi. Matt'ti ve hiç memnun görünmüyordu. "Burada her şey yolunda mı?"

Hanover'ın gözleri bir an için Matt'e kaydı. Matt onu kışının üstüne atmaya hazır görünüyordu.

"İyi," diye güvence verdi Dana ona. "Uzun sürmeyecek." Beş dakikadan fazla dayanamayacaktı.

Matt geri çekildi. Hanover hâlâ açık olan kapıya kaşlarını çatarak baktı, sonra tekrar ona döndü. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini anlıyorum, ama bu tetikçinin izini sürmenin bir yolunu bulmalıyım. Elimizde hiçbir şey yok. Karda ayak izi yok. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Kimse aracını görmemiş. Komşular güvenlik kameralarının işe yaramayacağı kadar uzakta. Dr. McFadden'ın kamerası yoktu." Ses tonu buna inanmıyor. "Sanki bu adam bir hayaletmiş gibi."

Ya da cinayeti o planladı.

Profesyonel mi?

Hiçbir şey söylemedi. Hanover kanıt arıyordu. Onun varsayımlarına ihtiyacı yoktu.

Dana masaya yaslanmıştı. Şimdi etrafından ve vücudunu masa sandalyesine indirdi. Dirseklerini masaya dayadı ve dev takvime baktı. "Size daha ne şey anlatabilirim bilmiyorum. Kent'le kişisel geçmişini bilecek kadar uzun süre çıkmadım."

"Tamam. Bana saldırgandan tekrar bahset." Hanover bir sandalyenin arkasını tuttu, masaya bakacak şekilde çevirdi ve oturdu.

Başını birkaç saniye ellerinin arasına aldı, sonra kaldırdı ve ona hastanede verdiği tarifi tekrarladı.

"Başka bir şey hatırlamıyor musun?" Hanover sordu.

Dana anılarının netleşmek yerine bulanıklaşmasından korkuyordu. "Hayır. Özür dilerim. Eğer aklıma bir şey gelirse, seni ararım."

Hanover iç çekti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi, Dana'nın hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

Matt kapının yanında oyalanıyor olmalıydı, çünkü Hanover ofisten çıkar çıkmaz Matt, "Seninle dışarıda görüşürüz," dedi.

Dana odadan çıktı ve kahve fincanını mutfığa taşıdı. Girişte durdu. George fırından bir kızartma tepsisi çıkarıyordu. Karısı Anna, Kayla'nın fırın tepsisinden kurabiyeleri taşımasına yardım ediyordu. Adam masanın etrafına fazladan sandalyeler koyarken, Luke da tabakları ve mutfak eşyalarını yerleştiriyordu. Fırın ve ocak çalışırken oda sıcak, hatta boğucuydu. Dana omurgasının alt kısmında bir terleme hissetti.

Adam ve Luke, sanki kırılmasından korkuyorlarmış gibi, onu doksan yaşındaki çelimsizlere özgü nazik kucaklamalarla karşıladılar.

"Ah, Dana." Anna Flynn'in sesi acıma duygusuyla çınlıyordu. "Seni zavallı şey." Hiçbir şeyi kaçırmayan nazik mavi gözleri olan güçlü kuvvetli bir kadındı.

Dana kendine pek güvenmeden, "Birkaç gün içinde iyi olacağım," dedi.

Üç çocuk büyütmüş ve yetişkin hayatının büyük bir bölümünde bir doktorla evli olan Anna'yı kandırmıyordu. "Neden oturmuyorsun? Sana çay yapabilirim," diye teklif etti Anna.

George, "Akşam yemeğini Bree için tutuyoruz ama açsanız sizi şimdi doyurabilirim," dedi.

"Bree'yi beklemekten memnunum." Dana zaten pek aç değildi. Mutfak penceresinden arka verandadaki Nolan ve Matt'i gördü. "Aslında biraz temiz hava almak istiyorum." Arka kapıya doğru yöneldi. Botlarını ve parkasını giydi.

George, "Temiz hava her zaman işe yarar," diye teşvik etti.

Arka verandaya çıktı. Akşamın serin havası ferahlatıcı geldi ve baş ağrısı biraz hafifledi. Brody, Matt ile Nolan'ın arasında duruyordu.

Soğuğa rağmen kardeşlerden hiçbiri ceket giymemişti ve üşümüş de görünmüyorlardı. O yaklaşırken ona baktılar.

"Daha iyi hissediyor musun?" Nolan sordu.

Pek sayılmaz. Ama başını salladı. "Yaşayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Matt. "Güvenlik sisteminde yapılacak iyileştirmeleri tartışıyorduk."

"Bence ahırın arkasına bir kamera eklemeliyiz," dedi Nolan. "Dün geceki ziyaretçi buranın kör bir nokta olduğuna dikkat çekti."

Dana, "Dün gece ne oldu?" diye sordu.

Matt ahırın arkasına bırakılan grafitiyi tarif etti.

Dana, "Kimse bana duvar yazılarından bahsetmedi," diye itiraz etti. Sadece Luke'un izinsiz giren birini gördüğünü biliyordu. Gerçi hastaneden ne yapabilirdi ki?

"Bundan bu sabah bahsetmeliydim," dedi Nolan. "Ama rahatsızdınız."

"Öyleydim," diye itiraf etti. "Bree son zamanlarda özel tehditler aldı mı?"

"Birkaç tane," dedi Matt. "Dün çok kötü birini yakaladı." Mutfaktan bir gümbürtü geldi. Matt kapıya doğru ilerledi.

"Seninle içeride buluşuruz. Git ve şu kamerayı sipariş et."

"Duvar yazıları neden burada olduğunuzu açıklıyor." Dana Nolan'a baktı. "Bree çocuklar için endişeleniyor."

"O da senin için endişeleniyor," dedi Nolan. "Şu anda çok oluyor."

"Gerçek bu." Bakışları adamın koluna kaydı. Kolundaki şahin dövmesine. Şahin avına dalmış, pençeleri ve gagasıyla

Nolan'ın kordonlu ön kolunu işaret ediyordu. Mürekkebin geri kalanı gömleği tarafından gizlenmişti ama bunu daha önce de görmüştü. İnternetin her yerinde ve MMA stüdyosunun duvarlarında dövüş öncesi ve sonrası gömleksiz fotoğrafları vardı. Uzanmış kanatlar kolunun ve omzunun etrafına kadar uzanıyordu. Bu bir sanat eseri idi.

Ama Dana o anda şahini görmüyordu. Gözleri bağlı kadının görüntüsü zihninde canlandı, bu sefer daha netti. Bir elinde bir kılıç, diğerinde ise bir dizi tartı taşıyordu. Dana, Nolan'ın kolunu yakaladı ve kolunu dirseğinden öteye itti.

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Neredeyse evet diyecekti, sonra yanaklarına sıcaklık doldu. Adamın kolunu bıraktı. "Hayır. Üzgünüm. Ara bir görüntü görüyordum. Ne olduğunu anlayamıyordum. Artık biliyorum. Kent'in tetikçisinin bir dövmesi vardı. Çizebilir misin?"

"Pek sayılmaz."

"Adam." Dana kapıya yöneldi ve içeri girdiler. "Adam, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyiz?" Nolan sordu.

Adam masaya bir bardak su koydu. "Elbette." Onları ofise kadar takip etti.

Dana ona bir not defteri ve kalem uzattı. "Bir dövme çizmeni istiyorum."

"TAMAM." Adam itaatkâr bir ilkokul öğrencisi gibi elinde kalemle masaya oturdu.

Matt içeri girdi. " oluyor?" Nolan açıkladı.

Dana, Nolan'ın ön kolunu işaret etti. "Kadın, Nolan'ın şahiniyle aynı yöne bakıyordu." Dövmeyi görebildiği kadar ayrıntılı bir şekilde tarif etti, görüntü zihninden tekrar kaybolmadan önce kelimeleri aceleyle sıraladı.

Adam çizdi ve ona defteri gösterdi.

"Boyutları doğru ama yüzü o kadar da gerçekçi değildi." Hayal kırıklığına uğrayan Dana şakaklarını ovuşturdu. "Nasıl tarif bilemiyorum. Daha çok bir çizgi film gibi ama küçük çocuklar için değil. Bu mantıklı geliyor mu?"

Nolan bilgisayarını açtı ve birkaç tuşa bastı. Ekranı ona bakacak şekilde çevirdi. "Burada tanıma uyan bir sürü dövme var."

Dana sayfanın ortasındaki bir tanesini işaret etti. "Yüzü daha çok buna benziyordu."

"Çizgi roman ya da grafik roman tarzı gibi mi?" Adam sordu.

"Sanırım öyle." Dana daha önce hiç çizgi roman okumamıştı ve çizgi roman deneyimi ara sıra izlediği süper kahraman filmlerine dayanıyordu. "Kılıcı bu kadar belirgin değildi. Sadece ucu omzunun üzerinden görünüyordu."

Adam çizdi. "Bu nasıl?"

Dana birkaç yorum daha yaptı ve Adam çizimi değiştirdi.

"Bu çok yakın. Gerçekten yakın." Yeni görüntüye baktı. "Bu Themis. Onu hemen tanımalıydım."

"Themis mi?" Matt sordu.

"Yunan kanun ve düzen tanrıçası," dedi Nolan.

Dana başıyla onayladı. "O ve Roma tanrıçası Justicia, Adalet Hanım'ın temelini oluşturur. Yüksek Mahkeme Binası'nda onun tasvirini görebilirsiniz. Terazî dengeyi temsil eder. Kılıç ona güç verir. Göz bağı tarafsızlığı temsil eder, böylece kimliği, serveti veya gücü ne olursa olsun adaleti sağlayabilir." Dana bir sandalyeye çöktü, baş ağrısı bir metro treni gibi geri geliyordu. "Hanover'ı aramalıyım. Bu çizimi en kısa zamanda isteyecektir."

"Ben yaparım." Matt başını salladı. "Ben de kopyalarını çıkarırım."

Dana ofisin sıcaklığına rağmen titredi. Tetikçi hakkında ilk düşündüğünden daha fazlasını fark etmişti. Daha ne kadarını hatırlayacaktı?

Ve eğer öğrenirse, onu susturmaya çalışır mıydı?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree çiftliğe dönerken cipinin kaloriferini sonuna kadar açmıştı ama bir türlü ısınamıyordu. Kocaman bir tabakta dumanı tüten sıcak yemek istiyordu. Tabakta ne olduğu umurunda bile değildi. Arabayı sürerken hastanedeki sosyal hizmet görevlisine Bay Pomar hakkında bir mesaj bıraktı. Gelecekte güvende olduğundan emin olmak için evdeki durumunun bir profesyonel tarafından değerlendirilmesi gerekiyordu. Eve vardığında, posta kutusunun yanında yavaşladı, dönüşe hazırlanıyordu ki garaj yolunda bir Redhaven polis aracı gördü.

Kızgınlık ve endişe içini kapladı. Hanover'ın Dana'ya soracağı sorular olacağını biliyordu ama onun evinde olmasından hoşlanmıyordu. Yine de alternatif neydi? Dana'yı beyin sarsıntısıyla karakola götürmek mi? Bu daha kötü olurdu.

Bree cipini Nolan'ın kamyoneti ile Matt'in Suburban'ı arasına sıkıştırdı. Adam ve Matt'in ailesinin arabaları da buradaydı. Bree aracından indiğinde Hanover ön verandanın merdivenlerinden iniyordu. Park alanının kenarında buluştular. Kolunun altında bir dosya tutuyordu.

"Davayla ilgili neler oluyor?" Bree sordu.

Hanover, "Bayan Romano tetikçinin kolunda bir dövme olduğunu hatırladı," diye cevap verdi. "Onu kardeşiniz çizmişti." Dosyayı açtı ve bir kâğıt çıkardı.

Bree cep telefonunun fenerini sayfaya tuttu. "Bu bir çizgi roman kahramanı mı?"

Hanover omuz silkti. "Bayan Romano bunun Leydi Adalet olduğunu söyledi. Ben tanıyamadım."

"Başka bir gelişme var mı?"

Hanover, "Pek sayılmaz ama Bayan Romano bu öğleden sonra benimle konuşana kadar bu dövmeyi hatırlamıyordu," dedi. "Neyse ki Flynn aradığında hâlâ o bölgedeydim ve hemen geri dönebildim." Kâğıdı dosyasına yerleştirdi ve şüpheli bir ifadeyle ekledi: "Belki başka bir şey hatırlar."

Bree eliyle çizimi işaret etti. "Umarım bu yardımcı olur."

Dosyayı kaldırdı. "Dövmeyle eşleşecek bir şüpheliye ihtiyacım var. Şimdiye kadar elimizde hiç yok."

"Hiç mi?"

"Konuştuğumuz herkes Dr. McFadden'ı çok severdi. Hatta şu anda kar amacı gütmeyen tıbbi bir kuruluş için ülke dışında bulunan eski eşiyle bile iyi bir ilişkisi vardı. İş ortağı da temiz ve sağlam bir mazereti var. Bu hafta Utah'ta kayak yapıyor."

"Adli tıp bir şey buldu mu?"

Hanover kaçamak bir ifadeyle, "Kanıtlar hâlâ inceleniyor," dedikten sonra aracına doğru yürümeye devam etti. "İyi geceler."

"Sen de." Bree, Kent ve Dana'nın giysilerinde bulunan hafif reçineden hâlâ söz etmediğini fark etti. Bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi. Başka bir yargı makamından bilgi saklamış olabilir miydi? Sadece güvenmediği birinden. Bu gece için bir kenara koydu. Onun fikrini değiştiremezdi ve ailesi tüm dikkatini ona vermeyi hak ediyordu.

Rüzgâr yön değiştirerek ceketinin boynundan içeri girdi. Aceleyle yürüyüşe çıktı ve eve girdi. Sıcaklık onu sarmıştı. Cesetler mutfağı doldurmuştu. Uğur Böceği onu tüm vücudunu saran bir koçbaşıyla karşıladı. Bree bir elini duvara dayadı ve köpeğin kulağını okşadı. Brody daha kibardı. Kedi buzdolabının tepesinden onu izledi. Botlarını çıkardıktan sonra Bree, masada oturan Dana'yı gördü. Yüzü solgun ve acıdan gergindi ama dik duruyordu. Gözleri de daha açıktı.

Rahatlayan Bree, "İyi misin?" diye sordu. Dana başını salladı.

"Hanover'la her şey yolunda gitti mi?" Bree ellerini yıkadı.

"Sanırım." Dana bir *meh* hareketi yaptı. "Yarın resmi imzalamak için karakola gitmem gerekiyor. Keşke daha fazlasını hatırlasaydım. İfadem kısa olacak."

"Dövme bir başlangıç," dedi Bree. "Belki daha fazla ayrıntı gelir." Dana omuz silkti. "Kayıp yaşlı adamı buldun mu?"

"Evet. Bana Tyson davasını hatırlattı, hatırlıyor musun?" Dana başını salladı. "Ölü baba, kayıp çocuk."

"Küçük kız gibi onun da eve yakın umuyordum." Bree ellerini mutfak havlusunun üzerinde kuruladı.

"Şansın yok mu?" Dana sordu.

Bree titredi. "Ne kadar yürüdüğüne inanamıyorum. Paltosuz. Spor ayakkabı giyiyordu. Onu bulduğumuzda inanılmaz derecede iyi durumdaydı." Sesini alçalttı. "Bu kadar şaşkın ve çaresiz olmayı hayal bile edemiyorum. Yaşlanmak umurumda değil ama bunama bir canavar."

"Bu çok korkunç," dedi Dana.

Matt Bree'yi bir öpücükle karşıladı. "Donuyorsun. Git bir duş al. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Bree koşarak yukarı çıktı. Nemli çoraplarını çıkardı ve ayak parmaklarını ovuşturdu. Onları zar zor hissedebiliyordu. Üç dakikalık bir duş aldı, bir eşofman altı ve kalın kapüşonlu bir tişört giydi ve mutfığa döndü.

Herkes masanın etrafına sıkışmıştı ama kimse bu sıkışıklığa aldırılmıyordu. Bree tabağını doldurdu ve çocuklar sohbet ederken her lokmayı yedi. Dana sessizdi ve fazla bir şey yemiyordu ama ailesinin etrafında olmasından memnun görünüyordu.

Kayla, Matt'in anne babasının arasına oturdu. Tabağını geri itti. "Tatlı yiyebilir miyiz?"

"Masa temizlenir temizlenmez." George ayağa kalktı ve kirli tabakları istiflemeye başladı.

Bree ayağa kalkmaya bağıladı ama Matt elini kaldırdı. "Sen sakın ol. Bunu biz ."

Dana arkasına yaslandı. "Yemek için teşekkürler George." "Rica ederim," dedi George.

Luke temizledi. Nolan bulaşık makinesini doldurdu ve Matt tencereleri fırçaladı. Kayla tezgâhtaki bir tabak çikolatalı kurabiyeye doğru koştu. "Ben ve büyükbabam kurabiye yaptık!"

Büyükbaba mı?

Anna Bree'nin kulağına yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Kayla bize Büyükbaba ve Büyükanne dememizin doğru olup olmadığını sordu, biz de tabii ki doğru olduğunu söyledik. Şimdi fark ediyorum ki önce size danışmalıydık. Haddimizi aştıysak özür dilerim."

Bir duygu seli Bree'yi boğdu. Ne söyleyeceğini bilemedi. Boğazını temizledi. "Elbette sorun yok. Sadece şaşırdım."

Ve nezaketleri karşısında şaşkına döndüm.

Başka ne yapabilirlerdi ki? Dokuz yaşındaki bir yetime karşı mı geldiler? Tabii ki bunu yapmazlardı. Onlar harika insanlardı. Kayla son birkaç aydır geliyordu ve Bree Matt'in ailesinin buna yardımcı olduğundan şüpheleniyordu. Matt'in anne babası ve kardeşleri sevgi, güvenlik ve istikrar sağlamıştı. Aile gelenekleri vardı ve Bree'nin ev halkını sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kabul ediyorlardı. Sanki aitlermiş gibi. Çocukların ait olmaya ihtiyacı vardı.

"Sizi durumda bıraktıysa özür dilerim," dedi Bree.

Anna onun endişesini elinin tersiyle itti. "Buna sevindim. Bu onun için önemli görünüyordu ve biz de bunu getirmekten mutluluk duyuyoruz. O çok tatlı bir çocuk. Luke bize hâlâ Anna ve George diyebilir elbette. O neredeyse bir yetişkin. O çocukları kendi çocuklarımız gibi sevdiğimizi bilmenizi isterim." Gülümsedi.

"Bunun anlamı çok büyük." Bree'nin kalbi minnettarlıkla kabardı. "Onlar için yaptığın her şeyi takdir ettiğimi biliyorsun."

"Bizim için bir zevk." Anna Bree'nin koluna dokundu ve Bree onun ciddi olduğunu anladı.

Mutfak toplandıktan sonra tatlı servisi yaptılar. Adam bir kap kurabiye ile ayrıldı. George ve Anna, Kayla'yı kucakladıktan sonra evlerine gittiler. Luke ödevini bitirmek için yukarı çıktı ve Bree Kayla'yı yatırdı.

Bree mutfığa döndüğünde, Nolan ve Matt bir dizüstü bilgisayarla karşı karşıyaydı. Masanın diğer tarafında Dana bir fincan çay içiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bree çaydanlığı açtı ve bir kurabiye aldı.

Nolan başını kaldırdı. "Ahırın arkasına bir güvenlik kamerası daha eklemenin sakıncası var mı? Ayrıca garaj yoluna da bir hareket sensörü eklemek istiyorum."

Bree bir ısırık bile almadan kurabiyeyi indirdi. Çocukları evde tek başlarına ve dışarıdaki izinsiz giren kişiyle düşünmek midelerini bulandırıyor. "İkisine de evet, başka fikirlere de açığım."

"Güzel," dedi.

Çayını masaya taşıırken büfenin üzerindeki postayı ve bir paketi gördü. Plastik bir kargo zarfını açtı ve içinden Luke için sipariş ettiği yeni cep telefonu kılıfını çıkardı. Küçük bir mektup yığınının altında bir karton kutu duruyordu. Mektupları aldı, gereksiz postaları karıştırdı ve tek parça gerçek postayı bir kenara koydu. Faturalarının çoğu elektronik ortamda ödeniyordu.

Matt telefonunu açtı. "Barista bana kafesindeki güvenlik kamerasının görüntülerini gönderdi."

"Bunu gözden geçirmek eğlenceli olacak. Değil." Bree ayakkabı kutusu büyüklüğündeki pakete baktı.

"Biraz zaman alacak," diye kabul etti Matt. "Bu kesin. Bu gece halledeceğim."

"Bu nedir?" Kutuyu ters çevirip nakliye etiketini aradı.

Matt telefonunu bıraktı ve ona doğru döndü. "Posta kutusundaydı."

Bree sade kahverengi kutuyu taradı. İçini bir ürperti kapladı. "Postadan ya da paket dağıtım servisinden geçmemiş."

"Bir komşudan gelmiş olabilir mi?" Nolan sordu, ses tonu şüpheliydi. Bree başını salladı. "Yakınımızda kimse yok."

"Bir arkadaş?" diye önerdi.

Dana omuz silkti. "Posta kutumuza paket bırakacak birini düşünemiyorum. Arkadaşlar kapıyı çalardı. Eğer evde değilsek, kutuyu verandaya bırakırlardı."

Matt onun yanına doğru yürüdü. "Hadi dışarı çıkalım."

"İyi fikir." Paketi çoktan eline almıştı ama arka kapının yanında asılı duran üniforma ceketinden bir çift eldiven çıkardı. Arka verandaya çıktılar. Kutuyu parmaklığın üzerine koydu, sonra bir maket bıçağıyla bandı kesti. Kolunu tamamen uzatarak kapağı yavaşça açtı. "Oyuncaklar mı?"

Eskiden oynuycaktılar ama artık değiller. Soğuk, Bree'nin eşofmanının boynunu delip geçti.

"Bu da ne böyle?" Matt telefonunun fenerini açtı ve kutunun içine tuttu.

Kutunun içi siyah dikey şeritlerle boyanmıştı. Bebek boyunda bir lavabo ve tuvalet yapıştırılmış, dondurma çubuklarından minik bir ranza yapılmıştı. Parmaklıklardan boynuna bir Polly Pocket asılmıştı. Kutunun dibinde -hücrenin zemininde- kırmızı blok harflerle bir mesaj yazılıydı.

Bree yüksek sesle okudu. *"Kirli polisler masumlar yerine hapishanede ölmeli."* İliklerine kadar soğudu. Kollarını ovuşturdu. Başka bir tehdit.

Matt mutfak kapısını işaret etti ve içeri girdiler. Kutu rahatsız ediciydi, ama patlamayacaktı. Kutuyu masanın üzerine koydu.

Nolan içeri baktı. "Bu ürkütücü. Bebekler beni ."

Bree omuz silkti. "Korkutma gelince, bu o kadar da orijinal değil. Bir keresinde şişme seks bebeğiyle tehdit edilmiştim."

"İnsanlar hasta." Nolan Matt'e döndü. "Bu gece burada mı kalacaksın?"

Matt hiç tereddüt etmedi. "Öyleyim, Brody de öyle."

"O zaman biraz uyumak için eve gidiyorum." Nolan kutuya doğru başını salladı. "Sabah döneceğim ve bütün gün burada kalmayı planlıyorum."

Matt, "Brody'yi yarın sana bırakacağım," diye ekledi. "Güzel," dedi Nolan.

"Teşekkür ." Bree ona çabucak sarıldı.

"Evet, teşekkür ," dedi Dana. "Bunun uygunsuz olduğunu biliyorum. Çalıştırmanız gereken bir stüdyo var."

Başını iki yana salladı. "Bu daha önemli. Hepinizle ilk iş görüşeceğim."

O gittikten sonra Matt garip kutuya bakarak kaşlarını çatmaya devam etti. "Travis'i tutukladığınızda Bayan Ekin size ne dedi?"

"Oğluna yaptığım şeyi asla unutmayacağını söyledi," dedi Bree. "Yarın Benjamin ve Ford Ekin'in izini süreceğiz." Onlar onun birincil şüphelileriydi. "Bu onlar gibi kaba hissettiriyor."

"Ve intikamdan hoşlandıklarını biliyoruz." Matt kutunun kapağını kapattı. "Bunun kanıt olarak saklanması isteyeceksiniz. Ben bir kutu getireyim."

"Aracıma kilitleyeceğiz. Çocukların istemiyorum." Bree geri adım attı. "Sabah adli tıpa götüreceğim. Parmak izi teknisyeninin denemesini istiyorum."

Gerçi Bree adli tıpın parmak izi bulacağından şüpheliydi. Televizyondaki suç programları sayesinde herkes eldiven giymeyi biliyordu.

Dana kaşlarını çatarak kutunun içine baktı. "Bu bana sen benim ortağım olmadan önceki Philly yıllarımdan bir vakayı hatırlattı. O zamanlar Stuart Hoffman ile çalışıyordum. Her neyse, bu adam-Anthony

-Bir kadını haftalarca takip ettim. Ailesinin şöminesinin üzerine dizilmiş fotoğrafları hâlâ gözümün önünde. Adı Rachel Brown'dı. Minyonda, uzun kahverengi saçları vardı. Ona ürkütücü hediyeler gönderdi, posta kutusuna garip şeyler doldurdu ve arabasına kötü mesajlar bıraktı." Dana oturdu ve tabaktan bir kurabiye aldı. Uğur Böceği başını Dana'nın kalçasına yasladı ve kurabiyeyi izledi.

Matt doğruldu. "Cinayet masasında çalışıyordun, sanırım onu o öldürdü?"

Dana, "Evine zorla girmiş ve onu boğmuş," dedi. "Onu yakaladınız mı?" Matt sordu.

"Oh, evet." Dana kurabiyeyi ısırdı. "Hapse girdi. O davayı bir Noel hediyesi gibi paketledik. Ama şöyle bir şey var." Bree'nin gözlerine baktı. "Bu sapık buraya iki kez geldi ve iki kötü mesaj bıraktı. Yine de kameraya yakalanmadı. Aptal değil."

Matt, "Eve yeterince yaklaşmamış," dedi. "Nolan arazinin daha büyük bir bölümünü kapsayacak ek kameralar ekliyor."

"Soru, buraya tekrar gelecek mi, yoksa sana başka bir yerden mi ulaşmaya çalışacak?" Dana kurabiyesini bitirdi. "Aileni güvende tutmaya odaklandın. Kendine de aynı özeni gösterdiğinden emin ol."

"İşte bu yüzden silahlıyım," dedi Bree.

Dana kaşlarını çatı. "O sapık mı? Sadece bir kez, ortak bir arkadaşlarının evindeki bir partide karşılaştığı biri olduğu ortaya çıktı. Adam kızdan numarasını istemiş, kız da onu geri çevirmiş. Onu kızdırmak için tek gereken buydu."

"ğimdi beni düğündürüyorsun." Matt parmaklarını masaya vurdu. "Bree'ye karşı kin besleyen diğer insanlara da bakmalıyız. Listede ilk sırada Ekin ailesi var, ama Bree'yi *kimin* öldürdüğünü *bilmiyoruz*."

Onlar." Bree'ye döndü. "Son zamanlarda ciddi bir suçtan dolayı hapse attığınız biri hapisten çıktı mı?"

Bree iki avucunu da çevirdi. "Geçen yıl çok sayıda suçlunun hapse girmesinden ben sorumluydum, ancak birinin serbest bırakıldığı özel bir vaka yok. Çoğu bir yıldan daha uzun süre hapis yatıyor. Şartlı tahliye duruşmalarından haberdar edileceğim."

"Peki ya Philly'deyken aldığınız davalar?" Matt, Bree ile Dana'nın arasına baktı.

Bree omuz silkti. "Bir yıldır buradayız. Ondan önce dört yıl cinayet masasında çalıştım. Şimdiye kadar serbest bırakılmış olabilecek birini düşünemiyorum."

"Ben de öyle." Dana başını salladı. "Ama buraya taşındığımızdan beri takip edemedim."

"Peki ya Philly cinayet masasına katılmadan önce?" Matt Bree'ye sordu.

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi. "Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Matt bir kurabiye kaptı. "Hiç organize suç ya da narkotikte çalıştın mı?"

Bree başını salladı. "Hayır. Çoğunlukla hırsızlık, mala karşı işlenen suçlar, vesaire. Yıllar sonra intikam almaya ilham verecek türden davalar değil."

"Hapishaneye koyduğunuz herkes kin tutabilir," dedi Dana. "Kafeste geçirilen birkaç yıl insana düşünmek ve plan yapmak için bolca zaman verir. Son dört yılda birlikte çalıştığımız cinayet davaları hakkında bazı aramalar yapacağım. Kasıtsız adam öldürmeye indirgenen birkaç dava vardı. Erken tahliye olmaları mümkün."

"Eğer buna hazır değilsen zorlama." Bree bir kurabiye daha yememek için direndi. Tabak neredeyse boşalmıştı.

Dana ona bir bakış attı. Bree bunu çok iyi biliyordu. Dana ne isterse onu yapacaktı.

Bree ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam. Teşekkür ."

"Bir süre tek başına bir yere gitme." Dana göz teması kurdu. "O sapıĝı/katili Philly'de yakalamış olmam harika ama onu hapse göndermek kurbanı geri getirmedi. O hâlâ çok ölüydü."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Atlar geceyi geçirmek üzere yattıktan ve ev sessizliğe büründükten sonra Matt dizüstü bilgisayarını ve bir fincan kahveyi alıp evdeki ofisine gitti. Güvenlik kamerası görüntülerini incelemek en akıl almaz derecede sıkıcı görevlerden biriydi. Bir ya da iki fincana daha ihtiyacı olacaktı. Masanın arkasına yerleşti ve yanına ikinci bir sandalye çekti. Bree bir fincan çay ve kendi dizüstü bilgisayarını getirdi. Bilgisayarlarını yan yana kurdular.

Bilgisayarını açtı. "Lily'nin İnternet Kafe'sindeki kamera görüntülerini izleyerek ne heyecanlı bir randevu gecesi."

"Ne diyebilirim ki? Yine çılgın bir gece." "Sen ben de." Bree güldü.

Matt bilgisayarlarının üzerinde bir el salladı. "Eğer uykusuzluk çekiyorsan, bu onu iyileştirecektir." Lily'den gelen e-postayı açtı. Her güvenlik kamerasından birer tane olmak üzere üç dosya göndermişti. Her bir video dört saat uzunluğundaydı. "Sabah sekizden öğlene kadar olan görüntüleri göndermiş. Ön kapı ve kasayla başlayacağız. Arka kapıdan da görüntü var ama o sadece çalışanlar tarafından kullanılıyor."

"Müşteri istiyoruz." Bree çayını yudumlarken iki elini de bardağının etrafına sardı.

Kayıt videosunu Bree'ye iletti. "Wi-Fi'ye kafenin dışından erişilebiliyor ama şifre her gün değiştiriliyor. Şifreyi menü panosuna yazıyorlar. Yani müşterilerin Wi-Fi' kullanabilmeleri için ya içeri girmeleri ya da şifreyi alması için birini göndermeleri gerekiyor."

Matt başladı ve sıkıcı süreç . geri sarma ve Gözetim videolarını hızlı bir şekilde iletmek.

Bree gözlerini kısarak bilgisayarına baktı. "Bu açıdan masaları göremiyorum, bu yüzden saat 11:06'da kimin bilgisayar ya da akıllı cihaz üzerinde çalıştığına dair hiçbir fikrim yok."

"Erkek müşterileri tanımlamakla başlayayım."

"Sen bunu yaparken, ben de raporlar üzerinde çalışacağım." Polis işleri sonsuz bir form deniziydi ve Bree yazmaya başladı.

Matt dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve masasının çekmecesinden bir bloknotla kalem aldı. Ağır çekim zamanı. Sabah saatlerinde kafeye giren her müşterinin görüntüsünü duraklattı. Sürekli ileri geri yaparak, saat 11:06'da kafede en az on sekiz müşteri olduğunu belirledi. Bunlardan yedisi kafeye yalnız girip çıkan erkeklerdi. "11:06'dan önceki saatlerde kafede bulunan tüm erkek müşterilerin ekran görüntülerini alıyorum ama kamera yan duvara monte edilmiş. Yüzlerini göremiyorum, sadece profillerini görebiliyorum ve o bile grenli."

Bree bilgisayardaki pencereleri değiştirdi. "Kasa kamerası müşteriye bakıyor, böylece görüntüleri karşılaştırabiliyoruz. Ayrıca her birinin nasıl ödeme yaptığını da görebiliyoruz. Şansımız varsa kredi kartı kullanmışlardır, işlemlerin kayıtları olacaktır ve kimliklerini tespit edebiliriz."

Matt başıyla onayladı. "En erken gelenden başlayarak." Ekran görüntüsünü kaldırdı ve görüntünün köşesindeki zaman damgasını okudu. "Kırmızı parka, siyah takke."

Bree ekranına baktı, ardından kayıt videosunu ileri sardı. "Onu yakaladım." Adam kahve ve yumurtalı sandviç için ödeme yapana kadar videoyu kare kare ilerletti. "Nakit ödedi. Bu videoda ayakkabılarını göremiyorum. Sen görebiliyor musun?"

Matt aynı adamın kafeye klibe geri döndü. "Koşu ayakkabısı giyiyor, bot değil."

"Bu resmi basacağım." Yazıcı vınladı ve Bree arkasındaki rafta duran yazıcıdan fotoğrafı aldı. Arkasına *1 numarayı* yazdı.

Sonraki bir saat boyunca bu işlemi defalarca tekrarladılar. "Kaç tane bu?" Bree elinde başka bir basılı resimle döndü. "Beş." Matt başladı ve Video bir kez Tekrar. "Sayı altı o siyah bir ceket giyiyor."

Yayını durdurdu ve Bree'nin bilgisayarına döndü. Altıncı adamın tek bir kahve için ödeme yapmak üzere kasaya doğru ilerleyişini izlediler.

"Tanıdık geliyor," dedi Bree.

Matt yüzü sabıka fotoğrafından tanıdı ama iki kez kontrol etti. "Çünkü o Ford Ekin."

"Kesinlikle bir aile benzerliği var." Bree daha yakına eğildi. Gözleri kısıldı. "Bu sabah kafeden bir fincan kahve almış olması hiçbir şeyi kanıtlamaz." Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Düzinelerce başka insan da oradan kahve aldı. Bu bir tesadüf."

Matt, "Ona bazı sorular sormak için kanıta ihtiyacımız yok," dedi. "Nakit mi ödedi yoksa kredi kartıyla mı?"

Bree birkaç saniye daha video oynattı. "Cash."

"Hâlâ o." Matt ekrana baktı.

"Kesinlikle. Son adama bir bakayım." Bree her zaman titizdi.

Matt ona yedinci adamın resmini gösterdi.

Bree kaskatı kesildi. "Onu tanıyorum. Adı" -durakladı, parmaklarını şıklattı- "Toland. Louis Toland." Ekranı bıçakladı. "Altı yıl önce, bir dizi hırsızlıktan dolayı onu hapse attım. Çıkış olmalı."

"Nakit ödedi." Bree

kaşlarını çattı.

"Davasıyla ilgili göze çarpan bir şey var mı?" Matt sordu.

"Gençti, sadece on sekiz yaşındaydı ve duruşma sırasında çok ağladı." İç çekti. "Suçları o işledi. Hiç şüphe yoktu ama yine de onun için üzüldüm. Annesinin kirayı ödemesine yardım etmeye çalışıyordu. Evden çıkarılıyorlardı."

"Onu nasıl yakaladınız?"

"Onu gerçekten yakalayamadım." Bree başını salladı. "Bir depoya girerken düştü, kalça kemiğini kırdı ve kendini bayılttı. Onu gözaltına aldıktan sonra, ayak izlerinden yakın zamanda gerçekleşen beş hırsızlıkla bağlantısını kurduk. Sessiz olmak için evlere ve işyerlerine yalınayak girerdi. Ayak parmağı ve taban izlerini bilmiyordu."

tıpkı parmak izi gibi eşleştirilebilen sırt desenleri vardı. Onu bulabilmeliyiz." Arkasına yaslandı. "Peki ya diğer beş adam?"

Matt ekran görüntülerini iskambil kâğıdı gibi masasının üzerine dağıttı. Resimlerin üzerine dokundu. "Belki kafe bu dördünün satış kayıtlarını paylaşır." Ödeme yapmak için kredi kartı ya da akıllı telefonlarını kullanan adamları gösterdi. "Nakit ödeme yapan iki adamın kimliğini tespit ettik. Üçüncüsünün kimliğini belirleyebileceğimizden emin değilim."

"Eğer müşteri sürekli müşteriye, çalışanlar onu tanıyabilir. Denemeye değer." Bree parmaklarını masasına vurdu. "İzinsiz giren kişi ve ahırdaki tehdit olmasaydı, bırak gitsin derdim. Ama aileme fiziksel olarak çok yakındı."

Matt, "Bu çok ," diye onayladı.

Bu görüntü Matt'i öfkeliendirdi ve Bree'yle birlikte olamadıkları zamanlarda Nolan'ın çiftlikte kalmasına sevindi.

Bree ona sert bir şekilde başını salladı. "Makbuzları istemesi için sabah kafeye bir yardımcı göndereceğim."

"Sahibinden daha iyi bir yanıt alabilirim." Matt flört ettiklerini hatırladı. Bilgi almak için böyle bir yola başvurmak çok acımasızca geliyordu ama çaresizdiler. "Onunla zaten bir kez konuştum. Bana hiç tereddüt etmeden gözetleme kayıtlarını verdi."

"İlk iş duracağız. Sonra Ekin kardeşlerin ikisiyle de konuşacağız ve Louis Toland'ı bulacağız."

"Anonim e-posta sunucusu konusunda Rory'ye danışacağım." Matt hızlı bir e-posta gönderdi. Sonra yedi fotoğrafı bir dosya klasörüne yerleştirdi.

"Tüm Ekin ailesi benden nefret ediyor, bu yüzden bana yönelik tehditler için hala birincil şüphelilerim onlar. Ama onları cinayet ve/veya uyuşturucu ticaretinden içeri tıkmak daha da iyi olur. Bir savunma avukatı çiftlikteki şakalarına eşek şakası diyebilir. Onları hapiste istiyorum. Onları toplumdan için kanıtlayabileceğim her türlü suçu kabul edeceğim."

"Kesinlikle." Matt dosyaları masaya kilitledi. Çocukların rahatsız edici bir Geyle karGılaGmalarını asla istemezdi.

Yatmadan önce köpekleri son bir kez dışarı çıkardılar. Uğur Böceği işedi ve sanki donuyormuş gibi koşarak eve geri döndü.

Bree gece rüzgarına karşı eğildi.

Matt ve Brody evin ve ahırın etrafında bir tur attılar. Alarmlar harikaydı ama Brody kadar iyi değildi. Matt köpeğini izledi. Çift kat paltosuyla soğuğu hiç hissetmiyor gibiydi.

Kar Matt'in çizmelerinin altında rendelendi. Ahıra yaklaştıklarında Brody donakaldı. Kuyruğu ve burnu havaya kalktı. Ahırın arkasına doğru koşmaya başladı. Matt ona yetişmek için koşmaya başladı. Köşeyi döndü. Köpek patilerini ahırın yan tarafına, çivilenmiş muşambanın hemen altına koymuştu. Yere eğildi ve karın her santimini kokladı.

Matt bekledi, ama birkaç dakika sonra Brody durdu ve karanlığa baktı. Geçen geceki kişinin kokusunu almış mıydı? Nolan kamerayı henüz kurmamıştı. Burada birinin olup olmadığını, onu izleyip izlemediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Matt şafaktan çok önce, en sevdiği yerde, Bree'nin yanında uyandı. Yuvarlanmaya çalıştı ama bacakları hâlâ horlayan Brody tarafından sıkıştırılmıştı. Matt köpeği dürttü. Brody'nin bütün vücudu sinirli bir iç çekişle sarsıldı. Emekliliği sırasında geç saatlere kadar uyumaktan zevk almayı öğrenmişti.

"Yerim var." Bree güldü. Uğur Böceği yatağın onun tarafında uyuyordu. Büyük köpek inanılmaz derecede küçük bir topun içine kıvrılabiliyordu. Bree hareket ettiğinde, Uğur Böceği yüzünün üzerinde durmak için ayağa kalktı. Bree yatak başlığına yaslanmak için yatakta kıpırdandı. Uğur Böceği yerinden kıpırdamadı. "Hareket edersen, kalkıp seni besleyebilirim."

"Onu bekletmelisin." Matt bacaklarını yataktan aşağı salladı. "Kahvaltıyı daha sonra yaparsan, yataktan kalkmanı yemekle ilişkilendirmemeyi öğrenir."

Bree yorganı üzerinden attı ve terliklerini giydi. "Eğer ona bunu öğretebilirsen, sana yüz dolar veririm. İnatçı mı yoksa aptal mı karar veremiyorum."

Köpek yataktan atladı ve havladı. Kedi komodinin üzerine oturmuş, köpeğe küçümseyerek bakıyordu.

"Şşş." Bree onu susturdu. "Uyandım bile. Çocukları uyandırma."

Üç dakikalık bir duş aldı ve üniformasını giydi. Sonra köpeği yatak odasından çıkardı. Matt onların merdivenlerden indiğini duydu. Brody yine inledi.

"Uğur Böceği tam olarak istediğini aldı, değil mi?" Matt onu okşadı. "Kesinlikle aptal değil."

Brody gözlerini kapattı. Çocukların kalktığını duyana kadar yataktan çıkmayacaktı. Uğur Böceği'nin aksine, yemek için yaşamıyordu.

Matt banyoda hızlıca bir tur attı, giyindi ve aşağı indi. Normalde Bree'yle haftada birkaç gün koçuya çıkarlardı, ama bugün çocukları yalnız bırakmayacaklardı.

Bree köpeği beslemiş ve onu çoktan dışarı çıkarmıştı. Matt kahve yaptı ve masada birlikte içtiler, güneşin doğuşunu, karlı otlakta parıldayan altın ışınlarını izlediler. Bu anların değerini anlamaya başlamıştı. Sadece o ve Bree, konuşmadan, sadece birlikte olmak. Huzur yirmi dakikadan fazla sürmezdi ama bazı günler, gününün en güzel anlarıydı.

Sonra Bree'nin telefonu çocukları uyandırma alarmıyla çaldı ve sonraki saat, ironik bir şekilde Matt'in de hoşuna giden bir sabah çılgınlığına dönüştü. Dana'nın yemek pişirmesi ve organize etmesi gerekmediği için kahvaltıyı atıştırarak hazırladılar ve herkesi zamanında hazırlamayı zar zor başardılar. Luke okula gitmek için çıktı. Adam Kayla'yı aldı. Köpekler sabah uykusuna hazır bir şekilde yere uzandılar.

Nolan geldi ve kendisine kahve ikram . "Dana uyandı mı?"

"Henüz değil." Matt ceketini giydi. "Bree onu kontrol etti. İyi, sadece uyuyor. Bugün yine yardım ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim, ama endişelenmeyin." Nolan dizüstü bilgisayarını açtı ama gözleri sürekli kapı aralığında geziniyordu. "Benim için sorun değil."

Ağabeyinin yüzündeki bir ifade Matt'in dikkatini çekti. "Bana yardım etmeyi mi yoksa Dana'yla takılmayı mı sorun etmiyorsun?"

Nolan tereddüt etmeden cevap verdi. "Her ikisi de." Matt, "İlginç," dedi.

Nolan kaldırılmış a omuz. "Bu değil
Henüz, ama I düşünmek potansiyel var."

"Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Nolan başını eğdi. "Bundan şüpheliyim ama şimdi zamanı değil."

"Sabırlı bir adam olman iyi bir şey."

"Kesinlikle." Nolan şaşkınlıkla kahvesini yudumladı.

Matt dışarı çıktı ve Gerfin aracının buzla kaplı ön camına bir buz kazıyıcı tuttu. Nefesi küçük bir bulut gibi önünde buğulandı. Parlak güneş ışığına ve kristal gibi berrak gökyüzüne rağmen, hava soğuk bir ısırik taşıyordu.

Bree evden çıktı ve yüzüne bir güneş gözlüğü takarak ona doğru yürüdü. "Evin içinden bakıldığında

burası daha sıcak olacaktı ama daha soğuk görünüyor. Gökyüzü neden en çok kışın mavi olur?"

"Cevabın bilim bilim bir şey olduğunu varsayıyorum."

Güldü, cebinden eldivenlerini çıkardı ve taktı. Sonra direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı.

Matt aracın ön tarafına geçti ve ön camın yolcu tarafını sıyırdı. Gğini bitirdikten sonra yolcu koltuğuna tırmandı. Ön camın içi buğulanmıştı. "Nolan'ın Dana'ya karğı bir Ğeyi olduğunu biliyor muydun?"

Kaşları havaya kalktı. "Ben ."

Ona bir bakış attı. "Sence o da aynı şeyi mi hissediyor?"

Ağzını büzerek soruyu değerlendirdi. "Bunu göz ardı etmezdim ama son randevusu öldürüldü ve beyin sarsıntısı geçiriyor. Bir süre daha biriyle çıkmayı düşüneneğini sanmıyorum."

"Doğru." Ama Matt bunu düğündükçe, bu fikir daha da hoşuna gitti. Zihinsel olarak kendi kendine gözlerini devirdi. Neydi o, çöpçatan mı? Çalışması gerekiyordu. Belli ki çok fazla boş zamanı vardı.

Aracının arkasına doğru bir başparmak salladı. "Ürpertici dioramayı adli tıpa bırakalım ve görüşmelere başlamadan önce kafede duralım."

Ön cam temizlendi. Bree buz çözücüyü ayarladı ve kaloriferi sonuna kadar açtı. Gösterge panelinin havalandırma deliklerinden sıcak hava üflenmeye bağıladı. Matt hepsini Bree'ye doğru çevirdi.

Alanın dışına çıktı. "Ford'un gözetim memurunu aradım. Ford, Robins Yolu'ndaki depoda bakım işinde çalışıyormuş. Mezarlık vardiyası. Henüz eve gelmemiş olabilir."

Şartlı tahliye için genel gereklilikler arasında bir işte çalışmak, bilinen suçlularla ilişki kurmamak, arama izni olmadan arama yapılmasını ve düzenli uyuşturucu testi yapılmasını kabul etmek, sokağa çıkma yasağı ve şartlı tahliye memuruyla kontroller yer almaktadır.

"Bileklik takıyor mu?" Matt sordu. Eğer takıyorsa, onu listelerinden çıkarabilirlerdi.

Bree cipi garaj yoluna yönlendirdi. "Ne yazık ki şartlı tahliye koşulları elektronik izlemeyi içermiyor."

"Onu işte mi yoksa evde mi sorgulamak istiyoruz?"

Yolda Bree durdu ve parmağıyla direksiyona dokundu. "Eve. Tacizle suçlanmak istemiyorum. Eğer masumsa, işini tehlikeye atmak da istemiyorum." Yola d6nd6 ve hızlandı.

"Uyuşturucu satıcıları sizi dikkate almayı hak etmiyor. Uyuşturucunun Justin'e ne yaptığını hatırla."

"Seviyorum." Bree'nin sesi h6zne d6n6řt6. Justin kız kardeşinin kocası ve Matt'in en iyi arkadaşıydı. Bree ve Matt onların d6ę6n6nde tanışmışlardı.

"Bağımlılık evliliklerini ve onun hayatını mahvetti."

"O nasıl?" diye sordu.

Matt omuz silkti. "Rehabilitasyona geri d6nd6. İyileşeceğinden şüpheliyim. Kızının 6l6m6 için h6l6 kendini suçluyor."

"6z6r dilerim."

Matt boğazını temizledi. "Ford izinsiz aramaları kabul etti. Onun evinin etrafına bakabiliriz ve bakmalıyız da."

"H6l6 yasalara uymak zorundayız. Onu taciz edemeyiz. Cezasını ęekti. Yasal olarak şartlı tahliye edildi."

Matt . O asla şerif olamazdı.

Arabayla adli tıp laboratuvarına gitti. Bree kutuyu kanıt olarak kaydederken Matt de Darcy'nin ofisine gitti ve orada sprey kutusundaki parmak izlerinin Benjamin ya da Ford Ekin'e ait olmadığını 6ęrendi. Aracına d6nd6ę6nde bu bilgiyi Bree'ye iletti.

"İkisini de dışlamaz." Ama sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Muhtemelen eldiven giymişlerdir. Parmak izi yakın zamanda tenekeyi ellemiş başka birine ait olabilir."

Çok kalabalık olan internet kafede durdular. Lily işbirliği yapıyordu ama nakit 6deme yapan m6şterileri tanıımıyordu. Kalan d6rt alışveriş için işlem kayıtlarını ęıkaracaktı, ancak zaman damgasını kullanmak ve geręek işlem numarasına sahip olmamak s6reci daha zahmetli hale getirecekti. Bunun 6zerinde ęalıřacak ve bir iki g6n içinde onlara bilgi vermeye ęalıřacaktı.

Araca d6nd6ę6nde Bree kapuğinosunu yudumladı. "Bu m6kemmел. Dana'nınki kadar iyi değil ama m6kemmел."

Matt bir yandan sade kahvesini içerken, bir yandan da gösterge panelindeki bilgisayar kullanarak Louis Toland'ın ehliyet bilgilerini çıkardı. "Toland Redhaven'da yaşıyor. Size yakın bir yere taşınmış."

"Tesadüf mü?" diye sordu. "Yoksa değil mi?"

"Evine uğrayıp öğrenelim." Matt adresi tersten aradı. "Stanley Toland yirmi yedi yıldır bu mülkün sahibi. Bu onun babası olabilir mi?"

"Babası öldü." Bree direksiyona vurdu. "Louis Philly'de doğdu ve büyüdü."

"Başka bir akrabası olmalı," dedi Matt. Hapisten çıktığında başka kime gidebilirdi ki? Birçok işveren suçluları işe almıyordu. Ev sahipleri de genellikle onları kapı dışarı ederdi. Louis tutuklandığında on sekiz yaşındaydı. Lise diploması bile var mıydı?

Bree arabayla adrese gitti, çok dönümlü bir arazi üzerinde bakımlı bir çiftlik eviydi. Araba yolu, ev ile ahır arasındaki geniş asfalt meydana son buluyordu. Büyük beyaz bir kamyon ve kapalı bir römork yan yana duruyordu. Her iki araç da Stan's Landscaping & Snow Removal şirketinin logolarını taşıyordu. Matt durakladı. Logo tanıdık geliyordu ama bu logoyu şehirde daha önce de görmüştü olabilirdi. Ahırın kapıları açık duruyordu ve ekipmanlar geniş açık alanı dolduruyordu. Kapının hemen içinde bir adam kar küreme makinesiyle uğraşıyordu.

Matt cipten inerken adam doğruldu, ellerini bir bez parçasına sildi ve onu kışık tulumunun cebine soktu. Ellili yağlarının ortalarında, Matt'in altı buçuk santim boyundan birkaç santim daha uzun duruyordu. Adamın kırmızı yüzü en kötü havaları bile görmüştü. Ahırdan çıkmadı, Matt ve Bree'nin ona yaklaşmasını bekledi. Matt içeri girdiğinde bunun nedenini öğrendi. Dışarıdaki bir ısıtıcı ahırın ısınıı düğürmüştü.

Matt alanı taradı. Hayvanlar uzun süredir burada barındırılmıyordu. Peyzaj malzemeleri düzgün sıralar oluşturunuyordu. Daha küçük aletler raflarda ya da duvardaki kancalarda duruyordu. Her yer acımasızca düzenlenmişti, neredeyse militanca. Kapalı bir kapının üzerinde OFİS yazıyordu.

"Tokalaşırdım ama ellerim yağlı." Adam özür dileyerek iki elini de havaya kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Louis Toland'ı arıyoruz. Sanırım akrabasınız."

"Ben onun amcasıyım, Stan Toland." Stan'in duruşu sertleşti. "Onu neden görmek istiyorsunuz?"

"Ona bir soru sormak istiyorum," dedi Bree.

Stan iki kolunu da zayıf göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne hakkında?" "O burada mı?" Matt sordu.

Stan döndü, ellerini ağzına götürdü ve ahırın içine doğru bağırdı. "Louis."

Ofisten daha genç bir adam çıktı. Bree'nin üniformasını gördü, irkildi ve tökezledi. Sonra çenesini kaldırdı ve yürümeye devam etti. Gözleri Bree, Matt ve Stan arasında gidip geliyordu. Matt onlarda saf bir dehşet gördü.

"Selam Louis," dedi Bree. "Seni yıllardır görmedim."

Bağını salladı, yüzü gergindi. Ellerini tulumunun ceplerine soktu, ama Matt onların titrediğini görmeden önce değil. Ağzını açtı ve iki kez kapattıktan sonra, neredeyse paslanmış gibi çıkan kısık bir sesle sözcükleri söyleyebildi. "Evet."

"Bekle." Stan'in gözleri şüpheyile kısıldı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Beni Philadelphia'da tutukladı." Louis yutkundu.

"Pazartesi gecesi neredeydin?" Bree sordu.

Stan elini kaldırdı. "O benimleydi."

Matt bir elini kalçasına dayadı. "Takvimini kontrol etmen gerekmiyor mu?"

Stan tereddüt etmedi. "Hayır ve onu sorgulayamazsın. Ona karşı bir garezin mi var?"

Bree soruyu duymazdan geldi, ama Matt onun gözlerindeki küçük irilmeyi gördü.

Louis dudaklarını yaladı. "Neden nerede bilmek istiyorsun?"

"Sorularına cevap vermek zorunda değilsin." Stan Louis'e doğru koruyucu bir adım attı. "Sadece gözünü korkutmaya çalışıyorlar."

Bree Louis'e dik dik baktı. "Birisi mülküne izinsiz girdi ve zarar verdi. Bu kişi ayrıca Salı sabahı Lily'nin İnternet Kafesi'ndeki Wi-Fi'yi kullanarak bana tehdit e-postası gönderdi. Seni güvenlik kamerası gördüm. Sen de oradaydın."

Louis geriye doğru bir adım attı. "Bunların hiçbirini ben yapmadım."

"Şimdi bir dakika bekle." Stan onun yanına geldi. "Salı sabahı da benimleydi. Kaya tuzundan dönerken kahve içmek için durduk. Park yeri bulamadım, ben de sipariş için onu içeri gönderdim. Son baktığımda kahve suç değildi ve dükkânda sadece birkaç dakika kaldı."

"Bir e-posta göndermek uzun sürmez," dedi Matt.

"Siktir git." Stan öfkeleni. "Benim mülküne gelip yeğenimi suçlayamazsın"- bir el geri ve ileri salladı
-"Onu her ne ile suçluyorsanız."

Louis ağır hizmet tipi botlarla kaplı ayaklarını inceledi.

Timberland olmadığını fark etti Matt. "Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

"Buna cevap verme." Amcası bir elini omzuna koydu, sonra Bree ve Matt'e sert bir bakış fırlattı. "Avukatı olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyecek. Cezasını çekti. Hayatına devam edebilmeli. Hakları var. O zamanlar suçlu olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu hapse sen mi soktun? Bunu tekrar yapmaya mı çalışıyorsun? Geçen sefer ona iyi bir avukat tutmuş olsaydım, o kadar süreyi hapiste geçirmezdi."

Bree itiraz etti, "Halka açık bir-"

"Kimin umurunda," diye bağırdı Stan. "Şimdi mülkümden defol." Yüzündeki kızarıklık derinleşirken, eliyle araba yoluna doğru emredici bir hareket yaptı.

Matt ağzını sıkıca kapalı tuttu. Bağırıp çağırmamak konusunda kendine güvenmiyordu. Çocuklara yönelik tehditler onu mantıklı olmaktan uzaklaştırmıştı. Ama adam haklıydı. Louis'i hiçbir soruya cevap vermeye zorlayamazlardı.

"Evet, efendim." Bree geri adım attı.

Matt onu takip etmek için döndü. Stan'ın bakışlarının sıcaklığını araçlarına kadar hissetti. Cipe tırmandılar.

"Stan kızgın." Bree nefes verdi. "Ama Louis'de hiç öfke görmedim, sadece korku."

"Amca kesinlikle sinirli biri." Parmak uçlarını kolçağın üzerine vurdu.

Bree arabayı yola sürdü. "Amcasının geçmişini araştırması için bir şerif yardımcısı görevlendireceğim. Bakalım geçmişinde şiddet var mı? Benjamin'in adresi var mı?"

"Evet. Tren istasyonunun yakınında." Matt adresi telefonunun GPS'ine girdi.

Bree merkezle bağlantı kurmak için telsizi kullandı. Talimatları takip etti. "Pomar malikânesini geçeceğiz. Hastaneyi arayıp Bay Pomar'ı kontrol etmeliyim."

"Belki iyileştiğinde Bay Pomar ve Greta'yla bir fotoğraf çektirebilirsiniz." Matt parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı. "Yaşlı adam ve hayatını kurtaran K-9."

Bree kaşlarını çatı. "Kendi siyasi gündemimi ilerletmek için demans hastası bir adamı haberlere çıkarmak bana istismar gibi geliyor. Onun mahremiyet hakkı var."

Matt, "O da aynı olmalı," dedi.

"Kabul edecek ya da etmeyecek durumda değil," dedi Bree. "Ve ailesi Batı Yakası'nda yaşıyor."

"Tamam. Haklısın." Matt onun dürüstlüğünü takdir etti. "Ama?"

"Ancak siyasi gündeminizi öncelik listenizde daha üst sıralara taşımanız gerekiyor. Eğer yeniden seçilmezseniz, işinizi yapmaya devam edemezsiniz."

"Biliyorum."

"Bu ihtimal sizi rahatsız etmiş gibi görünmüyor."

"Bazen şerif olmasaydım ailem için daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Randolph İlçesi vatandaşları için daha kötü olurdu."

Omuz silkti. "Belki de."

"Departmanınızda temizlik yapmışsınız."

"Evet. Bir sonraki şerif kim olursa olsun temiz bir sayfa açarak işe başlayabilecek."

Matt ona baktı. "Kaçmamaya mı karar verdin?" Onun nasıl cevap vermesini istediğinden emin değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Şu anda karar vermek zorunda değilim." Bir dur işaretinde durakladı, sonra kavşakta ilerledi. "Ama ailemin hedef alınmasından bıktım." Bir elini kaldırdı. "Tehditlerin işimi yaptığım anlamına geldiğini biliyorum. Suçlular hapse giriyor ve bu onların hoşuna gitmiyor. Ama günün sonunda benim en önemli işim o çocukları mutlu ve güvende tutmak. Onlar gelişmek için bir şansı hak ediyorlar."

"Gelişiyorlar."

Cevap vermedi.

"Şerif olmasaydınız ne yapardınız?"

"Hiçbir fikrim yok." Kaşları çatıldı. "Adam, sanatı ve cömertliği sayesinde çocukların üniversite parası için endişelenmeme gerek kalmadı ve önümüzdeki birkaç on yıl boyunca çiftliği ayakta tutmaya yetecek kadar para ayırdı. Her ne kadar bağımsız olmayı tercih etsem de, gururumun çocukların geleceğinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

"Bu ilçedeki çoğu insan arasında son derece popülersiniz." Ama aynı zamanda ondan aynı şevkle nefret eden bir azınlık olduğunu da biliyordu.

"Karar vermek için zamanım var ama ofisimi kaybetme fikri beni eskisi kadar üzmüyor." Konsolun karşısına uzandı ve onun elini tuttu. "Beni yanlış anlamayın. İşimi hâlâ seviyorum. Suçluları avlamakla ilgili kanımı kaynatan bir şey var. Ama eskiden iş dışında hayatım boştu. Şimdi öyle değil. Ailem, arkadaşlarım ve sayamayacağım kadar çok hayvanım var."

"Mükemmel bir noktaya değindin." Kalın eldivenlerinin arasından parmaklarını sıktı. Ani bir netlikle kendisinin de aynı şeyleri hissettiğini fark etti. "Araştırmayı, kanıtları takip etmeyi, parçaları bir araya getirmeyi, sokaklardan temizlemeyi seviyorum. Ama sen şerif olmazsan devam edecek kadar sevmiyorum."

Kariyerini kaybettikten sonra mücadele etmişti. Kaybolmuştu, amaçsızdı, vurulma koşullarından dolayı acı çekiyordu ve hayatında hiçbir amaç göremiyordu. Ama şimdi alternatif kariyerler hakkında düşündüğünde, bu bir korku hissi değildi. Artık kendini başıboş hissetmiyordu. Bree'nin aksine, ailesiyle her zaman yakın olmuştu. Ona çok destek vermişlerdi ama ona bir amaç veren Bree'ydi. Birlikte bir hayat kuruyorlardı.

Tren istasyonunu geçtiler ve yarım saat daha devam ettiler.
mil.

"Sicilinde uyuşturucu mahkumiyetinden başka bir şey var mı?"
Bree sordu.

Matt notlarını kontrol etti. "Hayır. İki kez saldırıdan, bir kez de hırsızlıktan tutuklandı ama her seferinde suçlamaların altından sıyrılmayı başardı. Bir kuzeni ona hırsızlık için mazeret vermiş,

ve kanıtlar güçlü değildi. Her iki saldırı suçlamasında da tanıklar gizemli bir şekilde ifadelerini geri çekmişlerdir."

"Bu, Ekin ailesinin üyeleri için sık sık olan bir şey gibi görünüyor."

"Onlar kabadayı. YavaĞla." Matt yol kenarını taradı ve bir sonraki posta kutusunun üzerindeki numaraları okudu. "İşte hurdalık."

Bree paslı posta kutusuna doğru döndü. Araba yolu uzundu, asfaltsızdı ve sürülmemiştı ama düzinelerce araç izi karda kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Çatısı sarkık, köhne bir çiftlik tarzı olan eve doğru giderlerken lastiklerin altında buzlar rendelendi. Evin arkasında iki katlı bir bina duruyordu ve ötesindeki tarla, sıra sıra ve yığınlar halinde, ezilmiş ve bütün, belirgin bir düzeni olmayan araçlarla kaplıydı. Arazi kış kahverengisi ormana bakıyordu. Avluyu altı ayak yüksekliğinde bir çit çevreliyordu.

Bree evin önüne park etti ve ellerini direksiyona dayadı. Havlama seslerini duyabiliyor ama köpek göremiyordu. "Çitin üstündeki akordiyon tel mi?"

"Evet."

"Bir hurdalık için aşırı görünüyor."

"Kesinlikle." Matt gözlerini kıstı. Araziyi tararken göğsünde bir gerginlik oluştu. "Girmesi de çıkması da zor. Bir hapishane gibi."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bree çitin ötesindeki dönümlerce paslı araca odaklandı. Saklanacak çok fazla yer vardı. "Burayı aramak tam bir kabus olurdu."

Matt omuz silkti. "Birkaç K-9 bu işi halledebilir." "Bizde sadece bir tane var."

"Bir tane daha lazım." Matt sırttı.

Bree de aynı fikirdeydi. İki devriye K-9'u ve bir de özel uyuşturucu tespit köpeği olmasını çok isterdi ama cevap o kadar basit değildi. "Bir birim için eğitim ve ekipman parasını toplamak aylarımızı aldı. Karakolun elden geçirilmesiyle birlikte önümüzdeki birkaç yıl için bütçeyi zorlayabildiğim kadar zorladım. Geriye hiç para kalmadı."

Birçok departman için K-9'lar özel bağışlarla finanse ediliyordu.

Matt, "Greta ve Collins'i haberlere çıkarmalıyız, en çok da Greta'yı," dedi.

Bree iç çekti. "Bağış gecesinde insanlar ona bayıldı. O gece para yağdı."

"Köpekler harikadır."

"Bu haftaya kadar kendi K-9 birimimize sahip olmanın değerini gerçekten anladığımdan emin değildim. Eskiden diğer bölgelerden gelen köpeklerin varlığına bağımlıydık." Bree, Greta'nın başarılarını kafasında tekrar canlandırdı. "Travis'in bir bıçağı vardı. Köpek bizi onun yeri konusunda uyarmasaydı, yardımcılarımdan birini pusuya düşürebilirdi. Ve kim bilir Bay Pomar'ı donarak ölmeden önce bulabilir miydik?"

Matt, "Köpekler harika," diye tekrarladı. "Medyanın ilgisinden hoşlanmadığımı biliyorum ama Greta'nın başarıları hakkında kamuoyunun bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Haklısın." Bree düşünerek başını eğdi. Vatandaşlara Greta'nın performansına bir göz atmayı borçluydu. "İnsanlar geldi

fonlarla bizim için. Verdikleri paranın aldıklarını görmeliler."

"Peki ya Travis'in tutuklanması? Halk bu konudaki detayları öğrenmek isteyecektir."

Bree başını salladı. "Denetleme kurulu bir dava açılmasından endişe ediyor."

Matt içini çekti. "Köpek serbest bırakılmadan önce yeterince uyarıldı mı?"

"Her ikisi de çoklu vücut kameraları tarafından kaydedilen iki duyum." "O zaman ben olsam endişelenmezdim."

"Yasal boyutlar konusunda endişeli değilim." Bree herhangi bir olumsuz halkla ilişkiyle uğraşmak istemiyordu. "Ama yakalamayı yayınlayarak köpeği, ilçeyi ya da departmanımı riske atmayacağım. Ekin'in avukatının, köpeği reklam amacıyla müvekkilinin üzerine iddia etme riskini göze alamam. Travis'in davasına gelince, arama kurallara uygun ve tamamen rutindi. Hepsi bir günlük iş. Bunu büyütmeyeceğiz."

"Anlıyorum, ancak köpek başarılı bir performans sergilediğinde reklamı aklınızdan çıkarmayın. Halkla ilişkiler bir suç değildir ve her çağrı bir dava riski taşır. Bunun sizi engellemesine izin veremezsiniz."

"Yapmayacağım," dedi.

Ancak medyadan tam anlamıyla faydalanma konusundaki isteksizliği kariyerinin sonu olabilir. Şeriflik seçilmiş bir pozisyondu. Halk görmediği bir şey için oy veremezdi. Çoğu insan Travis'in davasını kamuoyuna duyururdu. Şiddet yanlısı bir suçluyu en az riskle yakaladıkları için Greta ve Collins'i överlerdi. Ama Matt halkla ilişkiler oyununu sert oynamaya istekliydi. Bree öyle değildi. İronik bir şekilde, dürüstlüğü uzun vadede ona zarar verebilirdi.

Bree durduklarını merkeze bildirdi ve cipten indiler. Etraflarını incelemek için bir daire çizdi. Rüzgâr, tarlada küçük kar tozu bulutlarını karıştırarak esiyordu. Tek bir kürek genişliğinde bir yol ön kapıya kadar uzanıyordu. Bir diğeri evin arkasındaki devasa binaya doğru devam ediyordu. E & E HURDA VE OTO PARÇALARI yazan bir tabela yolu gösteriyordu.

Matt, "Sanırım *E & E*, *Ekin* ve *Ekin* anlamına geliyor," dedi.

Evin ön kapısına doğru ilerlediler, bir kenara çekildiler ve kapıyı çaldılar. Kimse cevap vermedi. Tekrar denediler ama kimse kapıya gelmedi. Havada belli belirsiz bir müzik sesi dolaşıyordu.

"Belki dükkandadır." Matt arkadan dolaşmaya başladı. Dar patikada tek sıra halinde yürüdüler. Avluya bitişik, voleybol sahası büyüklüğünde köpek kulübesi inşa edilmişti ve etrafı dikenli tellerle çevrili, aynı yükseklikte bir çitle çevriliydi. İçeride iki Rottweiler onlara havlıyordu. Köpeklerden biri üzerine sıçrayarak onu ve Bree'yi salladı.

Önce sıçradı, sonra kızardı, bir eli boğazındaydı. "Bir çitin arkasında olduklarını biliyorum." Nefes aldı. Köpek korkusunu yenmek için çok çalışmıştı ama arada bir eski dehşeti yeniden ortaya çıkıyordu.

Matt, "Bunlar iri, tedirgin köpekler," dedi. "Dikkatli olmamak için aptal olmak gerekir."

Dükkâna doğru ilerlerken başını salladı ama yorum yapmadı. Binanın doğu tarafında üç üst kapı sıralanmıştı. Pas, en yakın dış köşeye doğru ilerliyordu.

Kapının üzerindeki beyaz blok yazıda E & E SALVAGE YARD AND AUTO PARTS yazıyordu. İpe asılı siyah-beyaz bir tabelada AÇIK yazıyordu ve ikinci bir tabelada da dükkânın çalışma saatleri Salı'dan Cumartesi'ye dokuzdan beşe kadar olarak belirtilmişti. İçeride country müzik çalıyordu ve Bree bu tınların altında seslerin uğultusunu duyabiliyordu.

Girişi taradı. "Hiç kamera görmüyorum."

Bree başparmağını köpeklere doğru salladı. "Görünüşe göre Benjamin düşük teknolojiyi tercih ediyor."

Kapı kilitli değildi ve Bree kapıyı açtı. Güneş ışığının parlaklığından sonra, loş lobi alanında hiçbir şey göremiyordu. Kollarında tüyler diken diken oldu. Binanın arka tarafından, sanki biri metal bir aleti beton zemine düşürmüş gibi bir çınlama sesi geldi; bu, kullanılmış bir oto yedek parça dükkânı için tamamen normal bir sestti. Ama Bree'nin içgüdüleri alarma geçti. İşitme duyusu ve odağı keskinleşti. Bilinen suçlular ve kör noktalar kötü bir kombinasyondtu.

Bree eşiği geçti. Tozlu lobiye girdiklerinde Matt yanlarından ayrıldı. Metal ve beton binanın içi, Bree'ninkinden daha soğuktu.

Dışarıda. İçerisi tamamen sert yüzeyliydi. Müzik yankılanıyordu. Altında, bir konuşma vızıltısı duydu ama belirli bir kelime seçemedi. Kapı arkalarından kapandı ve dışarıdaki köpeklerin havlamalarını bastırdı.

"Alo?" Bree seslendi.

Sesler aniden kesilince ensesindeki tüyler diken diken oldu. Metal betona sürtündü. Kesinlikle yalnız değillerdi.

Uzun bir tezgah alanı bölüyordu. Arkasında sıra sıra dizilmiş metal raflar, etiketli kutular ve küçük araç parçalarıyla doluydu. Geniş, açık bir kapı binanın derinliklerine açılıyordu. Bree'nin gözleri alıştığında büyük bir atölye, birkaç araç, bir motor ve uzun bir çalışma tezgahı görebiliyordu. Tezgâhın etrafında dört adam vardı. Bree Benjamin Ekin'i tanıdı. Orta boylu ve biraz kiloluydu. Ağır kış tulumları ve Timberland botları giyiyordu! Başında bir çift koruyucu gözlük vardı. Tezgâhın önüne geçerek içindekilerin görünmesini engelledi ama bu Bree'nin bir tomar nakit para ve büyük bir reçete şişesi kümesi görmesinden önce olmadı. Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.

Fuuuuuck.

Büyük bir uyuşturucu anlaşmasının içine girmişlerdi.

Sağ elinin parmakları seçirdi, silahına uzandı - ve karnının çukurunda buz oluştu.

Matt durumu aynı anda kavramış gibi görünüyordu. Uzun bir nefes boyunca birbirlerine baktılar. Sonra dört adam harekete geçti. Benjamin teslim olmak için ellerini kaldırdı. Açık siyah bir parka giymiş tıknaz bir adam onu kenara itti. Büyük boy paltosunun arkasından bir pompalı tüfek çıkaran adamın kalın siyah kaşları derin bir kavis çizdi.

Matt ve Bree aynı anda "Silah!" diye bağırdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree silahını çekti, bir bölmenin arkasına daldı ve üzerinden nişan aldı. Matt'in bir motor bloğunun arkasına saklandığını gördü. Atölyeyi tarayan Bree, yardım çağırmak için yaka mikrofonunu kullandı. "Ateş açıldı. Destek ve ambulans istiyoruz." Yanıt beklemeden yerini bildirdi.

Parkalı Adam tüfeğini ona doğrulttu ve ateş etti, patlama sesi kulakları sağır etti. Silah sesi arkasında bir yerde duvara çarptı. Enkaz parçaları uçuştı. Bree kendi tetiğini çekti. Kurşun adamın kalçasına isabet etti. Vücudu sarsıldı ama yere düşmedi.

Tüfeğin kolunu pompalayarak tekrar ateş etmeye hazırlandı. Bree ikinci kez ateş etti. Adam geriye doğru tökezledi. Parkanın altına giydiği soluk gri sweatshirt'ün önünde kırmızı bir leke belirdi. Şok gözlerini açtı ve tek dizinin üzerine çöktü. Tüfek elinden düştü ve betona çarptı.

"İt onu" diye emretti Bree.

Ama adam yan tarafını tutarak yere yığıldı.

Bree silaha doğru hiçbir hareket yapmadı. Tüfeği ele geçirmek için kapıdan geçmeleri gerekecekti. Dört adam görmüşlerdi ve biri yerdeydi ama saklanan başka şüpheliler olup olmadığı ya da silahlı olup olmadıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Matt'in ağzı hareket ediyordu ama Bree kulaklarındaki çınlamadan ve kendi kalp atışlarından başka bir şey duyamıyordu. Matt arkalarındaki çıkışı işaret etti ve Bree adamlardan birinin kapıya doğru koştuğunu, bir elinde bir tomar para tuttuğunu, diğer eliyle de ceketinin cebine reçete şişeleri doldurduğunu gördü. Acil tehlike ortadan kalktıktan sonra onun peşinden gitmeleri gerekecekti. Benjamin tezgâhın arkasına saklanmıştı. Silahlı mıydı?

"Vuruldu!" diye bağırdı yerdeki yaralı adam.

"Tüfeği ayağınla it!" Bree emretti.

İnleyerek betonun üzerine uzandı. Bacağından sızan kan zemini koyu kırmızıya boyadı. Ama Bree henüz ona yardım edemezdi. Açık alana çıkmak onu hedef haline getirebilirdi.

Dört adamdan biri hâlâ kayıptı.

Sol tarafındaki bir hareket dikkatini çekti. Dördüncü adam bir kamyonun arkasından fırlamış, Matt'e doğru koşuyordu. Matt kadar uzun boyluydu ama daha zayıftı. Görünür derisinin çoğu dövmelele kaplıydı. Bree onun elindeki metal parıltısını yakaladı.

Bir bıçak!

Bıçağı bağının üzerine kaldırdı. Bree hedefini değıştirdi ama bu, Matt ayağa kalkıp motorun arkasından atlamadan ve hazır ol vaziyetine geçmeden önce olmadı. Bree'nin net bir atışı yoktu. Bıçak Matt'in kafasına doğru sanki adam bir buz kıracağı sallıyormuş gibi kavis çizerek indi. Matt yana doğru kaydı ve saldırganın bileğini iki eliyle yakaladı. Akıcı bir hareketle bıçağın yolundan çekildi. Adamın momentumu onu ileriye taşıırken, Matt adamın kolunu bükte. Bıçak uçtu ve adam Matt'in yanından tökezleyerek geçti. Dengesini bulan adam döndü ve Matt'in yüzüne bir yumruk indirdi.

Matt eğildi ve bacaklarının gücüyle bir aparkat savurdu. Saldırgan son anda hareket etti ve darbe çenesinden sıyrıldı. Başı geriye düştü. Sendeledi ve bir eliyle metal bir destek kolonuna dayanarak kendini destekledi. Bağını hızla sallayarak Matt'in üzerine atladı ve iki kolunu da Matt'in kalçasına dolayarak onu kaba bir çekilde yere düşürmeye çalıştı. Ama Matt bacağını geriye doğru çekerek ona ulaşmasını engelledi.

Adam daha doğrulamadan ya da duruşunu ayarlayamadan, Matt iki elini de adamın kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi ve ağırlığını kullanarak adamı yüzüstü betona yatırdı. Adam yüzüstü yatar yatmaz, Matt onu bir kol demirine oturttu, iki elini de arkasından çekip kelepçeledi.

Bree ilerledi, silahı hâlâ yere düşen adama doğrultulmuştu ki Benjamin'in saklandığı yerden sıvıştığını gördü. Ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünerek yerdeki tüfeğe yöneldi, adımları ürkek, gözleri Bree'deydi.

Ama Bree Glock'unu çoktan kaldırmış ve nişan almıştı. "Yapma Benjamin."

Tereddüt etti, odağı hâlâ tüfekteydi. "Beni hapishaneye geri göndereceksin."

"Eğer o silahı eline alırsan, seni vururum." Bree başını kanıt olarak vurduğu adama doğru eğdi. "Ve eğer ölmezsen, yine de hapse gireceksin." Benjamin ona intihar edecek bir polis tipi gibi gelmemişti. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Benjamin'in bakışları yerde kanlar içinde yatan adama kaydı. "Sik beni." Durdu ve boş ellerini kaldırdı ama gözlerinde saf nefret parlıyordu ve Bree onun da kendisine zarar vermek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Düşmanıyla ödeşmek için çocukları korkutacak türden bir adamdı.

Ve hiç şüphesiz, Bree onun düşmanıydı.

Bree ona arkasını dönmesini işaret etti. "Ellerini başının üstüne koy." Adam buna uydu. Kadın onu kelepçelemek için öne çıktı.

Matt mahkûmunu oturur pozisyona sürükledi. "Kımıldama." Bree bir Matt'in şüphelisine, bir Benjamin'e baktı.

Her ikisinin de koyu renk saçları ve Travis'inkine benzer şahinimsi yüz hatları vardı. O Ford değildi. "Sen kimsin?"

"Steve Ekin." Yere kan tükürdü. Dudağı şişmiş ve kanıyordu, belki de yüzünü betona çarptığı için. Kolları bileklerine kadar sıyrılmıştı. Steve Ekin'in Kent'le bilinen bir bağlantısı yoktu ama Bree yine de dövmelelerini taradı. Steve'in dövmeleleri kötü çizilmiş semboller ve resimlerden oluşan rastgele bir yığındı. Hiçbiri Adalet Hanım'a benzemiyordu.

"Akraban mı?" diye sordu

Benjamin'e. "Kuzenim," dedi

Benjamin.

"adam kim?" Matt Steve'le ilgilenirken Bree de Benjamin'in üstünü arayıp silah aradı.

Benjamin bir omzunu kaldırdı.

"Otur." Bree onu yere doğru yönlendirdi. Bacaklarını önünde uzatarak oturdu, elleri arkasındaydı.

"Silah yok." Matt, Steve'in cüzdanını açtı. "Kimliği adının Steve olduğunu doğruluyor."

Bree kanlar içindeki adama doğru ilerledi ve onu kelepçeledi.

"Ciddi misin? İki kurşun yarasıyla sana saldıracağımı mı sanıyorsun?"

Bree onun sahte öfkesini görmezden geldi -elinden deneyeceğinden hiç şüphesi yoktu- ve ceplerini aradı. "Keskin ya da tehlikeli bir şey taşıyor musun? Kendimi sokacak mıyım?" Silahların yanı sıra iğne de taşıyor olabilirdi. Ne de olsa bir uyuşturucu bağımlısı ve/veya satıcısıydı.

"Kaltak," onun tek cevabıydı.

Bir sustalı bıçak ve bir cüzdan buldu. İkisini de cebine attı. Adamın bir tehdit olmadığından emin olduktan sonra yaralarını kontrol etti. İlk kurşun dış uyluğunu delip geçmişti. İkinci kurşun böğrünün etli kısmını sıyrıp geçmişti. Şanslıydı. Yaralar dağınıktı ama hayati tehlikesi yoktu.

Matt cipten ilk yardım çantasını getirdi ve basınçlı bandaj uyguladı.

Bree yaralı adamın kimliğini kontrol etti. Salvatore Orlando Albany'liydi. Bree topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bay Orlando, kaçan adam kimdi?"

"Bilmiyorum." Çenesini sıkıca kapattı. Acıdan mı yoksa yalan söylediği için mi?

Muhtemelen ikisi de. Benjamin'in yanında destek için kuzeni vardı. Ne tür bir uyuşturucu satıcısı büyük bir alışverişe tek başına gider? Orlando arkasını kollayacak birini getirirdi.

"Hey, Benjamin," diye Bree. "Kaçan adam kimdi?" Benjamin ters ters baktı. "Siktir git."

Bree çitin üstündeki jiletli telleri hatırladı. Şimdi neden orada olduğunu anlıyordu ve bu bir avuç eski arabayı korumak için değildi. Burası Ekin ailesinin herkesin şüphelendiğinden çok daha büyük olan ana işlerini yürüttüğü yerd. Uyuşturucu tacirleri tesislerini güvenli tutmayı severlerdi. "Avlunun arka çıkışı var mı?"

Benjamin başını salladı. "Kapı yok ve köpeklerin kazmasını engellemek için iki metre gömülü ağ var. Geceleri avluyu tamamen kullanıyorlar. Neden onları şimdi dışarı çıkarmıyorsun? Bulurlar

kaçan adam. Kaçamayacak." Belli ki adamın uyuşturucu ve parayla kaçtığı için cezalandırılmasını istiyordu.

Bree, "Kendi köpeklerimizi kullanacağız ama teşekkürler," dedi.

Benjamin'in gözleri öfkeyle sertleşti. O da Bree'den öç almak istiyordu. Operasyonunu ve hayatını mahvetmişti.

"Köpeklere bakacak biri var mı?" Matt sordu. "Yoksa hayvan kontrolünü aramak zorunda kalırız."

"Evet," dedi Benjamin.

Bree ayağa kalktı ve Orlando'yu işaret etti. "Onu bulmaya gidiyoruz." Orlando ona ters ters baktı.

Geri çekildi ve yaka mikrofonunu kullanarak K-9 birimini çağırdı ve çevre birimlerden müsait K-9'ları talep etti. Umarım bir ya da iki köpek ödünç alabilirlerdi. Matt'i kelepçeli şüphelileri koruması için bırakan Bree, kayıp şüphelinin çıktığı arka kapıya gitti. Karlı zemin herhangi bir izi takip etmek için fazla çiğnenmişti. Bütün bahçeyi aramaları gerekecekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dana mutfak masasına oturdu ve iki shot espresso içti. Philly Polisi'ndeki eski dostundan bir telefon almıştı bile. Sorduğu mahkûmlardan ikisi serbest bırakılmıştı. Biri altı ay önce ölmüştü. Diğerisi ise serbest bırakıldıktan bir ay sonra tekrar hapse girmişti. Bree'ye hızlı bir mesaj gönderdi.

Nolan önüne bir tabak yumurta ve kızarmış ekmek koydu, boş espresso bardağını aldı. "Bunu bir öğrenci birliğinin tekilayı geri atması gibi yaptın." Elinde kendi tabağıyla onun karşısına oturdu.

"Alıştırma." Yumurtaları düzenli bir şekilde ağzına attı. Başı aç olamayacak kadar çok ağrıyordu ama yemek yemeden ağrı kesici alırsa Nolan'ın ona bok atacağına şüphe yoktu. Yalnız yaşadığı zamanlarda ağrı kesiciyi espresso ile yıkardı.

Tostunu çiğnedi ve ilaç şişesine uzandı. "Kayla'yı okula kim götürdü?"

"Adam."

Boş tabağını geri itti. "İlk iş Redhaven Polis Karakolu'na gitmem gerekiyor."

"Tamam. Ne zaman istersen hazırım." Nolan, yere yayılmış iki köpeğin ve ayaklarının arasında salınan kedinin arasından geçerek bulaşıkları lavaboya götürdü.

"Dişlerimi fırçalamak için beş dakikaya ihtiyacım var." Dana banyoya çekildi ve yansımasını görünce irkildi. Hâlâ bir ceset gibi görünüyordu. Her zamanki her derde deva rujunu sürdü. Renk cildini daha solgun göstermiş ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ortaya çıkarmıştı. Şimdi makyaj yapmış bir cesede benziyordu - ya da belki bir palyaço. Ölü bir palyaço. Ruju sildi ve yerine dudak kremi sürdü.

"Hazır." Mutfaktan arka kapıya doğru yürüdü ve parkası ile botlarını giydi.

Nolan kapıyı kilitleyip alarmı sıfırladı ve kamyonete gittiler. Yolcu koltuğunda kafalığa yaslandı, gözleri kapalıydı. Kısa yolculuk boyunca hiç konuşmadılar.

Redhaven Polis Merkezi, ilçe ofislerinin yanındaydı. Nolan arabasını karakolun ziyaretçi otoparkına park etti. Motoru kapattı, ellerini direksiyona dayadı ve ona baktı. Hayır. Ona sadece bakmadı. Onu *gördü*. "Burada olmanın kahramanlıkla ilgisi yok. Bu bir evrak işi."

Kapının koluna uzandı. "Bunu istiyorum."

Nolan başını salladı. "Kardeşim vurulduğunda öğrendiğim bir şey varsa o da polislerin bir başkasını korumak için ateşin içine koşacakları ama kendi başlarının çaresine bakma konusunda o kadar iyi olmadıklarıdır."

Bunun oldukça iyi bir değerlendirme olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Nörologla takip randevusu aldın mı?" "Evet. Yarın. Siz Flynn'ler çok ısrarcısiniz." Sesinde amaçladığından daha fazla düşmanlık vardı.

Hâlâ tepkilerini tam olarak kontrol edemiyordu. Duyguları karmakarışık, sanki

uykusunu kaçırmış bir çocuktü.

Ama hakarete uğramış gibi görünmüyordu. Başını salladı. "Katılıyorum. Flynn'ler asla pes etmez. Köpek olsaydık pitbull olurduk." Tabancasını torpido gözüne kilitledi, sonra kamyonundan indi.

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Park yeri yemek gibi kokuyordu. Derin bir nefes aldı. Baharatlı bir koku dikkatini caddenin aşağısına park etmiş büyük yeşil bir araca çekti. "Bu bir taco kamyonu mu?"

Gözlerini kısarak sokağa baktı. "Evet. Tako için erken görünüyor ama yiyebilirim. Aç mısın?"

Midesi gurulduyordu ama ona tam olarak güvenmiyordu. "Bilmiyorum.

Olabilir. Kulağa garip geliyor." Homurdandı.

"Hiç de tuhaf değil," dedi. "Vücudunuz iyileşmek için kalori istiyor ama orada kendinizi hasta hissetmek istemezsiniz." İstasyona doğru başını salladı.

Karakolun içine taco fırlatmak istemiyordu. Bir grup polisin önünde kendini rezil etme korkusu gerçektü.

Nolan onun dirseğini tuttu ve asfaltı geçmeye başladı. "İşimiz bittiğinde neden taco almıyoruz?"

Adamın *biz* ifadesini kullanmasına dikkat etti, sanki bir çift ya da takım gibiydiler. Bu düşünce onu olması gerektiği kadar korkutmamıştı. "İyi fikir. Sonrasında aç olacağımdan bile emin değilim." Kaldırırma çıktıklarında botlarının altında kaya tuzu çıtırdadı.

"O zaman göreceğiz." Onun için kapıyı açtı.

İstasyon küçüktü ve birkaç on yıldır yenilenmemişti. Dana lobideki resepsiyon penceresinde kendini tanıttı. Resepsiyonda görevli üniformalı memur on iki yaşındaymış gibi görünüyordu. Dana'nın kendini doksan yaşında gibi hissetmesine yardımcı olmadı.

Kurşun geçirmez camdaki hoparlörden "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Dana Romano, Şef Hanover için."

"Kimliğe ihtiyacım olacak," dedi.

Ehliyetini camın altından kaydırды. Nolan'a orada beklemesini söyleyemeden, o da aynısını yaptı.

Polis iki kimliği de kontrol etti. "Sizi ."

Kapı tıklandı. Nolan kapıyı onun için açtı. Koridorda onları başka bir üniformalı karşıladı. Onu bir masa ve dört sandalyenin bulunduğu küçük bir konferans odasına kadar takip ettiler.

"Şef Hanover birazdan sizinle ilgilenecek." Kapıyı arkasından kapatarak geri çekildi.

"Lobide bekleyebilirdin," dedi Dana, ama içten içe onun burada olmasından memnundu.

"Hayır. Matt'e seninle kalacağıma söz verdim." "Kesinlikle bir pitbull." Başını iki yana salladı.

Sırıttı. Tıraşlı kafası ve zayıf yüzüyle bu gülümseme vahşi görünüyordu. Bir sandalye çekip oturdu, ellerini kavuşturdu ve kendisinin de gösterebilmeyi dilediği bir sabır sergiledi.

Dana onun yanındaki sandalyeye oturdu ama masanın kurban tarafında olmak rahatsız ediciydi. Kendini savunmasız ve eski polislerin hoşlanmadığı bir şekilde kontrolden çıkmış hissediyordu.

Kapı açıldı ve Hanover içeri girdi. Bakışları küçük, sinirli bir seğirmeyle Nolan'ın üzerinden geçtikten sonra Dana'ya yöneldi. "Uğradığınız için teşekkürler."

Onun karşısındaki sandalyeye kaydı. Bir klasörü açarak daktilo edilmiş bir raporu önüne koydu. Kadın ifadeyi yavaşça iki kez okudu. Bir kopyasını imzaladı ve diğerini sakladı.

"Tetikçi hakkında başka bir şey hatırlamıyor musun?" Hanover sordu.

"Hayır." Dana öyle olmasını diledi. Hafızası çoğunlukla durağandı, arada bir netlik patlaması oluyordu, sanki kapsama alanının hemen dışında olduğu halde bir radyo istasyonunu ayarlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Kent'i hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissediyordu. Katiliyle boğuşmuş ama onu bulmaya bile yardım edememişti. Ne polismiş ama. Hayatında hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Ama bunların hiçbirini söylemedi ya da yüzüne yansımaya izin vermedi.

Hanover arkasına yaslandı. "Bir tetikçi *olduğundan* emin misiniz?"

Şok bir yıldırım gibi içinden geçti ve her şey değişti, sanki dönen bir platformdaydı ve aniden tamamen farklı bir yöne bakıyordu. Nolan hareket etmedi ama kaslarının gerildiğini hissetti. Tavana baktı, kameradaki bir ışık ona kaydedildiklerini söylüyordu. Şok hızla öfkeye dönüştü ve bir sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Soruyu anlamıyorum."

"Başınızdan yaralanmışsınız," dedi Hanover. "Onu hayal etmiş olabilir misiniz?"

Nolan dik oturdu. "Haddini aşıyorsun."

Dana elini onun koluna koydu. "Teşekkür ederim ama bunu ben hallederim."

Bilmiyordu ama güven taklidi yapma konusunda epey pratiği vardı.

Nolan arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Hanover'a dik dik baktı.

Acı Dana'nın kafatasında sekti. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı ama Kent'in kana bulanmış göğsündeki ellerinin görüntüsü hemen açmasını sağladı. Gözlerinin ardında alev alev yanan acıya rağmen, kendi polis yüzünü takındı ve Hanover'ın bakışlarıyla irkilmeden karşılaştı. "Hayır. Neden böyle bir soru sordun ki?"

Hanover bir kalemi etrafında döndürdü.

Dana saldırıya geçti. "Balistik raporunu aldınız mı? Kent kendi silahıyla mı vuruldu?"

Hanover kalemi ters yöne çevirdi. "Dr. Bhatt Sig'in Kent'in silahı olduğunu teşhis etti, ancak onu öldüren silah bu değildi."

"Hayır mı?" Dana şaşırmıştı.

"Ayrıca, Sig'in üzerindeki tek parmak izi Kent'e aitti." Hanover dedi.

Dana'nın beklediği de buydu, çünkü davetsiz misafir Eldivenler.

Davetsiz misafir silahını da yanında getirmişti, bu da Kent'in neden kendi silahını almak için kaçtığını daha iyi açıklıyordu. Dana hayal etti. Kent mutfakta sarımsak doğruyordu. Ön kapının açıldığını duydu ve onu görmeyi bekledi. Onun yerine maskeli ve silahlı davetsiz misafiri gördü. Arka merdivenlere ve kendi silahına doğru koştu. Davetsiz misafir onu kovaladı. Kent yatak odasına ulaştı. Biyometrik kasadan silahını aldı, belki de bunu yaparken lambayı devirdi. Kurşun tavana nasıl girmiş? Tetikçi ateş edip ıskaladı mı?

"Silahım henüz temizlenmedi mi?" diye sordu.

"Evet." Bu gerçek Hanover'ı pek memnun etmemiş gibiydi. Dana başını salladı. "O zaman geri istiyorum."

"Çıkarken alabilirsin." Dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi.

"Tavandaki kurşun Kent'in silahından mı çıktı?" Dana sordu.

Hanover tereddüt etti, sanki paylaşp paylaşmamaya karar veriyormuş gibi. "Onu öldüren kurşunla aynı silahtan çıkmış."

Polisler sürekli eğitim alıyordu çünkü ortalama bir vatandaş baskı altında nişan almanın ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Poligonda ateş etmek, hareket halindeyken, saldırı altındayken ya da hareketli bir hedefe, damarlarınızdan adrenalin pompalanırken, tünel görüşü verirken ve elleriniz titrerken ateş etmekle kıyaslanamazdı.

Hanover parmaklarını birbirine geçirdi. "Dr. McFadden'ın evinde davetsiz bir misafir olduğunu doğrulayacak hiçbir fiziksel kanıt bulamadık."

Dana saçmaladığını söylemek istedi ama yüzünü botoks yaptırmış gibi ifadesiz tuttu. "Kurşunlar ve

ölü adam."

"Yerde birkaç santim kar vardı ama dışarıda hiç ayak izi yoktu." Hanover ellerini kavuşturmuş onu izliyordu, gözleri kızın yüzünü tararken yoğunlaşmıştı.

Onun anlatacaklarını arıyordu. Bunu biliyordu çünkü yirmi yıldan fazla bir süredir aynı şeyi yapıyordu. Ama bu konuda daha iyiydi. Ancak bu sabah tüm enerjisini duygularını kontrol etmek için kullanıyordu. Beyni paslanmış hissediyordu.

"Yollar kürekle kazılmıştı."

Hanover kaşlarını kaldırdı. "Yani tetikçi arka kapıdan kaçtı ve kürekle kazılmış yollara mı saplandı?"

"Bilmiyorum. Gittiğini görmedim. Sadece arka kapıdan çıktığını düşündüğüm sesi duydum."

"Zorla girildiğine dair bir iz bulamadık."

"Doğru. Oraya gittiğimde kapı kilitli değildi."

Hanover nefes almadan devam etti. "Hem sizde hem de Dr. McFadden'da fiziksel bir kavgaya işaret eden küçük yaralanmalar vardı."

"İkimiz de tetikçiyle dövüştük." Dana'nın göğsünde bir korku oluştu. Görüşme, buzlu bir tepeye tırmanan bir araba gibi kontrolünden çıkıyordu.

Hanover'ın gözleri parladı ve burun delikleri alevlenerek onu alarma geçirdi.

Dudaklarını yaladı. "Senin ve Kent'in giysilerinde hafif reçine bulundu. Giysilerinize nasıl bulaştı?"

"Bekle. Ne?" Bu Dana için yeni bir bilgiydi. Hanover bu soruyu da diğer hızlı soruların arasına sıkıştırmayı umuyordu. Ama baş ağrısı ve halsiz zihniyle bile Dana bu taktiği fark etmişti. Geçmişte bunu yeterince kullanmıştı. Ayrıca, Hanover'ın anlatacakları vardı.

"Hafif reçine." Hanover her heceyi tam olarak telaffuz etti.

"Nedir bu?" Dana sordu.

"Genellikle telli enstrümanlarda kullanılan şey. Sizin ve Dr. McFadden'ın giysilerinde vardı."

"Bariz cevap ya Kent'ten ya da tetikçiden gelmiş olması." Dana'nın başka bir açıklaması yoktu.

"Dr. McFadden bir enstrüman çalıyor muydu?" Hanover sordu.

"kadarıyla hayır," dedi Dana.

"Kız kardeşi hayır diyor ve evde bir tane bile bulamadık."

Dana hiçbir şey söylemedi. Hafif reçine tetikçiden gelmiş olabilir. Eğer bu onun davası olsaydı, farklı bir kanıt parçasına sahip olduğu için çok heyecanlanırdı. Ama Hanover bu kanıtın kaynağı hakkında bir varsayımda bulunuyordu.

"Olay yerinde at izleri de vardı." Hanover kaşlarını kaldırdı.

Dana, "Ben bir çiftlikte yaşıyorum ve oradaydım," dedi.

Hanover dudaklarını büzdü, sonra gözleri yeniden parladı. "Kent'le kavga mı ettiniz?"

"Bu *The Fugitive* filminden bir sahne değil," diye araya girdi Nolan.

Hanover onu görmezden geldi ama Dana'ya kaşını kaldırarak ima eder gibi baktı, *yoksa öyle mi?* "Sen ve Kent tartıştınız mı?"

"Hayır, onu yatak odasında yerde bulmadan önce onunla konuşmadım bile." Dana'nın içgüdüleri kırmızı bayrak salladı.

"Boynundaki morlukları Kent mi yaptı?" Hanover onun boğazını işaret etti.

Bu ona bir SEPTA otobüsü gibi çarptı. Çenesini kapatması gerekiyordu. Hanover kafasını karıştırmaya, kendisiyle çelişmesini sağlamaya ya da bilemeyeceği bir bilgiyi bildiğini itiraf ettirmeye çalışıyordu. Başındaki yara yüzünden her zamanki kadar zeki değildi. On dakika önce çenesini kapatmalıydı.

"Size başka soru sormadan önce." Hanover, Miranda uyarı belgesini kızın önüne koydu ve haklarını okumak için ağzını açtı.

O başlamadan önce kâğıdı ona geri itti. Endişe, hasta bir hayvan gibi karnında yuvarlanıyordu, ama onun görmesine izin verdiği tek şey soğukkanlı bir öfke ve kızgınlıktı. "Avukatım olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

İki avucuyla masayı iterek, denge yerine etki yaratmak içinmiş gibi davrandı. Yavaşça ayağa kalkarken Hanover ile göz temasını sürdürdü. Sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü. Nolan onun yanındaydı. Elini yine dirseğinin altında hissetti. Ona yaslanmadı ama yaslanmak istedi.

Karakoldan çıkışı bulanıktı. Resepsiyonda durdu ve sakince silahını istedi ve çantasına koyup çıkmadan önce imzaladı. Ayakta kalmak ve kusmamak odaklanmasının çoğunu aldı. Kamyonete doğru yürüdü, yolcu koltuğuna tırmandı ve kapıyı çarptı.

Nolan direksiyonun arkasına geçti. Torpido gözünün kilidini açıp kendi silahını alırken ağzını açtı.

"Lütfen sür." Dana kendini ancak bu kadar tutabilirdi ve Redhaven polislerinin gözü önünde dağılmak istemiyordu.

Nolan silahını ceketinin altındaki kılıfına soktu, kamyoneti vitese taktı ve uzaklaştı. Yolun iki mil aşağısında, Grey's Hollow'a giden kırsal bir yola saptılar.

Dana, "Kenara çek." dedi.

Kamyoneti hemen bankete yönlendirdi, sonra kapısını açmak için koştu ama Dana çoktan araçtan çıkmıştı. Üç adım attı, iki büküm oldu ve bir çalının arkasına kustu. Arkasında Nolan'ın sesini duydu. Bakmadan, onu durdurmak için avucunu arkasına doğru kaldırdı. Seyirciye ihtiyacı yoktu. Artık midesi boştu, kabarması durmuştu. Nefes aldığı anda arkasını döndü. "Özür dilerim."

Nolan kamyonetine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Kelimelere yaptığı vurgu Hanover'ın üzgün olduğunu gösteriyordu. "Oraya geri dönüp onu yumruklayabilir miyim?"

"Sadece tutuklanıp hapse girmek istiyorsan." Ama bunu hayal etmek için bir saniyesini ayırdı. Onu dövüşürken görmüştü. Nolan hücum eden bir bufalo gibi vuruyordu.

Ağzı buruştu. "Buna değebilir."

Beklenmedik bir kahkaha boğazında düğümlendi. "Taco almadığımıza gerçekten çok sevindim."

"Bilemiyorum. Belki bir konferans salonu dolusu taco kusmuğu ona bir ders verir." Kamyonete uzanıp bir su şişesi aldı ve uzattı. "En azından kırık bir burnu hak ediyor."

"Aynı değilim." Dana ağzında su çalkaladı ve tükürdü. Sonra çok küçük, deneysel bir yudum aldı.

"Miden yerleşti mi?"

"Sanırım öyle."

Yolcu kapısını açtı ve geniş bir hareket yaptı. "Hadi seni eve götürelim."

Kamyona geri tırmandı. "Bir avukata ihtiyacım olacak." Philly Polisi'ndeki görevi boyunca tertemiz olan Dana, emekliliğinde savunmaya geçmişti. İnanılır gibi değil. "Buna hâlâ inanamıyorum."

"Ben de." Arabayı yola çekti ve eve doğru yöneldi. "Enayi yumruğu gibi hissettim."

Dana'nın içine ani bir kendinden şüphe atağı doldu. "Orada tam bir karmaşa gibi görünmüyordum, değil mi?"

Nolan şöyle bir baktı. "Sen bir buz kraliçesiydin. Kaşlarının buz tutmamasına şaşırdım."

"Tamam. Güzel."

Homurdandı. "Bunu ancak sen iltifat olarak kabul edersin."

"Beni kızdırdığını düşünmesini istemiyorum."

"mi yaptı?"

"Evet." Dana eliyle ağzını kapattı. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Hiç bu kadar oyun dışı kalmış mıydı?

Nolan başka bir şey söylemedi.

Dana *hiç* yapmadığı bir şeyi yaptı; sessizliği doldurdu. "Artık kurban olmaktan daha kötü ne olduğunu biliyorum." Tek bir sessiz kalp atışı bekledi. "Şüpheli olmak."

Sanki direksiyonu sıkıyormuş gibi parmaklarını düzeltti ama yine de sessizliğini korudu. Bir sorgucu olmalıydı. Şüpheliler itiraf eder ve nedenini bile bilmezlerdi.

Devam etti. "Ve bu en kötü kısmı bile değil." Adam ona baktı. Tek kaşı soru sorarcasına kalktı.

Dana ön cama doğru döndü. "Şüpheli olarak bana odaklandıysa, gerçek tetikçiyi aramıyordur bile."

Bu da Kent'in katilinin başka bir kurban bulmakta özgür olduğu anlamına geliyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Müdahale ekiplerini beklerken Bree bir hakimi aradı ve mülk için arama emri talep etti. Kaçan şüpheliyi arama emri olmadan da takip edebilirdi ama aldığı uyuşturucu ve parayı bulmak için mülkün altını üstüne getirmesi gerekiyordu. Ayrıca, Benjamin'in binada başka uyuşturucular da bulundurduğundan emindi. Yargıç elektronik arama emrini imzalamayı kabul etti, ancak her zamanki gibi "bu iş sonuçlansa iyi olur" nitelemesini de ekledi. Bree gözlerini devirmedi. Ona teşekkür etti ve talebi ve olası neden beyannamesini yazmak için aracına döndü. Yargıç sözüne sadık kalarak arama emrini elektronik olarak imzaladı.

Diğer yardımcılar ve ambulans geldi. Sağlık görevlileri Orlando'yu ambulansa bindirdi. Bir şerif yardımcısı da onunla gitti. İki şerif yardımcısı daha binanın geri kalanını ve evi temizledi.

Bree zemini geçti ve Benjamin'in önünde durdu. Benjamin ona dudak bükte. "Bulduğun hiçbir şeyi kanıt olarak kullanamazsın. Bana arama izni göstermedin."

Gülümsedi. "Aslında, bir yargıç arama emrini imzaladı."

Çenesi çıkıktı. "En başta buraya girmeye hakkın yoktu."

"Tabelada dükkânın açık olduğu yazıyor." Bree başparmağını kapıya doğru salladı. "Halka açık alanlarda mahremiyet beklentisi yoktur. Bu da onu açık görüş yapar." Göz önünde bulunan kanıtlar korunmazdı.

"Kapıyı kilitlemedin mi?" Steve odanın öbür ucundan bağırdı. "Sen lanet olası bir aptalsın."

Bree sessizce kabul etti. "Bu sabah buraya neden geldiğimizi bilmek istemiyor musun?" diye sordu Benjamin'e.

"Sen kardeşimi tutuklayan kaltaksın." Bacaklarını kaydırđı.
"Sanırım bu onunla ilgili."

Bree hakareti duymazdan geldi. Onun tepkisizliği Benjamin'i rahatsız etmişe benziyordu.

Gözleri kısıldı ve ağız çirkin bir çizgi halinde inceldi. "Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Matt, "Soruların ne olduğunu bile bilmiyorsun," diye işaret etti.

Dış

arı. "Siktir git." Kaşlarını çattı. "Kardeşimi hapse atmanıza yardım etmeyeceğim." "Bu Travis'le ilgili değil," dedi Bree.

Benjamin onlara şüpheyle baktı. "O zaman konu ne?" "Önceki gece saat on bir buçuk civarında neredeydiniz? öğleden sonra?" Bree sordu.

"Buna cevap vermek zorunda değilim," dedi Benjamin, belirgin bir şekilde telaffuz ederek.

Yasal olarak hiç kimse polisle konuşmak zorunda değildi ve Bree onu tutukluyken bile konuşmaya zorlayamazdı. Sessiz kalma hakkı falan vardı.

Bree, "Departmanım kardeşini tutukladığında beni tehdit ettin," dedi.

Benjamin omzunu silkti. "."

"Üzerimde bir vücut kamerası vardı," dedi Bree. "Videoya çektim." "Unutmayacağımı söylemiştim." Benjamin sıırıttı. "Bu bir

Tehdit. Bu bir açıklama. Kim kardeşinin vahşi bir köpek tarafından parçalandığı günü unutabilir ki? Onu ısırması için emir *verdiğiniz* bir köpek."

Bree ürperdi. Çenesini kaldırarak silkindi ama adamın sorusuna sözlü olarak yanıt vermedi. Bir avukatın da aynı argümanı kullanacağına şüphe yoktu. *İfade* dikkatlice dile getirilmiş ve üstü örtülmüştü ama bir tehdit olarak tasarlanmıştı. Yine de artık bir önemi yoktu. Bree'nin seçebileceği bir sürü suçlama vardı. "Birisi mülküne izinsiz girdi. Sen miydin o?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Avukatım olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Sana, belediyeye ve köpek sürtüğüne de dava açacağız."

İşte bu kadar. *Avukat*, görüşmeyi sonlandıran sihirli kelimeydi. Benjamin zaten hapse girecekti ve bu sefer

tekrar suç işleyen biri olarak daha uzun süre hapis yatacaktı. Avukatı tutuklamanın her yönünü usul açısından incelemeden önce Bree'yle konuşarak kazanacağı hiçbir şey olmadığını biliyordu. Benjamin, Bree'nin ya da yardımcılarının birinin kanıtların tamamını ya da bir kısmını geçersiz kılacak bir hata yapmasını umuyordu.

İyi tarafından bakarsak, Ekin ailesinden bir kişi daha eksilmiş olacaktı - kuzen de dahil olmak üzere iki kişi - topluma terör estirmek için serbest olacaktı. Ekinler kanundan kaçıyorlardı çünkü insanlar onların intikamından korkuyordu. Çok zeki değillerdi, sadece acımasız ve gaddardılar.

Bree pes etti. Belki tutuklandıktan ve avukatı ne kadar hapis yatacağını açıkladıktan sonra Benjamin daha konuşkan olabilirdi. Ama Bree savcının daha az suçlama ya da daha az ceza için bilgi takası yapmasını istiyor muydu? Benjamin'in cezası ne kadar uzun olursa, toplum için o kadar iyi olur. Bree'nin emriyle, memurlar Benjamin ve kuzenini işlemlerinin yapılması için hapishaneye götürdüler. Bree, giysilerinin ve botlarının adli tıp için toplanması talimatını verdi. Benjamin'in Timberlands botları çiftliğindeki bot izleriyle eşleşirse çok sevinecekti.

Şüpheli için bir BOLO alarmı verdi, daha fazla birim çağırdı ve çevredeki yolları aramak için devriye araçlarını koordine etti. Benjamin'in adamın bahçeden çıkamadığını söylemesi bunun doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Bree dışarı çıktı. havlamayı kesmişti ama köpekler hâlâ tedirgindi. Kafesin içinde bir ileri bir geri yürüyorlar, ara sıra durup hırlıyorlardı. K-9 birimleri gelir gelmez Rottweiler'lar yine çılgına döndü.

Greta hurdalıktaki köpekleri görmezden geliyor, sanki onlar için fazla iyiymiş gibi başını dik tutuyordu. Eyalet polisi Bruiser adında, onlara havlayan ve hırlayan kocaman siyah-tan rengi bir Alman çoban köpeği getirdi. Her iki köpek de çalışma koşumları takıldığında yeniden odaklandı. Eğitimci köpeklerine koruyucu yelekler ve botlar giydirdi. Zemin buzluysa ve kar ve buzun altında ne hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Dışarıda bir sürü keskin nesne var." Collins başıyla hurdaliğa doğru işaret etti.

Polis K-9'ları sadece şüpheliler tarafından vurulmadı ve bıçaklanmadı. Köpekler yüksekten düşüyor, sivri metallere takılıyor, cam kırıklarıyla karşılaşılıyor ve dikenli tel örgülerin içinden geçiyorlardı. Hiçbir bakıcı, kesinlikle gerekli olmadıkça hayvanlarını serbest bırakmazdı.

"Dışarıda olabildiğince güvende olalım," diye seslendi Bree avlunun kenarında toplanan yardımcılara. "Üzerinde cıvata veya tel kesici yoksa ya da çitte bir delik yoksa, şüpheli bu bahçede bir yerde saklanıyor demektir. Silahlı olup olmadığını bilmiyoruz ama silahlı olduğunu varsayıyoruz. Üzerinde uyuşturucu da olabilir. Dikkatli olun."

Şerif Yardımcısı Juarez'i dış çevreyi dolaşması ve çitlerde kırılma olup olmadığını kontrol etmesi için gönderdikten sonra şüpheliyi hurdalıkta aramaya odaklandı. Avluyu ikiye böldü. K-9'lar önden gidecekti. Collins ve Greta doğu tarafını aldı. Eyalet K-9'u batıya gitti. Bree bir çift yardımcısını eyalet K-9'una destek olarak görevlendirdi. Bree ve Matt, Collins ve Greta'yı takip etti. Matt, Bree'nin SUV'undaki AR-15'i taşıdı. Bree tabancasını çekti. Collins'in elleri heyecanlı Alman çoban köpeğiyle doluydu.

Köpek, araba sıralarının arasındaki geniş yol boyunca ileri geri yürüdü. Yeri koklamakla burnunu havaya kaldırmak arasında gidip geliyordu. Collins ona yaklaşık bir metre tasma verdi ama köpek daha fazlasını istedi.

Greta bir kavşakta durup burnunu çalıştırana kadar ana yolda düz devam ettiler. Sağa döndü ve koşum takımına yaslanarak başını tekrar eğdi. Onları birkaç sıra yukarı ve aşağı götürdü, sonra aniden kafasını kaldırdı. Kuyruğu sertleşti ve boynunun etrafındaki kalın tüyler kabardı.

Collins, "Bir şeylerin peşinde," dedi.

Greta, Collins'i yağlı bir su birikintisinden geçirerek, tekerlekleri olmayan, camları kırık ve arka kapısı olmayan harap, paslı bir minibüse doğru çekti. Köpek minibüse doğru havladı, kuyruğu havada ve sert bir şekilde sallanıyordu. İçeri girmek istiyordu.

"Minibüsteki kişiye," diye bağırdı Collins. "Köpek seni buldu. Hemen teslim ol yoksa seni ısıracak."

Greta, köpek küfürlerine benzeyen bir dizi tiz havlama daha çıkardı.

"Durun! Bekle!" diye bağırdı bir adam paniklemiş bir sesle. "Beni ısırmasına izin verme! Dışarı çıkacağım. Lütfen, onu geride tutun."

Collins, "Bize ellerini göster," diye emretti.

"Şimdi kapıyı açıyorum." Arka kapı gıcırdadı, sonra açıldı. Önce iki el, sonra bir baş ve omuzlar çıktı. "Dışarı çıkıyorum." Sırım gibi bir adam yere doğru adım attı. Havlayan köpekten ayırmadığı gözlerini korku bürüdü. Emir almadan ellerini havaya kaldırdı, sonra ellerini başının arkasında birleştirerek dizlerinin üzerine çöktü.

Greta yine havladı.

"Lütfen yaklaşmasına izin verme," diye yalvardı.

O bir suçluydu ama Bree onun dehşetini anlıyordu. Greta'yı tanıyordu ve onu hâlâ korkutucu buluyordu.

Collins'e, "Greta'yla biraz geride dur," dedi. "İşbirliği yapıyor. Ona biraz zaman tanıyacağız."

Collins, Greta'yı üç metre ilerletti.

"Adın ne senin?" Matt onu yere yatırdı ve kelepçeledi. Adam dudaklarını yaladı, hâlâ Greta'ya yan gözle bakıyordu. "Tony."

"Kımıldama, Tony." Matt kafasını minibüsün arkasına soktu, sonra tekrar Tony'ye baktı. "Uyuşturucuyu ve parayı nereye sakladın?"

Ama Tony *o kadar* aptal değildi. Cevap vermeden gözlerini kaçırdı.

Matt başını sallayarak mahkûmu bahçenin önüne doğru yürüttü. Collins, Greta'yı kirpisiyle ödüllendirdi ve oyuncak, bağırsakları deşilen küçük bir yaratık gibi ciyaklarken, köpek bir o yana bir bu yana çırpınıp çiğnedi.

Köpek mutlu olunca Collins oyuncağı pantolonunun kargo cebine geri soktu.

Geri dönmeye başladıklarında Bree gerçekten etkilenmiş bir ifadeyle, "İyi iş," dedi. "Sen ve Greta olmasaydınız onu bulmak kaç saat sürerdi hayal bile edemiyorum."

Collins köpeği yola getirdi. "Greta tüm övgüyü hak ediyor. Benim tek yaptığım tasmağını tutmak."

Köpek aniden durdu. Miyavlayarak, avlunun daha gerisine giden bir koridora doğru çekildi.

"Sorun nedir?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Collins köpeği izledi. "Hâlâ onun vücut dilini öğreniyorum."

Bree'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Köpeğin örümcek hisleri vardı. Onu alarma geçiren bir koku almış ya da bir şey duymuştu. "Burada saklanan başka bir şüpheli olabilir mi?"

Collins başını salladı ve köpeğe biraz tasma verdi. "Hiç sanmıyorum. Canlı bir insanın peşindeyken heyecanlanıyor. Bu alarm pasif ama bir şey buldu. Belki de uyuşturucu."

Greta çitin yanındaki paslı, eski bir Buick'e doğru çekti. Aracın lastikleri patlaktı ve arka kapısı tek menteşe üzerinde duruyordu. Aracın etrafındaki karda köpeğin izleri dışında hiçbir iz yoktu. Koklayarak aracın bagajına doğru giden köpek aniden karların üzerine oturdu ve havlamaya başladı.

"O ne yapıyor?" Bree sordu.

"Bilmiyorum." Collins köpeği birkaç adım geri çekti. "Belirli bir şeyi araması için komut vermeden onu hiç uyarmadım."

"Karda hiç iz yok, yani içeride her ne varsa birkaç gündür orada." Bree yaka mikrofonunu kullanarak bir levye istedi.

Birkaç dakika sonra Matt elinde bir tane ile koşarak geldi. "Tony devriye aracının arkasında."

Collins uyarı hakkında açıklama yaptı.

Matt, "Şüphelinin kokusunu bir nesnede yakalamış olması mümkün," dedi. "Ceplerini aradığımda hiçbir şey bulamadım. Ama binadan kaçarken para ve uyuşturucu taşıdığını gördük. Onları bir yere saklamış olmalı."

"Araca doğru uçmadı. Belki de bir noktada onu almak için geri gelmeyi umarak arabanın altına atmıştır." Bree çömelerek Buick'in altına baktı. "Ben bir şey göremiyorum."

Matt burnunu kırıştırdı. "Kokuyu alıyor musun?" "Ne kokusu?" Bree burnunu çekti ve tabancasını çekti.

Rüzgâr tekrar yön değiştirdi ve titredi. Soğuk ve yağışlı havadan gerçekten sıkılmıştı ve daha Ocak ayındaydı.

"Emin değilim. Artık yok." Matt levveyi bagajın ağzının altına soktu ve itti. Bagaj birden açıldı ve Matt irkildi.

geriye doğru. "Beklediğim bu değildi."

"Ne?" Bree yaklaştı ve silahını bagaja doğrulttu. "Uyuşturucu, para ya da silah değil mi?"

"Hayır." Matt kenara çekilerek ona bagajın görme fırsatı verdi. Ve Bree ölü bir bedene baktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt cesedi düşündü. "Ölüm nedenini tahmin etmemize gerek yok."

Kurban, siyah saçlı, genç ve yetiştin bir erkekti. Mavi bir muşambaya kabaca sarılmıştı, ancak bagaja atıldığında kumaş bükülmüştü. Yüzü başka tarafa dönüktü ve başının arkasında bir kurşun yarası olduğu anlaşılıyordu. Spor ayakkabıları, kanvas iş pantolonu ve gri bir sweatshirt giymişti ama montu, şapkası ya da eldiveni yoktu. Gövdesinin yan tarafındaki gömleğinin arkasında bir kan lekesi vardı.

Ceset doğal bir şekilde değil de, sanki bagaja sığması için katlanmış gibi yan yatmıştı. Boynunun arkasındaki deri mumsu ve grimsi bir renkteydi ama Matt ilerlemiş bir çürüme belirtisi görmedi. "Nispeten taze görünüyor."

"Ayrıca donmuş gibi görünüyor, yani görünüş aldatıcı olabilir." Bree silahını kılıfına geri koydu.

Matt, "Hava soğuk," diye onayladı. "Bir süredir orada olabilir."

Bree kokladı. "Daha önce hiçbir koku almamıştım ama şimdi bagaj açık olduğu için hafif bir koku alıyorum. Tam olarak çürüme değil ama ölüm."

Matt içine çekti. "Et dolabı gibi kokuyor."

"Sıcaklık yaklaşık olarak doğru." Bree etrafına bakındı. "Burası oldukça iyi bir çöplük olabilir."

Matt, "Belki de kurban Benjamin'in iş ortağı ya da çizgiyi aşan bir müşteriydi," diye önerdi. "Uyuşturucu satıcılığı tehlikelidir. Kimlik için ceplerini mi kontrol edelim yoksa adli tabibi mi bekleyelim?"

"Bekleyeceğiz. Cesedin konumu onu hareket ettirmemizi gerektiriyor.

Onu arayacağım." Kenara çekildi ve telefonunu kaldırdı.

Greta sızlandı. Collins birkaç adım daha geri çekildi ve köpeği övdü. "Aferin kızıma."

Matt kirpi oyuncağının gıcırdadığını duydu, ama bu coşkulu bir ses değildi. Başını çevirdi. Greta oyuncağı gönülsüzce ağzına alıyordu ve oyuncağın sahte tüylü boynunu kırmaya hiç yeltenmiyordu. Oyuncağı tükürdü ve tekrar mızmızlandı.

Ne bulduğunu biliyordu. Brody de insan kalıntıları bulmaktan rahatsız olmuştu.

Matt, "Biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Ona bir bardak su getirin."

Collins zarif siyah kafasını okşadı. "Onu araca geri götürmek için izniniz var mı hanımefendi?"

Bree başını salladı. "Git. Bırak biraz rahatlasın. Gerekirse onu bir süre oyun oynayabileceği bir yere götürün. Bu keşiften sonra yeniden toplanacağız ama bahçenin geri kalanını aramak için köpeklerle ihtiyacımız olacak."

"Evet, hanımefendi." Collins köpeği uzaklaştırdı.

Bree kendi etrafında döndü. "Benjamin'in kendi arka bahçesine bir ceset atacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Zor soru." Matt etrafına bakındı. "O bir dahi değil ve biz de onu tesadüfen bulduk. Ama sıcak bir hafta geçirir geçirmez kokmaya başlayacağını düşünmesi gerekirdi. Toprağın çözülmesini beklemek için onu bagajda saklamış olabilir. Kışın bir cesedi gömmek zordur."

"Doğru, ama yakınlarda bir sürü göl var. Onu buzun altına atmak ya da ormanda yok etmek yeterince kolay ama o zaman da bulunma riskini göze almış olursunuz, belki de istediğinizden daha çabuk. Benjamin kendi hurdalığına erişimi daha iyi kontrol edebileceğini düşünmüş olabilir." Bree kaşlarını çattı. "Öte yandan, bir Ekin dışında biri cesedi buraya nasıl getirebilir? Köpekler geceleri başıboş dolaşıyor."

Matt çitlere var kadar Buick'in ve birkaç hurdanın daha yanından geçti. Uzun ölü otlar karların arasından çıkmıştı. Eski bir lastik yığınının etrafından baktı ve neredeyse

açılıyor. Düzgün bir dikdörtgen kesilip çıkarılmış, sonra da fermuarla yerine bağlanmıştı. "Birisi bir kaçış ya da giriş kapağı yapmış."

Bree karların arasından yürüyerek onun yanına geldi. "Ama Benjamin o deliği acil bir durumda dışarı çıkabileceğinden emin olmak için mi açtı? Yoksa başka biri mi yaptı?"

Matt bir omzunu kaldırdı. "İkisinin de olduğunu görebiliyorum."

Boş araziye ve ötesindeki ormanı işaret etti. "Dört çeker arabası olan herhangi biri çitlere doğru çekebilir ve bir cesedi sürükleyebilirdi."

Matt, "Güpegündüz bile olsa, çok yakın olmadıkları sürece bahçedeki hiç kimse göremezdi," dedi.

"Kesinlikle bir olasılık."

Çitin diğer tarafında hiç ayak izi yoktu, yani Juarez henüz arazinin etrafını tamamen dolaşmamıştı. Bree onunla bağlantı kurmak için telsizini kullandı. Birkaç dakika sonra, çitin diğer tarafından koşarak onlara doğru geldi, yüzü rüzgârdan kıpkırmızıydı.

Derme çatma kapıyı incelemek için çömeldi. "Temiz bir iş. Zincir bağlantılarını çok iyi dizmişler ve o taraftaki bir sürü ıvır zıvırın arkasına gizlenmiş."

Matt, "Yaklaşana kadar göremedim," diye onayladı. "Ve pek çok insanın çite o taraftan yaklaştığını sanmıyorum."

"Ne için olduğunu biliyor muyuz?" Juarez sordu.

"Muhtemelen Greta'nın az önce bulduğu cesetten kurtulmak için." Bree Buick'i işaret etti.

Juarez ellerini kalçalarına dayadı. "Bir uyuşturucu satıcısının arazisinde bir ceset olması sürpriz değil."

"Pek sayılmaz," diye kabul etti Bree. "Hadi birkaç fotoğraf çekelim." "Peki efendim," diye yanıtladı Juarez.

Bree arabaya geri döndü. "Adli tıbbı arayacağım, sonra da üniformaları toplayacağım."

Matt ve Bree araçlarına doğru yürüdüler. Bree telefonu kenara çekildi. Matt ek K-9 birimleri için etrafı aradı. Şansı yaver gitti ve komşu bir ilçenin şerif departmanında uygun bir köpek buldu. Bir saat sonra Todd yardıma gelmişti. Buick'in etrafına olay yeri şeridi çekilmişti.

üniformalılarla doluydu ve üç K-9 bölgeyi paylaşmıştı. Adli tıp teknisyenleri minibüslerinin yanında toplandı.

Adli tabip rekor sürede geldi. Dr. Serena Jones uzun boylu, atletik adımlarıyla yeri yutan Afro-Amerikan bir kadındı. Bugün lastik çizmeler giymiş ve çenesine kadar fermuarlı diz boyu bir palto giymişti. Sahte kürkle süslenmiş kapüşonu yukarıdaydı. Kuzey Kutbu'nda bir keşif gezisine çıkmış gibi görünüyordu.

Bree ve Matt ona Buick'e kadar eşlik ettiler. Dr. Jones cesede yaklaşırken, dondurucu rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı. O ve asistanı plastik ilaç kitleri taşıyordu.

Arabanın on beş adım ötesinde durdu ve elindeki kutuyu yere bıraktı. Bagajın içine bakarak ellerini kalçalarına dayadı ve bir dakika boyunca manzarayı inceledi. "Bu izlerin hepsi senin mi?" Ayaklarının dibindeki karı gösterdi.

Bree başını salladı. "Evet. Biz sandığa yaklaşmadan önce hiç yoktu."

Dr. Jones telefonunu çıkardı ve bir uygulama açtı. "Kar geçen Cuma yağdı. Yani o günden beri burada." Telefonunu tekrar cebine soktu, sonra içini çekti ve muayene eldivenlerini taktı. Kurbanın koluna dikkatlice dokundu, ardından vücudunun birkaç noktasını yokladı. "Donmuş." Asistanına baktı. "Biraz ışığa ihtiyacım var."

Asistan sandığa bir el feneri tuttu. ME daha iyi görebilmek için omurgasını büktü, sonra kendini dikkatlice bagajdan çıkardı. "Başının arkasından vurulmuş. Kurşun yüzünden çıkmış gibi görünüyor, bu da kimliğini tespit etmeyi daha karmaşık hale getirecek. İkinci atış gövdenin arkasından." Dudaklarını büzdü. "Bagajda kan ve beyin maddesinin olmaması başka bir yerde öldürüldüğünü gösteriyor. Ceset en azından kısmen donmuş, bu yüzden ölüm zamanını belirlemek de zor olacak. Soğuk hem ölüm katılığını hem de morluğu etkilemiş olmalı." Başını eğerek doğruldu. "Otopsiden önce onu buzdolabında çözmemiz gerekecek yoksa organlar donmuş haldeyken dış derinin çürüme riskiyle karşı karşıya kalırız." Boynunun arkasını işaret etti. "Derinin bu sabah gövdede güneşten dolayı ısındığını görebilirsiniz. Hafif koku da buradan geliyor."

"Şükran Günü hindisi gibi," dedi Matt. "Tezgâhın üzerinde çözdürürsen bozulur."

"Aynen öyle." Dr. Jones başını salladı.

"Onu çözmenin ne kadar hakkında bir fikrin var mı?" Matt sordu.

Dr. Jones avucunu kaldırdı. "Söylemesi zor. Birkaç günden bir haftaya kadar. Ne kadar donmuş olduğuna bağlı."

"Parmak izi almaya ne dersiniz?" Bree sordu.

Dr. Jones cesede doğru eğildi. "Ellendiğinde parmaklarının kopmayacağından emin olur olmaz bunu yapacağız."

Matt ürperdi. Pek çok ölüm sahnesi görmüştü ama bunun gibi beklenmedik ayrıntılar hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

"Aynı sebepten dolayı onu bagajdan çıkarırken de dikkatli olmalıyız. Kanıtları kaybetmemek için onu ve müşambayı birlikte kaldıracacağız." Dr. Jones geri çekildi. Asistanı, uzaktan başlayıp yavaş yavaş yaklaşarak olay yerini tüm açılardan fotoğraflamak için içeri girdi.

"Benjamin'le konuşmamız gerek." Bree kaşlarını çattı.

"Kaldıraca ihtiyacımız vardı." Matt Buick'i işaret etti.

Bir şerif yardımcısı koşarak geldi. "Şerif! Köpekler bir şey buldu."

Matt ve Bree ME ve adli tıp teknisyenlerini işlerini yapmaları için yalnız bıraktılar. Atölyeye doğru yürüdüler. Binanın dışında, Bruiser bir eyalet polisi ile ciddi bir halat çekme oyunu oynuyor, kafasını ileri geri sallıyordu. Ekstra kalın paltosuyla bir boz ayıya benziyordu. Polis memuru ufak tefek değildi ama ayakta durmak için çok çabalıyordu. Köpek oyuncağı çekip aldı, geriye doğru zıpladı ve oyun duruşuna geçti. Kendinden memnun görünüyordu, karda yattı ve ödülünü çiğnedi.

Todd binaya girmelerini işaret etti. "Altın bulduk. Tam olarak altın değil. Ama tüm katılımcıları uzun süre içeri tıkmaya yetecek kadar para, uyuşturucu ve silah bulduk."

Matt'in çizimleri atölyede ilerlerken betonda çınılıyordu. "Nereye?"

Todd raftaki bir yığın lastiği işaret etti. "Uyuşturucular lastiklerin içinde."

Oraya doğru yürüdüler. Betonun üzerinde, bir lastiğin yanağı kesilmiş, plastikle sarılmış üç tuğla ve bir kutu büyük tuğla ortaya çıkmıştı.

Doğrudan üreticiden gelmiş gibi görünen hap şişeleri.

Matt, "Bu pek akıllıca değil," dedi.

"Hayır." Todd omuz silkti. "Bu adamlar nadiren öyle olur. Şimdiye kadar eroin ve *üzerinde* Oxy yazan bir sürü hap bulduk. Üzerinde *Vicodin* yazan bir şişede daha fazlası var." Bu, hapların aslında o olduğu anlamına gelmiyordu.

Bree haplara yaklaşmak için çömeldi. İlk şişe açıktı ve içinden gerçek gibi görünen tabletler çıktı, ta ki telefonundaki büyüteç uygulamasını kullanarak onları detaylı bir şekilde inceleyip gerçek bir hapın fotoğrafını çekene kadar. Aynı şeyi Vicodin şişesi için de yaptı. "Sanırım bunlar sahte," dedi. "Parmak izi biraz ." Ayağa kalktı. "Ne olduklarını ancak laboratuvar doğrulayabilir ama bunların gerçek Oxy ya da Vicodin olduğundan şüpheliyim."

Matt, "Muhtemelen fentanil," dedi.

"Muhtemelen," diye kabul etti Bree. Sahte haplar sadece sokaklarda yasadışı olarak satılmıyordu. Aynı zamanda internet üzerinden ve posta yoluyla da yasal olduğunu düşünen insanlara satılıyordu. Ne yazık ki ölümcül dozdaki fentanil, Oxy'nin çok küçük bir kısmıydı. Ekin ailesinin yürüttüğü gibi operasyonlar yüzünden insanlar aşırı doz alıyor ve ölüyordu.

"Prince fentanil içeren sahte opioidler yüzünden ölmedi mi?" Todd sordu.

"O ve binlerce başka insan," dedi Matt. "Peki ya para?" Bree sordu.

Todd eldivenli başparmağını dükkânın arka tarafına doğru salladı. "Ofiste bir kasa var. Bulması o kadar kolaydı ki, neredeyse can sıkıcıydı."

"Ne kadar para?" Matt sordu.

Todd'un dudakları memnun bir sırıtişla kıvrıldı. "Şu anda sayıyoruz, ama kesinlikle ağır suçlamalar için yeterli."

Matt dans ediyormuş gibi hissetti. Emekli olmak zorunda kaldığında özlediği şey buydu; vahşi ve tehlikeli suçluları adalete teslim etmek ve onları sokaklardan uzaklaştırmak. Bunlar, toplumdan bir tehdidi uzaklaştıran ve işini fedakârlığa değer kılan hizmet et ve koru anlarıydı. Birkaç dakika boyunca bu duygunun tadını çıkarmasına izin verdi. Çünkü işin öteki yüzü her zaman şuydu

bu anlar uzun sürmedi. Her zaman başınıza gelecek daha belalar vardı. Kazandığınız zaferleri saymak zorundaydınız.

"Av tüfeğinin yanı sıra dört tabanca, bir AR-15 ve iki sustalı bıçak da bulduk ve daha işimiz bitmedi."

"İyi işti!" Matt öyle dedi.

Bir şerif yardımcısı kanıtların fotoğrafını çekiyordu. Bir diğeri lastiklerin yanına bir kutu koymuş ve bir panoya yazı yazıyordu.

Matt el konulan malları gözden geçirdi. "Burada Benjamin'i uzun süre hapiste yetecek kadar var."

"Ve kesinlikle bize biraz koz verecek kadar." Bree kapıya doğru yürümeye başladı. "Gidip Benjamin ve avukatıyla konuşalım. Belki daha işbirlikçi hisseder."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Randolph İlçesi Islah Tesisi küf ve idrar kokan eski, köhne bir binaydı. Şerif olarak Bree hapishaneden sorumluydu. Kronik olarak aşırı kalabalıktı ve yetersiz finansman vardı ve Bree şerif olarak görev yaptığı süre boyunca durumu düzeltememişti. Sağlıksız ve rahatsız edici olan koşulları iyileştirmek için girişimlerde bulunmuştu ama sorun paraya dayanıyordu. Yeterince parası yoktu. Çok fazla mahkum vardı ve onları koyacak yeterli yer yoktu. Neyse ki, mahkumların çoğu duruşmalarını beklerken burada sadece bir hafta kadar kalıyorlardıSadece küçük bir kısmı gerçek cezalarını çekiyordu.

Bree girildi ve röportaj oda ile Matt at onu Yan tarafa. Benjamin Ekin ve avukatı metal masaya oturmuştu bile.

Benjamin önlük benzeri standart turuncu bir üniforma giyyordu.

Timberland botları da dahil olmak üzere giysileri adli tıpa gönderilmişti.

Avukat otuzlu yaşlarının ortasında, sarışın, zayıf bir kadındı.

Yüz hatlarından yüksek topuklu ayakkabılarına ve manikürlü tırnaklarının uçlarına kadar her şeyi sivriydi. Önündeki sarı bloknotun üzerine bir kalem koydu ve ellerini kavuşturdu.

Benjamin oturduğu yerde kıpırdandı. Elleri vücudunun önünde kelepçelenmiş ve masaya yerleştirilmiş bir halkaya sabitlenmişti. Masa ve sandalyeler yere sabitlenmişti. Kısıtlamalarına rağmen, etkilenmemiş görünmeye çalışarak birkaç santim geriye yaslanmayı başardı.

Bree, Benjamin'in karşısına oturdu. Matt avukatla yüz yüze geldi.

"Ben Bay Ekin'in avukatı Veronica Wells." Bree'ye üzerinde SIMPSON, DOYLE & WELLS, ATTORNEYS-AT-LAW yazan bir kartvizit uzattı. Firmanın pahalı ve acımasız bir ünü vardı. Ekins ailesi

etkili bir hukuk ekibine yatırım yaptı. Bayan Wells, Bree'nin üniforması, görev kemeri ve lastik tabanlı botlarıyla kendini bir trol gibi hissetmesine neden olan gümüş grisi özel dikim bir pantolon giymişti.

"Bu görüşme kayıt altına alınıyor." Bree orada bulunanların isimlerini sıraladı, Benjamin'e Miranda haklarını okudu ve imzalaması için onay belgesini uzattı. Prosedürel kutular işaretlendikten sonra Bree başladı. "Uzun bir süre hapiste kalacaksın."

Benjamin'in ağız düzleşti ama hiçbir şey söylemedi.

"Sadede gel Şerif." Avukat masaya bir çivi çaktı. Sesi de buz mavisi gözleri kadar soğuktu. Bir davayı kazanmak için kedi yavrusu yiyebilecek türden bir avukata benziyordu.

Bree daha sonra şoka girdi. Benjamin ceset bulunmadan önce hapse atılmıştı. O da bilmiyordu. "Bagajdaki adam kim?"

Sarsılarak doğruldu, bir saniye içinde tembel ve kızgın halden dikkatli bir hale geçti. "Ne?"

Matt yavaGça, "Bagajdaki ölü adam," dedi. "Kim o?"

Benjamin'in yüzü soldu. "Hiçbir yerde ölü adam yok."

Matt ve Bree birbirlerine inanmayan bakışlarla baktılar. Bree telefonunu açtı.

"Müvekkilimi rastgele suçlarla itham edemezsiniz-" Bree onlara cesedin fotoğrafını gösterdiğinde avukatın ağız aniden kapandı.

Benjamin'in kaşları derin kavis çizdi. Başını kaldırdığında, birkaç saniyeliğine kavgacılığın yerini gerçek bir şaşkınlık aldı, sonra gözlerini yeniden düşmanlık doldurdu. "Bu adamı daha önce hiç görmedim. Bana tuzak kuruluyor, tıpkı kardeşime kurulduğu gibi. Siz polislerin ailemle bir derdi var."

"Konuşmayı kes Benjamin," diye mırıldandı avukat 1-900 sesiyle. "Bırak bu işi ben halledeyim. Bana bunun için para ödüyorsun."

Bree telefonu salladı. "Bu ölü adam hurdalığının arka tarafındaki eski bir Buick'in bagajında bulundu."

"Adam nasıl bulundu?" diye sordu avukat. "Bir

K-9 tarafından," diye cevapladı Bree.

Avukat hukuk defterine bir not karaladı. "Kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Hayır," dedi Bree.

Avukat kalemını deftere vurdu. "Ölüm nedeni? Adli tabip kaza ya da intiharı dışladı mı?"

Bree, "Adli Tıp henüz resmi bir ölüm nedeni açıklamadı," diye gönüllü oldu. "Ama adamın kafasının arkasında bir kurşun yarası var, bu yüzden intihar olası görünmüyor."

Avukat başını salladı ve küçümseyici bir tonda konuştu. "Bunu belirlemek için neden adli tabibi beklemiyoruz?"

Matt . "O da bir kaza değildi."

Avukat ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ve siz de adli tabip misiniz?"

"Hayır, ama çok sayıda vurulmuş kurban gördüm." Ağzının köşesi avukatın küçümseyici tavrını yansıtacak şekilde yukarı kalktı. "İnsanlar kazara kendilerini kafalarının arkasından vurmazlar."

Avukat etkilenmemişti. Vücudunun hareket eden tek parçası, mükemmel bir kağının kavisiydi. Dikkatle Matt'ten uzaklaştı ve Bree'ye döndü. "Ceset donmuş gibi görünüyor. Ne zamandır orada?"

"Henüz bilmiyoruz," diye itiraf etti Bree.

"Ne biliyorsunuz Şerif?" diye sordu avukat soğukkanlılıkla.

"Ceset Bay Ekin'in arazisinde bulundu," dedi Bree. "Bahçe çitle çevrili. Çitin üstü jiletli telle kaplı. Avluda iki bekçi köpeği devriye geziyor. Bay Ekin bugün erken saatlerde bana hurdalık alanının güvenli olduğunu söyledi. Peki o ceset oraya nasıl geldi?"

Avukat hiçbir tepki vermedi. "Müvekkilimi bir suçla itham etmeyi düşünüyor musunuz? Bir suç işlendiğinden emin misiniz?"

Bree, "Müvekkiliniz kesinlikle uyuşturucu suçlamasıyla karşı karşıya," dedi. "Şu anda bu suçlamaların ayrıntılarıyla ilgili olarak savcıyla görüşme fırsatım olmadı, ancak hepimiz bunların önemli olacağını biliyoruz. Mülkte uyuşturucu, silah ve para ele geçirdik."

Benjamin'in gözleri anlamsız yarıklara doğru daraldı ve bakışları neredeyse fiziksel bir dokunuş gibi hissedildi. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Bree'nin ensesindeki tüyler titredi ve tüyleri diken diken oldu.

Silahlar. İlgüdüleri Benjamin'in bir katil olduğunu haykırıyordu. Benjamin'in Bree'ye o anda ve orada saldırmamasının bir yolu olsaydı, bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu, tercihen çıplak elleriyle. Eğer masaya kelepçelenmemiş olsaydı, kendini kontrol edebileceğinden emin değildi.

Avukat sinirlenerek dudaklarını büzdü. "Müvekkilimi bu ölümle ilgili bir suçla itham etmeyi düşünüyor musunuz?"

Bree, "Şu anda olmaz," dedi.

Avukat başını salladı. "O halde, ölümle ilgili ayrıntıları öğrenene ve adli tabip gerçekten bir suç işlendiğini tespit edene kadar müvekkilimin ceset hakkında söyleyecek bir şeyi yok."

"Bilmiyorum-" Benjamin itiraz etti.

"Benjamin." Avukat elini koluna atarak onun sözünü kesti. "Bırak da işimi yapayım. Alakan olmayan bir suçtan dolayı seni tutuklamalarına izin vermeyeceğim."

Benjamin başını salladı, sonra bir omzunu devirdi, sanki avukatın kontrolü ele almasına izin vermenin rahatlığını yaşamaya çalışıyordu.

Bree fotoğrafı tekrar kaldırdı. "Ona ne olduğunu öğreneceğiz."

"Bulduğunuzda lütfen bana haber verin." Avukat gülümsemedi ama dudakları memnuniyetle bir milimetre kıvrıldı.

Bree'nin tahammül edemediği tek şey kendini beğenmişlikti. "Savcı uyuşturucu suçlamalarıyla ilgili olarak sizinle temasa . Elimizde bir kamyon dolusu kanıt var." Benjamin'e baktı. "İşbirliğine yanaşmayan tutumunu yeniden düşünmek isteyebilirsin. Cezasını çekecek olan o değil." Başını avukata doğru eğdi.

Bayan Wells'in ağzı dondu ve tatmin olma sırası Bree'ye geldi. Kendini önemsiz hissediyordu ama neyse. O da bir insandı ve işi inanılmaz derecede sinir bozucu olabilirdi. Bugün dünyanın en pahalı avukatının Benjamin'i önemli bir hapis cezası almadan gerçeğinin keyfini ve bunu hepsi biliyordu. Bu onun ilk suçu değildi. Daha önce iki uyuşturucu mahkûmiyeti vardı. Yargıç ve bölge savcısı, özellikle de Bree'nin sahte ilaç olduğundan şüphelendiği hapların fentanil içerdiği ortaya çıkarsa, sert oynayacaklardı. Sentetik opioid içeren aşırı dozlar son birkaç yıldır büyük bir hızla artıyordu. Bu bir salgındı.

On beş dakika sonra Bree tabancasını kilitli kutusundan çıkardı. Hiç kimsenin, kolluk kuvvetlerinin bile hapishaneye silah sokmasına izin verilmiyordu. Sonra Matt'le birlikte binadan çıktılar. Temiz hava soğuktu ama çok hoştu.

"Polis olduğum sürece, hapishanenin içinde olmaya asla alışamayacağım." Matt ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Klostrofobim var."

"Sen ben de."

"Benjamin'in tepkisi hakkında ne düşünüyorsun?" Matt sordu.

"Bir ceset bulduğumuz haberine mi?" Bree bunu hayal etti. "Gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu."

"Eminim iyi bir yalancıdır."

"Uyuşturucu, para ya da silahlardan haberdar olduğunu kabul etmedi ama bunlardan bahsettiğimde şaşırmış görünmedi."

"Kızgın, ama şaşırmadım." Matt ona bir bakış fırlattı. "Yakın gelecekte senin evinde kalacağım. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum, ama bütün o aile Çiddet yanlısı ve kindar. Sana nasıl baktığını gördüm. Sana zarar vermek istiyor."

"Öyle ve umursadığın için alınmayacağım."

"Güzel."

Ayrıca, onun her zaman yanında olmasından hoşlanıyordu.

SUV'ye ulaştılar ve içine tırmandılar. Araca bindiklerinde Bree onun elini tuttu. "Teşekkür ederim."

"Şikayet etmiyorum." Onun parmaklarını sıktı. "Ama ne için?"

"Orada olmayı istediğim için" dedi. "Bir yıl önce olsa direndim. Geri çekilir ve kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda ısrar ederdim. Ama ..." Bree nasıl hissettiğini kelimelere dökemiyordu. "Eskiden olduğum kişi değilim."

"Ama sen öylesin. Kız kardeşinin düğününde tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Seviyorum. O zamanlar senden hoşlanıyordum ama bunu göremeyecek kadar inatçıydım. Hayatımı değiştirebileceğimi ve daha iyi olabileceğini düşünemeyecek kadar inatçıydım." Bree kariyerini hayatının en önemli unsuru olarak görüyordu. Başka hiçbir şeye yer açmak istememişti. Mutsuz değildi ama mutlu da değildi.

Ama o zamanlar gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmiyordu ve Şimdi .

Sırıttı. "Seni ilk gördüğümde başımdan gitmişti." Őaşıran

Bree, "Bunu bana hiç söylememiştin" dedi.

"Bir erkeğın doğru an için bir Şeyleri saklaması gerekir." Mavi gözleri hınzırlaştı. "Ayrıca, doğru zaman değildi. Bir yıl önce daha derin bir ilişkiye direnecek tek kişi sen değilsin. Ben de hazır değildim."

O zamandan beri çok Şey olmuştu. Keder, sık sık yaptığı gibi, boğazında beklenmedik bir Şekilde yükseldi ve onu gafil avladı. "Ölümünün üzerinden bir yıl geçtiğine inanamıyorum."

"Biliyorum." Yüzü yumuşadı.

"Çocukların hayatlarına devam etmelerini ama onu da unutmamalarını istiyorum." O kadar sert i çekti ki canı acıdı.

"Onu unutmayacaklar."

"Luke hatırlamayacak. Ama Kayla'nın anıları daha bulanık olacak. O daha çok genç." Erin'in kaçırdığı tüm dönüm noktalarını düşünüke Bree'nin kalbi kırılıyordu.

"İhtiyacı olanı hatırlayacaktır ama belki de yoluna devam etmek için bu bulanıklığa ihtiyacı vardır. Kaybı her zaman keskin olamaz. Hatırlamak başka bir Şeydir. Geçmişte yaşamak başka bir Şey. O kendi yolunu buluyor. Gurur duymalısınız."

"Oh, öyleyim. Bu ocuk çok güçlü." Bree'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ona bu konuda yardımcı oldukları için ailene teşekkür etmeliyim. Luke daha bağımsız. Annenle babana saygı duyuyor ama destek için bir işi, sporu ve takım arkadaşları var. Kayla'nın sosyal çevresi henüz gelişmedi."

"O dokuz yaşında. Dokuz yaşında kimin sosyal çevresi olur ki?"

"O değil, ama kendini güvende hissetmek için etrafındaki insanlara ihtiyacı var."

"Ailem çok heyecanlandı. Babam dede olma Şansı karşısında neredeyse sersemlemişti."

"Güz el. O zaman her iki taraf da kazanır."

"Kesinlikle." Matt başparmağıyla kızın elinin arkasını ovuşturdu. "Eğer hapishanenin otoparkında olmasaydık, seni imdi öpebilirdim."

Gölümsedi. "Ben de seni öperdim ama PDA'larımızın güvenlik kameraları tarafından kaydedilmemesini tercih ederim."

"Çok katısın."

Onun kendisini en beklenmedik zamanlarda güldürebilmesini seviyordu.

"Ford'u görme zamanı geldi mi?" diye sordu.

"Öyle." Bree vites değiştirdi. "Sence biri Benjamin'in tutuklandığını ona bildirmiş midir?"

"Muhtemelen. Daha fazla kuzeni var."

Matt adresi GPS'e girince Bree arabayı park yerinden çıkardı.

On beş dakika sonra Bree arabasıyla Ford'un karavanına geldi. Park kalabalıktı, her birim küçük bir ot yığınının üzerine çömelmişti. Ailenin evi ve Benjamin'in evi gibi, karavanın bahçesi de *Hoarders* adlı reality şovda yer alabilirdi. Bir mutfak lavabosu, eski lastik yığınının yanında karavanın temeline yaslanmıştı. İnsanlar neden bu kadar çok ıvır zıvır saklıyordu?

Matt yandaki karavanı işaret etti. Küçük ön verandasını çiçek kutuları süslüyordu ve yürüyüş yolu özenle kürekle kazınmıştı. "Ford'un yanında yaşamayı seviyor olmalılar."

Bree ve Matt araçtan inip ön kapıyı kuşattılar. Ön basamak olarak kullanılan kül bloktan kaçınarak yerde durdular. Dikkatli bir şekilde, kapıyı çalarken bir elini silahının üzerinde tuttu. Ford bir kola içerek kapıyı açtı. Kardeşlerinden biraz daha zayıftı, ama aile benzerliği güçlüydü, ruhsuz gözleri de dahil olmak üzere, onu öldürmenin ve parçalara ayırmanın geceleri onu uyutmayacağını düşündürüyordu.

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Size birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Kim olduğumu biliyorum ve söyleyecek bir şeyim yok." Kapıyı kapatacakmış gibi hareket etti.

"O kadar hızlı değil." Bree bir elini kapıya koydu. "Şartlı tahliyenizin bir koşulu olarak arama izni almayı kabul ettiniz."

"Kahrolası polisler," diye mırıldandı Ford, kenara çekilerek. Kıpırdamadan durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, kül blokuna adım atıp sıkışık bir mutfak ve oturma odası kombinasyonuna girdiklerinde onlara zehirli hançerler gibi baktı. Mutfak pisti; paket servis kapları, kullanılmış plastik kaplar ve çeşitli lekelerle kaplıydı.

belli belirsiz yapışkan. Bree'nin bunu öğrenmeye niyeti yoktu. Sol tarafındaki açık kapıdan bir yatak odası görebiliyordu.

Ford acı bir sesle, "Ailemle gerçekten uğraşıyorsunuz," dedi. "Bir çeşit polis kan davası."

"Ben etrafa bakacağım. Sen ona göz kulak ol." Matt bir çift eldiven giyerek yatak odasına doğru yürüdü.

"Orada hiçbir şey yok," diye seslendi Ford. "Şartlı tahliyemin koşullarını biliyorum. Şartlı tahliyemin iptal edilmesi riskini göze alamam." "Pazartesi gecesi saat on bir neredeydin?" Bree sordu.

"Al." Ford somurttu. "Emin misin?"

"Olumlu." Çenesini yere vurdu. "İşe gidiyorum. Eve geliyorum. bu kadar. Başka bir şey yapmama izin yok." Kendine acıyordu. Pişman değildi. Sadece yakalandığı için .

Bree hiç anlayış göstermedi. "Salı sabahına ne dersin? On bir civarı."

"Bilmiyorum. Muhtemelen burada uyuyordur. Geceleri çalışıyorum ama bunu biliyorsun."

"Anlıyorum." Bree başını salladı. "Salı sabahı Lily'nin İnternet Kafesi'nde olduğunu da biliyorum."

Şaşkınlık gözlerinde titreşti. O da bunu . "Gerçekten mi?"

"Gözetleme yayınıdasın."

"Kahve aldım. Buna izin var." Ses tonunda alaycılık vardı.

"Herhangi bir e-posta göndermek için Wi-Fi'larını kullanmadınız mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Gözlerindeki yalanı gizleme zahmetine girmedi. Kadın elini uzattı. "Telefonuna bakayım."

"Yok." Tüm ailenin paylaştığı o kavgacı çene kaldırma hareketi vardı.

"Gerçekten mi?" Ona inanmamıştı. Muhtemelen bir yerlerde bir yakıcı saklıyordu.

"Bunu karşılayamam. Hademe olmak o kadar da iyi para kazandırmıyor." Ağzının bükülmesiyle *aptal kaltak* ima edilmişti.

Matt yatak odasından çıktı. "Şartlı tahliye memurunuz sizinle nasıl bağlantı kuruyor?"

"Sabit hattım var." Ford mutfak tezgahının üzerindeki telsiz telefona doğru başını salladı. "Ya da beni iş yerinden arar."

"İşvereniniz için sakıncası yok mu?" Bree sordu.

Ford alay etti. "Şartlı tahliye memurum bana iş buldu. Adam suçluları işe alıyor çünkü onlara bok gibi para ödeyip bok gibi davranabiliyor. İş bırakamazlar ya da hapse geri dönme riskini göze alamazlar. Bizi kısıkvrak yakaladı. Şartlı tahliyem biter bitmez oradan çıkacağım."

Matt mutfak çekmecelerini ve dolaplarını açtı. "Ve aile işine geri mi döndün?"

Ford cevap vermedi ama gözleri evet diyordu.

"Pazartesi gecesi burada olduğunu kanıtlayabilir misin?" Bree sordu.

"Öyle olmadığımı kanıtlayabilir misin?" Sesi kibirli bir ergeninki gibiydi. "Eşyalarımı karıştırmama izin vermek zorundayım ama sorularına cevap vermek zorunda değilim. Haklarım var."

Matt ayağıyla bir pizza kutusuna vurdu. "Her gece pizza mı sipariş ediyorsun?"

Ford başını salladı. Matt pizza kutusunun üstünü kaldırdı, sonra çöp tenekesinin pedalına bastı. Oturma odasında aranacak fazla mobilya yoktu, sadece tek bir koltuk vardı. Yanında, yerde kül tablası olarak kullanılan bir kahve kutusu duruyordu. Sigara izmaritlerinin kokusu odayı dolduruyordu.

Matt banyoya yöneldi.

"Bugün Benjamin'e ne olduğunu biliyor musun?" Bir tepki vermesi için onun yüzünü izledi.

Ford ağzını kapattı. Ama o biliyordu. Bunu onun gözlerindeki öldürücü bakıştan anlayabiliyordu. İçinden öfke fışkırıyordu. İçinde kara katran gibi kaynıyordu.

Bir adım daha yaklaştı. "Sana kim söyledi?" Adam sessizce arkasına baktı.

"Seni biri mi aradı?" Sabit telefona baktı.

"Eğer polis olmasaydın ..." Durdu, acı sözleri ısırarak söyledi.

"Ne diyordun sen?" Bree bir adım daha yaklaştı. Neredeyse onun kendisine vurmasını istiyordu. Belki buna izin bile verebilirdi. O zaman onu tutuklayıp hapse atabilirdi, kimseye zarar veremeyeceği bir yere. Çünkü ruhunun derinliklerinde şiddet yanlısı bir adamla karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Adam. Bu dünyada kurtarılamayacak insanlar vardı. Empatiden yoksun ve aşırı bencil bir açgözlülükle doğmuş insanlar. İstedikleri her şeye hakları olduğunu düşünüyorlardı. Uyuşturucu maskesiyle zehir sattılar, köpekleri istismar ettiler ve yaşlı kadınlara tecavüz ettiler. Komşularını dövüyor ve korkutuyorlardı. Şimdiye kadar tanıştığı her Ekin ruhunu ürpertmişti.

Ford'un boynundaki tendonlar çelik kablolar gibi öne çıktı. Ama Bree boyun eğmedi. Sonunda gözlerini kaçırdı. Teslimiyetinin altında, bir kadından geri adım attığı için duyduğu utancı ve öç alma arzusunu hissetti. Ama intikamını bu şekilde alamayacaktı. Hayır. Ford gibi bir adam hiçbir konuda açık sözlü olmazdı. Bir pusu kurmuştu.

Matt banyodan çıktı. Başını sallayarak, "Bir şey yok," dedi.

Ford sıırttı, bu da Ekin'in alametifarikası olan bir başka ifadeydi.

"Tatmin oldun mu?" "Şimdilik." Bree geri adım attı. "Beladan uzak dur."

Karavandan çıktılar.

"Botlar?" diye sordu.

Matt hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı. "Birkaç çift. On buçuk numara, bu da yeterince yakın olabilir. Farklı üreticiler arasında bedenler biraz değişebilir ya da bir çift çorap için yer bırakabilir, ama bunlar Timberlands değildi."

Lanet olsun.

"Eminim bir yerlerde telefonu vardır."

Matt, "Muhtemelen brölör kullanıyordur," diye kabul etti. "Şimdi ne olacak?"

"Karakola gidiyoruz. Yeniden toplanmalı ve Todd'la hurdalıktaki arama hakkında görüşmeliyiz."

Matt, "Darcy'den bir e-posta aldım," dedi. "Ürkütücü dioramadan bir parmak izi almış. Başparmak izi olduğu için sprej kutusundaki parmak iziyle karşılaştıramıyor. Benjamin, Ford ve Steve Ekin'in resmi parmak izleriyle karşılaştırmasını istedim. Eşleşme yok. AFIS'ten geçiriyor."

"O zaman boya kutusu ve kutu Benjamin, Ford ya da Steve'den başkası tarafından kullanıldı. Geriye kim kaldı?"

Matt omuz silkti. "Büyük bir aileyiz ama elimizdeki olanaklar tükeniyor."

"E-postanın gönderildiği sabah Ford Ekin'in kafeden kahve aldığını biliyoruz. Bu yüzden e-postaların hala ondan geldiğine bahse girerim."

"Peki ya Louis Toland ve amcası?" Matt sordu.

"Emin değilim. Elimizde onlardan birini e-postalarla ya da fiziksel tehditlerle ilişkilendiren herhangi bir kanıt yok."

"Amcanın geçmişi hakkında bilgimiz var mı?"

Bree gelen kutusunu kontrol etti. "Evet." Yardımcılarından birinden gelen raporu gözden geçirdi. "Sabıka kaydı temiz. Yıllardır burada yaşıyor ve işini yürütüyor."

Matt, "Sabıka kaydı olmaması, parmak izlerinin muhtemelen sistemde olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Stan Toland senden nefret ediyor. Senin sapığın olabilir."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Matt dinlenme odasında bayat bir çörek buldu. Ėki fincan kahve yaptı ve onları çörekle birlikte Bree'nin ofisine götürdü. Marge, Bree'nin masasına bakan bir sandalyeye tünemiğ, dizlerinin üzerinde bir steno defteri duruyordu. Matt Bree'nin kahvesini masasına koydu ve ikinci ziyaretçi koltuğuna oturdu.

Bree bir avuç dolusu pembe mesaj fişini salladı. "Bunları hâlâ kullandığımıza inanamıyorum."

Marge bir omzunu kaldırdı. "Bazı insanlar sesli mesaj kullanmaz ve siz de bir kamu görevlisisiniz. Cevap vermek sizin göreviniz." Gerçek stenoyla yazılmış gibi görünen notlarına atıfta bulundu. "Madeline Jager iki kez aradı. Elektrik sorununu görüşmek üzere müteahhitle buluşmanızı istiyor."

"Ne zaman?" Bree masaüstü bilgisayarını açtı.

"Pazartesi. Sabah onda. Takvimine yazdım bile." Marge defterindeki sayfayı çevirdi ve ayağa kalktı.

"Teşekkür ." Marge ofisten çıkarken Bree "Enter" tuşuna bastı.

Bree kahvesinden bir yudum aldı ve dudakları kıvrıldı. "Teşekkür ederim." Onu gülümsetmekten her zaman memnun olmuştu. "Bir değil."

Matt çöreği uzattı, ama kadın bağını salladı. Matt üç ısırıkta yedi.

Telefonu tekrar çaldı. "Ben Dana." Ekrana dokundu. "Selam. Matt'le ofisimdeyim. Hoparlördesin. Hanover'la işler nasıl gitti?"

"Buna inanamayacaksınız." Dana onlara şaşırtıcı derecede saçma bir röportaj hikayesi anlattı.

"Haklısın," dedi Bree. "Buna inanmıyorum. Bu çılgınlık." Matt sinirlenerek bağını salladı. "Kent'i senin öldürdüğünü mü düşünüyor?"

"Görünüşe göre. Kendimi alternatif bir boyuttaymışım gibi hissettim." Dana'nın sesi bitkin geliyordu.

Matt, "Hemen Morgan Dane'i aramalısın," dedi. "Hanover'ı kendi taşaklarıyla besleyecek."

"Ve bunu topuklu ayakkabılar ve incilerle yapacak," diye ekledi Bree.

"Çoktan aradım," dedi Dana. "Onu arıyor." Bir sonraki nefesi tiksinti dolu bir sestti. "Görüşmenin bu kadar uzamasına izin vermemeliydim, ama o sinsiydi ve beynim gerektiği gibi çalışmıyor."

Bree, "Eminim iyi idare etmişsindir," dedi.

Dana ofladı pufladı. "Kendimi bir amatör gibi hissettim. Daha iyisini biliyorum ama masanın o tarafında hiç bulunmadım."

Bree, "Morgan halleder," diye ısrar etti. "Biraz kestir. Kendini daha iyi hissedeceksin. Yemek yedin mi?"

"Nolan bana Fransız tostı yaptı," dedi Dana.

"Güzel. Gelişmeler olursa beni ara. Bir saat içinde evde olmaya çalışacağız." Bree aramayı sonlandırdı.

Matt kaşlarını oynattı. "Ona Fransız tostı yaptı." Bree ona gözlerini devirdi. "Kimsin sen? Aşk Tanrısı mı?"

"Ne diyebilirim ki? Bu beni mutlu ediyor." Ama Hanover'ın suçlamaları öyle değildi. Matt kolçağa çekiçle vurdu. "Hanover hakkında yanılmışım. Onun iyi bir polis olduğunu sanıyordum."

"Artık biliyoruz." Bree omuz silktilti. "Morgan onu da BCI'dan Dedektif Ash'i hallettiği gibi halledecektir."

Matt, "Umarım öyledir," dedi.

Bir süre önce Dedektif Ash, eski bir çalışanın cinayeti için Bree'nin peşine düşmüştü. Gerçek ortaya çıktıktan sonra Bree'yi desteklemişti ve hâlâ ...

"Ash, en azından, iyi bir dedektif oldu." Bree belli ki onu affetmişti. "Yaptığı şey kişisel değildi. Bunu işini yapmak olarak görüyordu."

"O hâlâ bir pislik." Matt kin tutuyordu.

Birisi kapısını çaldı. Todd kafasını içeri uzattı. Yüzü soğuktan kızarmıştı. "Ben geldim."

Bree ona el salladı. "Arama nasıl gidiyor?"

"Gece için durduk." Kapının pervazına yaslandı. "Sabah tekrar başlayacağız. Umarım köpekler sayesinde yarın bitiririz. Tony'nin kaçtığı uyuşturucuları ve parayı bulduk. Onları eski bir Chevy'nin tekerlek yuvasına saklamış. Bunun dışında bulduğumuz en ilginç şey bir çekmece dolusu kullan-at telefon. Şu ana kadar *işletmelerle* ilgili mali bir bilgi yok. Dijital kayıt tutma ihtimaline karşı elektronik cihazlara el koyuyoruz."

Matt, "Bayiler genellikle bir şekilde kayıt tutarlar," dedi. "Marjlarını bilmek isterler."

Bree başını salladı. "Bu gece kalmayın. Yoklamadan sonra eve git. Biraz yemek ye ve uyu."

". Cady bana akşam yemeği getirecek." Todd onlara yorgun bir gülümseme verdi ve geri çekildi.

"Yani Benjamin'in kişisel telefonu muhtemelen temiz olacak." Bree parmak uçlarını masasına vurdu.

"Eminim bütün aile brülör kullanıyordur." Matt saati kontrol etti. "Akşam yemeği için eve gitmek ve daha sonra orada çalışmak ister misin?"

"Evet. Ailemle akşam yemeği yemek istiyorum."

"Ben de." Matt de en az onun kadar aile yemeklerinden hoşlanıyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Soyut anlamda çocukları hep sevmişti, ama şimdiye kadar hiçbiriyle fazla zaman geçirmemişti.

Klavyesine dokundu ve gözlerini kısarak monitöre baktı, ardından önündeki pembe mesaj kâğıtlarını karıştırdı. "E-postaları ve mesajları yanıtlamak için otuz dakikaya ihtiyacım var."

Matt ayağa kalktı, büyük bir soruşturmayla halkla ilişkiler ve yönetim işlerini bir arada yürütmek zorunda olmadığı için minnettardı. "Ben raporlar üzerinde çalışacağım."

Kapıya doğru ilerlerken Bree'nin telefonu çaldı. "ME arıyor." Bree aramayı cevapladı. "Hoparlördesiniz. Matt Flynn de burada."

Matt kapıyı kapattı ve dinlemek için döndü.

"Cesedi kataloglarken ilginç bir şey bulduk." Dr. Jones havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi. "Ceplerde kimlik yoktu ama sizin için ilginç bir şey buldum. Gövdeden giren ikinci kurşun kurbanın böğründen, kaburgaların hemen altından geçmiş. Kurşun vücuttan çıkmış ve kurbanın cebindeki bir yüzükte bulunan büyük bir anahtar kümesi tarafından yakalanmış."

"Kurşunumuz mu var?" Bree'nin sesi yükseldi.

Matt birine beşlik çakmak istedi. Geciken otopsi yapılana kadar herhangi bir kanıt beklemiyorlardı.

Dr. Jones, "Bunu balistiğe göndereceğim," dedi. "Muşambayı adli tıpa gönderdik ve umarım kurbanın elleri yarına kadar parmak izi alınabilecek kadar çözülür. Cesedin geri kalanı çözülene kadar başka bir şey yapamam."

"Bu beklediğimden de fazla," dedi Bree. "Teşekkür ederim, Doktor." Telefonu kapattı ve Matt'e döndü. "Umarım hurdalıkta ya da Benjamin Ekin'in evinde ele geçirilen silahlardan biri cinayet silahı olur."

Daha az iyimser olan Matt, "Bu çok kolay olurdu" dedi.

Marge üç kez hızlıca vurduktan sonra kapıyı açtı. "Bunu görmem gerek." Bree'nin ofisinin köşesindeki televizyonu açtı. "Şef Hanover bir basın toplantısı düzenliyor."

Matt yerine oturdu. Ekranda Şef Hanover bir podyumun arkasında duruyordu. Yanında iki üniformalı memur vardı. Bir yanda, sarışın bir kadın kendine sarılmış ve bir mendil tutuyordu. Matt onun kurbanın ailesi olduğunu tahmin etti. Muhabirler, karakolun lobisine benzeyen küçük alanda kümelenmişlerdi.

Hanover boğazını temizledi. "Hepinizin bildiği gibi Dr. Kent McFadden Pazartesi akşamı evinde vuruldu. Salı günü Dr. McFadden aldığı yaralara yenik düştü. Adli tabip ön otopsi raporunu tamamladı ve Dr. McFadden'ın ölümü resmi olarak bir cinayet olarak soruşturuluyor. Şu anda bunun münferit bir olay olduğuna inanıyoruz ve halk için herhangi bir tehlike olduğuna inanmıyoruz."

Bir muhabir "Şüphelendiğiniz kimse var mı?" diye seslendi.

Hanover mikrofona doğru eğildi. "Bu soruşturmanın sadece ikinci günü. Dr. McFadden'ın hayatındaki herkesle bir insanın neden böyle korkunç bir eylemde bulunduğunu anlamaya çalışıyoruz."

Bir başka muhabir "Bu bir soygun girişimi miydi?" diye sordu.

Hanover başını salladı. "Vurulma sebebinin soygun olduğuna inanmıyoruz."

Bir başka muhabir, "Kaynaklarım Dr. McFadden vurulduğunda yanında bir kadın olduğunu söylüyor," diye girdi. "Kadının dövüldüğü doğru mu?"

davetsiz misafir tarafından?"

Hanover soru karşısında acı çekmiş görünüyordu. Gazetecilerin Pazartesi gecesi hastaneye iki kişinin gittiğini bilmeyeceklerini mi sanıyordu? "Evet, orada bir kadın vardı ama lütfen şu anda onun mahremiyetine saygı gösterin."

Sarışın kadın bir adım öne çıktı. Yüzü sanki durmadan ağlıyormuş gibi harap olmuş ve kızarmıştı. Gözleri o kadar şişmişti ki neredeyse kapalı görünüyorlardı.

Matt gerildi. "Kurbanın ailesi mi?"

"Evet." Bree kıpırdamadı ama yüzü gerildi. "Bu Kent'in kız kardeşi."

"Uh-oh."

"Evet," diye onayladı Bree. "Bu iyi bir şey olamaz."

Sarışın kadın titrek bir parmakla Hanover'ı işaret etti. "Adı Dana Romano." Sesi hırıltılı ve acıydı. "Kent'i o öldürdü! Bunu biliyorum. Onu neden hâlâ tutuklamadınız?"

Matt onun için üzülse de, Dana'ya iftira atmaya hakkı yoktu. Dana'nın adını nasıl öğrenmişti ki?

Birkaç üniformalı kız kardeşin etrafını sardı. Bir kadın subay onun koluna girdi. Ama sessizce gitmiyordu. Omzunun üzerinden bağırdı, "Romano eskiden Philadelphia'da polisti. Bu bir örtbas. Davetsiz misafir falan yoktu."

Kaos verdi. Muhabirler hep bir ağızdan bağıırıyordu. "Dana Romano'nun şüpheli olduğu doğru mu?"

"Onu neden öldürdü?"

"Bayan Romano'yu tutuklayacak mısınız?"

Hanover'ın yüzü terden parlıyordu. Mikrofona "Yorum yok" diye bağırdı ve panikle geri çekildi. Basın toplantısı sona ermişti.

"Umarım Dana bunu görmemiştir." Bree telefonuna uzandı. "Cevap vermiyor."

Matt kardeşini aradı. "Dana nerede?"

"Uyuyor," dedi Nolan.

"Onu sosyal medyadan ve haberlerden uzak tutun. Onu tamamen ekran dışında tutun" dedi Matt.

"Neden?" Nolan açıkça telaşlanmış bir halde sordu.

"Eve gittiğimizde sana söylerim. Yoldayız." Matt aramayı sonlandırdı.

Bree ceketini ve çantasını aldı. "Hadi gidelim." Marge'a döndü. "Akşamın geri kalanında evden çalışacağım."

"Git." Marge televizyonu kapattı. "Ne cüretle böyle suçlamalarda bulunur?"

Bree ceketini giydi. "Bu Hanover'ın hatası."

"Onun odaya girmesine izin vermemeliydi." Matt'in göğsünde öfke çalkalandı. "Kızın dengesiz olduğu çok açık. Her Geyin kontrolünü kaybetti."

"Olayı hiç kontrol altına almış gibi görünmüyordu." Marge ofladı pufladı.

Bir basın toplantısının amacı topluma doğru bilgi vermek ve yaygın spekülasyonları önlemektir. Hanover tam tersini yapmıştı. Yanlış bilginin yayılmasına izin verdi.

"Basının Dana'nın kim olduğunu öğrenmesi uzun sürmez." Bree aceleyle kapıya yöneldi. "Ve onu çiftliğe kadar takip edin."

Neyse ki geldiklerinde çiftlik sessizdi.

Matt yolcu kapısını açtı ve dışarı çıktı. Tek ses, otlakta rüzgârın esintisiydi. "Fırtına öncesi sessizlik gibi."

"Muhtemelen." Bree iç çekti.

Ahırın ışıkları yanıyordu ve içeride kimin olduğunu görmek için durdular. Luke ahırları temizliyordu. Kayla koridordaki bir taburenin üzerinde durmuş Pumpkin'i tımar ediyordu. Küçük Haflinger'ı arka toynaklarından birini kaldırmış uyukluyordu. Bree ve Matt yanından geçerken gözünü bile kırpmadı. Matt kendi atının boynunu okşarken, eve gitmeden önce iki çocukla birkaç dakika sohbet ettiler.

Mutfaktaki sıcaklık Matt'in yüzünü yakıyordu. Ceketini çıkarıp arka kapıya astı. Bree de aynısını yaptı ve ellerini yıkadılar.

Nolan masada oturuyordu, dizüstü bilgisayarını açtı. "Yeni kamera ahırın arkasına kuruldu. Bir tane de ahıra koydum, böylece hayvanları her yerden kontrol edebilirsiniz."

"Harika." Bree çaydanlığı doldurdu. "Dana uyandı mı?"

"Evet," dedi Dana kapı aralığından. Hasta görünüyordu. "Basın toplantısını da gördüm. Morgan aradı. Hanover'la temasa geçmiş bile. Sabah ilk iş olarak bir toplantı ayarladık."

"Nerede?" Bree sordu.

Dana bir sandalyeye kaydı. "Hanover karakola gelmemizi istedi ama Morgan bu beğenmedi. Çok fazla suçlu yürüyüşü gibi görünecekti. Onu burada istemedim. Onun ofisinde buluşacağız. Tarafsız bir yer."

Matt bir bardağa su doldurdu. "Optik konusunda endişelenmek zorunda kalmadan nefret ediyorum. Sen bir suçlu değilsin. Bu doğru değil."

Dana dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Morgan'la yarınki görüşmeden sonra birkaç gün başka bir yerde kalmam gerekiyor yoksa medya ön tarafta kamp kuracak. Çocuklar buna bir daha katlanamaz."

"Benim kalabilirsin." Nolan spor salonunun üstündeki bir dairede yaşıyordu.

Dana yorgun bir sesle, "Bu iş bitene kadar Philly'ye dönmeyi düşünüyordum," dedi. "Tabii eğer biterse. Hanover kafayı bana takmışken davayı çözemez."

Nolan başını salladı. "Benimle kalırsan daha güvenli olur."

"Ayrıca, kaçıyormuş gibi görünmek istemezsin." Matt onun karşısına oturdu.

"Çocuklar daha önemli," diye ısrar etti Dana. "Geçen yıl cehennemi yaşadılar. Onlara bunu tekrar yaşatmayacağım. Yarın gitmeye hazır olmak için bir çanta hazırlayacağım."

"Alo?" Nolan ayağa kalktı ve masaya yaslandı. "Evim çok güvenlidir. Orada çocuk yok. Spor salonunun mükemmel bir güvenlik sistemi var ve genellikle dövüşçülerle dolu. Orada kimse sana bulaşmaz."

Matt de aynı fikirdeydi. "Nolan'ın spor salonu için harika bir yer olur."

Dana başını kaldırdı ve Nolan'a baktı. "Medya hayatınıza müdahale edecek. Öğrencileriniz önlerine park etmiş haber minibüslerinden ve yüzlerine mikrofon dayayan muhabirlerden hoşlanmayacaklar."

"Eh. Reklam işime yarayabilir ve yüzüme mikrofon dayayan ilk muhabir diğerlerine örnek olur."

Onları." Nolan'ın gözleri kafes dövüşü sertliğindeydi, Matt'in iyi bildiği bir bakıştı bu. Ona karşı gelen herkes pişman olurdu.

Matt'in ağabeyi pek çok açıdan bir lokum gibiydi ama aynı zamanda bulaşılacak bir adam da değildi. Öğrencileri ona profesyonel bir dövüşçü olarak kazandığı ün nedeniyle geliyordu. Nolan medyaya ya da bir başkasına boyun eğmesi için herhangi bir baskı altında değildi.

"Toplantı ne zaman?" Matt sordu. "Sekiz buçuk," dedi Dana.

"Seni ben bırakırım," diye teklif etti Nolan.

Bree telefonunu çıkardı. "Adam çocukları yine okula götürürse ben de gidebilirim."

"Hayır," dedi Dana. "Bu sadece Hanover'ı kızdırır ve beni zayıf gösterir. Zayıfım ama bunu bilmesine gerek yok."

Nolan başını kaldırdı. "Zayıf değilsin. Sarsılmışsın."

Matt'in içinde öfke kabardı. "Hanover'ın sana karşı çok güçlü bir davası olamaz."

Dana, "Keşke bu doğru olsaydı. Ne yazık ki, kanıtları sunuş şekli çok ikna edici. Beni suçlu olduğuma ikna edebilir." Nolan'a döndü. "Eğer teklifin hâlâ , birkaç günlüğüne sende kalabilirim."

"Elbette," diye yanıtladı Nolan.

"Teşekkür . Ben yatmaya gidiyorum. Sabah çantamı hazırlarım. Şu anda bunu yapamayacak kadar yorgunum. Umarım beni yarına kadar bulamazlar." Dana ayağa kalktı ve odadan yığıldı.

Normalde dirençli, sorumluluk alan biriydi. Pes edecek türden biri değildi ama bu gece yenilmiş görünüyordu.

"Sabah geri döneceğim." Nolan ceketini silkti ve Sola.

"Yine de Adam'dan çocukları okula götürmesini isteyeceğim.

Ben istemiyorum.

Luke'un kendi başına sürmesine izin verdiğim için rahat hissediyorum. Hayal kırıklığına uğrayacak ama başka ne yapabilirim bilmiyorum." Telefonu çaldığında Bree kaşlarını çatı. "RedBloodedMale03'ten bir e-posta daha geldi."

Matt onun telefon ekranına bakmak için yaklaştı. E-postayı açtı ve keskin bir nefes aldı.

E-postanın içinde iki fotoğraf vardı. İlki Luke'u önündeki yürüyüş yolunda gösteriyordu. Luke

sırt çantasını bir omzuna asmış, ön kapıya doğru ilerliyordu. İkincisi Kayla'nın benzer bir fotoğrafıydı.

Bree'nin yüzü solmuştu. "Sabah iki okulu da arayacağım ve iki çocuğu da okula ben götüreceğim."

Matt'in göğsünde öfke kaynıyordu. "Bu adamı bulacağız."

E-postada metin yoktu, sadece fotoğraflar vardı. Ama mesaj açıktı. RedBloodedMale03 çocuklara fotoğraf çekecek kadar yakındı.

"Fikrimi değiştirdim." Matt'in bakışlarıyla karşılaştı. "Nolan ve Dana burada kalmalı. Basın Dana'nın peşine düşse bile, RedBloodedMale03'ün boş bir eve gizlice girmesi çok kolay olur."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dana, Morgan Dane'in ofisinin bulunduğu dönüştürülmüş dubleks binanın fuayesine doğru yürüdü. Avukat, Sharp Investigations adlı bir özel dedektiflik şirketiyle aynı mekânı paylaşıyordu. Onun isteği üzerine Nolan kamyonetiyle dışarıda bekledi. Bu durumdan memnun değildi ama bu işi tek başına halledebilecek kadar güçlü görünmesi ve hissetmesi gerekiyordu. Zayıflık yabancı otlar gibi yayılır. Bir kez tutundu mu, her şeyi ele geçirir.

Morgan onu temiz bir ofise götürdü. "Kahve?" Avukat koyu mavi bir takım elbise, soluk mavi bir bluz ve tek tel inci takmıştı. Saçları süslü bir şekilde toplanmıştı.

Bu arada Dana'nın makyajını yapması için bir cenaze levazımatçısına ihtiyacı vardı. "Hayır, teşekkürler." Masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Morgan onunla yüzleşti, poposunu masaya yasladı ve onu değerlendirdi. "Sana biraz su getireyim. Ağrın için bir şey aldın mı?"

Dana başını

salladı. "Yardıma

oluyor mu?"

"Birazcık. Baş ağrısı bugün o kadar kötü değil."

Morgan mini buzdolabına doğru ilerledi ve bir şişe su çıkardı.

"Güzel, ama iyileşmene odaklanmalısın."

"Hanover'a söyle."

"Merak etme. İçeceğim." Soğuk şişeyi uzatMorgan'ın ses tonu soğuktu.

Ne dair bir ipucu mu?

Dana kapağını kapattı ve küçük bir yudum aldı. "Bana yardım ettiğin için minnettarım."

Morgan masanın arkasına geçmek yerine onun sandalyeye oturdu. "Kent'in öldürüldüğü gece neler olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

Dana şişeyi indirdi, midesi yine bulanıyordu. "Sana ifademin bir kopyasını verdim."

"Sen yaptın." Morgan'ın sesi sempatikleşti. "Ama bunu kendi kelimelerinizle duymak isterim." Durakladı. "İfadeniz biraz kuru."

Dana . "Sadece gerçekler, hanımefendi."

Morgan gülümsedi. "Tüm ailem ya kolluk kuvvetlerindeydi ya da öyle. Kanıta dayalı zihniyeti biliyorum ama eksik detaylar -izlenimler- olduğunu hissediyorum. Bu ayrıntılar tüm farkı yaratabilir."

Dana bir an için gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. Tüm bu deneyimi tekrar yaşamak istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? "TAMAM."

"Zor olduğunu biliyorum ve başına gelenler için üzgünüm. Şef Hanover'ın travmanızı artırdığını ve iyileşmenizi engellediğini de biliyorum." Morgan masasındaki küçük kayıt cihazına uzandı. "Eğer senin için de uygunsa, hatırladıklarını kaydedeceğim. Kayıt tamamen gizli olacak. İzniniz olmadan kimseye dinletmeyeceğim."

Başını sallayan Dana, ellerinin titremesini önlemek için iki elini şişeye sardı. Derin bir nefes aldı ve Kent'in evine varışını, saldırganla mücadelesini ve Kent'i halının üzerinde kanlar içinde bulmak için üst kata çıkışını anlatmaya başladı. "Onu kurtarmaya çalıştım ama çok kan kaybetmişti."

Çok fazla kan var.

Morgan sözünü kesmedi ya da soru sormadı. Sadece dinledi. Vücut dili bile sessizdi.

"Gecenin bazı bölümleri sisli. Detayları görmeye çalışıyorum ama . Diğer kısımlar" - bileklerine kadar Kent'in kanının içinde olmak gibi

-"Her saniyeyi ağır çekimde oynatılıyormuş gibi görebiliyorum." Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Başınızdan yaralanmışsınız. Hatırlaman mükemmel olmayacak ve kimse de bunu beklememeli."

Dana iç çekti. "Hanover Kent'i benim öldürdüğümü düşünüyor." Bu düşünce onu hâlâ şaşırtıyordu. "Bunu aklım almıyor."

"O sadece yanılıyor. Hepsi bu." Morgan'ın sessiz gülümsemesi keskinleşti. "Lütfen bırakın Şef Hanover'ı ben halledeyim. Bu benim işim."

Dana başını salladı ve hikayesini bitirdi, yapabildiği yerlerde ayrıntıları doldurdu ve bulanık olan kısımları belirtti.

Hanover birkaç dakika sonra geldi. Morgan onu ofisine götürdü ve ikinci misafir koltuğuna yönlendirdi. Sonra masasının etrafından dolaştı ve oturdu. Hanover bacak bacak üstüne attı, sonra açtı. Rahatsız olmuştu. Neyden rahatsızdı? Teorisinden mi yoksa teorisinin ortaya atılmasından mı? Dana'ya zar zor baktı ama Morgan'a odaklandı.

"Şimdi bana müvekkilimin adının karalanmasına neden izin verdiğinizi söyleyin." Morgan sözünü sakınmadı.

Hanover kekeleyemedi ama ağzı iki kez açılıp kapandı ve şöyle dedi: "Onu hiçbir şeyle suçlamadım. Dr. McFadden'ın ailesinin ne düşündüğünü kontrol edemem."

Morgan hiçbir şekilde karşılık vermedi, bakışları sabit, vücudu hareketsiz ve kendinden emindi.

Hanover boğazını temizledi. "Elizabeth McFadden perişan halde. Düzgün düşünemiyor. O ve kardeşi çok yakınlardı."

"Memurlarınızla birlikte duruyordu. O basın toplantısına girmesine izin verdiniz. Müvekkilime iftira atmasına izin *verdiniz*. Bayan Romano ciddi bir yaralanmadan sonra iyileşiyor. Dr. McFadden'ın ölümüyle aynı olayda saldırıya uğradı ve travma geçirdi. Kendisi evinde iyileşiyor olmalı, kurbanı olduğu bir suçla suçlanmamalı."

Hanover'ın dudakları büküldü. "mi?"

Morgan'ın başı bir santim eğildi ve gözleri kısıldı. "Lütfen detaylandırın."

Dana yüzde yüz çalışıyor olsaydı, bu gösteri için patlamış mısır isterdi. Bugün soruları Morgan'a bıraktığı için rahatlamıştı. Morgan'ın beyinde hiçbir sorun yoktu.

Hanover yan gözle Dana'ya baktı, sonra tekrar Morgan'a döndü. "Bayan Romano saldırıya uğradığını iddia ediyor. Elimizde buna dair bir kanıt yok."

Morgan bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Röntgenler, CT taraması, çürükler -çevresindeki bir halka da dahil olmak üzere

ve acil servis doktoru ile nörologun teşhisleri. Her iki doktor da Bayan Romano'nun yaralarını detaylandırmıştır."

Hanover kollarını kavuşturdu. "Bu yaraları *nasıl* aldığını bilmiyoruz."

Morgan, "Bu yaraları nasıl aldığını ifade etti." dedi. "Dr. McFadden'ın katiliyle girdiği bir münakaşada."

"Öyle diyor." Hanover koltuğunda kıpırdandı, poposunun kayması ek bir rahatsızlığın işaretiydi. Yalan mı söylüyordu yoksa kendinden emin değil miydi? "Ama yalan söylüyor olabilir. Aynı yaraları Dr. McFadden ile kavga ederken de almış olabilir."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Tartışmışlar ve olay fiziksel bir hal almış. Onu boğan McFadden'dı. Silahını çekti ve onu vurdu. O anın sıcaklığıyla olmuş ." Daha hafif bir cinayet ya da hatta kasıtsız adam öldürme suçu için bir itiraf mı arıyordu?

"Bu ilginç bir *teori*." Morgan'ın ses tonundan bu konudaki fikri anlaşılıyordu. "Eğer kurgudan hoşlanıyorsanız."

Hanover çenesini kaldırdı. "Dr. McFadden o hafta birkaç kez eski sevgilisiyle telefonda konuşmuş. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu." Dana'ya döndü. "Mesajları gördün mü? Onu kıskanıyor muydun? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Dana nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. Bunun saçma olduğunu söylemeye başladı ama Morgan, "Kanıt, Şef Hanover, kanıtınız nerede?" dedi.

Hanover, "Adamın kanı kelimenin tam anlamıyla kadının ellerindeydi," dedi.

"Çünkü ona kalp masajı yaptı. Onun hayatını kurtarmaya çalışmamalı mıydı?" Morgan sordu. "Sanırım Bayan Romano'nun ellerinde barut izi olup olmadığını test ettiniz?"

Hanover kaşlarını çatı.

"Yaptılar," diye teklif etti Dana.

Morgan başını salladı ve sabit bakışlarını Hanover'a çevirdi. "Olumsuz muydu?"

"Evet," diye homurdandı.

Morgan ellerini kurutma kâğıdının üzerinde kavuşturdu, sanki her şeyi gibiydi. "Bayan Romano'nun ellerindeki barut izi testi

ve silahı Dr. McFadden'ı vurmak için kullanılan silah değildi."

"Doğru." Hanover ona ters ters baktı. "Ancak kan veya diğer nem, GSR'nin test çubuklarına yapışmasını engelleyebilir. Elleri kanla kaplıydı, bu yüzden sonuç yanlış negatif olabilir."

Morgan, "Ama sonuç negatifti," diye .

Hanover'ın sessizliği onun cevabıydı.

"Ve onun silahı kesinlikle Dr. McFadden'ı öldürmek için kullanılan silah değildi, bu yüzden bu teorinizin nereden geldiğini bile anlamıyorum."

Dişlerini sıktı.

"Senaryonuzda Dr. McFadden silahına neden erişti? Biyometrik bir kasası vardı. Ondan başka kimse açamazdı." Morgan devam etmeden önce iki kalp atışı bekledi. "Silahı Bayan Romano'yu boğmaya çalışmadan önce mi yoksa sonra mı çekti? Ve neden ilk etapta onu boğmaya çalışsın ki? Eğer onu boğuyorsa, neden bir silaha ihtiyaç duysun ki? Bayan Romano ve Şerif Taggert'a Dr. McFadden'ın sakın bir adam olduğunu ve onu tanıyan herkes tarafından sevildiğini . Bayan Romano'ya saldırması kendi tanık ifadelerinizle kesinlikle uyuşmuyor."

"Ona önce o saldırmış olabilir." Hanover'ın sesi pek güven vermiyordu.

Morgan tek kaşını kaldırdı.

"Neden?" "Daha önce de söyledim.

Kıskançlık."

"Teoriniz, Bayan Romano'nun Dr. McFadden'la birkaç kez çıktıktan sonra, eski sevgilisiyle yaptığı birkaç telefon görüşmesi yüzünden onu öldürecek kadar kıskanç olduğu mu?" Morgan kulağa saçma geliyordu.

". "

"Fazladan silah geldi?" Morgan sordu.

Hanover ona bakmadan Dana'ya doğru başını salladı. "Yanında getirmiş olabilir. O bir polisti. Ruhsatsız bir silahı nasıl alacağını bilirdi."

Morgan ona yine hafifçe başını eğdi. "Bunu onun yaptığına dair bir kanıtınız var mı?"

"Henüz değil," dedi.

"Yani, hayır." Morgan burnundan nefes verdi, ses küçümseyiciydi. "Daha önce suçun anlık bir olay olduğunu söylemişsiniz. Şimdi ise önceden planlanmış olduğunu söylüyorsunuz. Hangisi?"

Hanover cevap vermedi.

Morgan onun üzerinden bir kepçe gibi geçmeye devam etti. "Savcı senin *teorin* hakkında ne diyor?"

Hanover'ın çenesi bir ileri bir geri gidip geldi. Savcılığa hiçbir şey götürmemişti ve hepsi de bunu biliyordu.

"Bunu daha Bryce'la bile konuşmadın, değil mi?" Morgan, savcı Bryce Walters'la ilk isimlerinin aynı olduğunu kayıtsızca söyledi. "İkimiz de senin *teorin* yüzünden itibarını riske atmayacağını biliyoruz." *Teoriyi dışkı* gibi telaffuz etti.

Hanover sert bir ses tonuyla, "Tek ihtiyacım olan bir arama emri," dedi.

Yüz ifadesinden bir tane almayı denediği ve başaramadığı .

Morgan başını salladı ve içini çekti. "Elinizde geçerli bir neden olmadığını hepimiz biliyoruz."

Oturup birkaç saniye baktı ve dişlerini tekrar gıcırdattı.

Morgan onun bariz hayal kırıklığını görmezden gelerek devam etti. "Elizabeth McFadden'in bu emekli, madalyalı polis memurunun adını bir kez çamura bulamasına zaten izin verdiniz. Bayan Romano'nun itibarına onarılamaz bir zarar verildi. İftiraya yasal bir karşılık verilmeden müsamaha gösterilmeyecektir. Aslında, adının resmi olarak temize çıkarılmasını ve tarafınızdan kamuoyu önünde tam bir özür dilenmesini bekliyoruz."

"Aklandığı zaman onun adı da aklanacak." Hanover her kelimeyi ayrı ayrı telaffuz etti.

Morgan tsked. "Yani masumiyeti kanıtlanana kadar suçlu mu?" Bir süre bekledi. "Bu işler böyle yürümüyor."

Hanover ayağa kalktı. "Arama emri *çıkartacağım*." *Bir şekilde* ima etmişti. Dana'ya sert bir bakış attıktan sonra topuğunun üzerinde dönerek başka bir şey söylemeden ofisten çıktı.

Dana bir bastırdı. "Gerçekten de Kent'i benim öldürdüğümü düşünüyor." Bu fikir ona yabancı geliyordu. "Suçlu olduğuma çoktan karar verdi. Başka kimseyi aramayacak. Buldukları her kanıtı tek bir açıdan görecektir." Yılların deneyimiyle, bir dedektifin elinde onları destekleyecek kanıtlar olmadan teoriler üretmesinin tehlikesini anlamıştı. " kanıtları takip etmek yerine, kendi

önyargılı teori soruşturmayı yönlendirir. Bu, deneyimli bir dedektifin olabileceğini bildiği bir şeydir, bu yüzden bu eğilimi kasıtlı olarak bastırırlar."

Morgan hâlâ ayakta, boş kapı aralığına bakıyordu. "Bir şey saklıyor."

"Adli tıp benim ve Dr. McFadden'ın kıyafetlerinde hafif reçine buldu. Hafif reçine yaylı enstrümanların yaylarında kullanılır. Hanover bunu bilmiyor ama Kayla'nın dolabının arkasında bir kemanı var. Aylar önce bırakmış. Çantası muhtemelen tozla kaplıdır."

"Ama kemanın olduğu yerde reçine de ."

"Doğru."

Morgan kendini sandalyesine bıraktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"O söyledi beni." Dana'nın yorgun Beyin işlenmiş Hanover's

Yavaş da olsa ifadeler. "Bize almaya çalıştığı arama emrinden bahsetmesi hoşuma gitmedi. Elini mi verdi, yoksa bize tuzak mı kurmaya çalışıyor?"

"Yani evden bir şey almaya çalışmanızı mı istiyor?"

"Evet. Belki de eve göz kulak olacak?" Dana alnını ovuşturdu. "Bu başımı ağrıtıyor." Bu toplantıya kadar daha iyi bir gün geçiriyordu -ağrı ve mide bulantısı hafiflemişti-.

"Sakın bir şey yapma. O kemana dokunma. Bırak tozlanmaya devam etsin. Tek hatırlaman gereken Hanover'la bensez konuşmamak."

"Bunu yapabilirim." Dana ayağa kalktı. Bu toplantının bitmesine ihtiyacı vardı. "Her şey için teşekkür ederim."

Morgan ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak Dana'nın elini iki elinin arasına aldı. "Eve gitmeni ve biraz dinlenmeni istiyorum."

Dana başını salladı. Başı daha az ağrıyor olabilirdi ama bitkinliği devam ediyordu. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. "Her zaman uyumak istiyorum."

"İyileşmişsinizdir ama spekülasyonların önüne geçmemiz gerekiyor. Kendi basın toplantımızı düzenlemek istiyorum."

"Hayır." Dana kendini daha iyi hissediyordu ama o kadar da iyi değildi. "Düşük performans gösteririm. Beynim buna uygun değil."

Morgan başını salladı. "Yazılı bir ifade o zaman."

"TAMAM."

"Bir tane üzerinde çalışacağım." Morgan bir not kağıdına bir not yazdı. "Başka bir şey çıkarsa beni haberdar et."

"Yapacağım." Dana gitti. Dışarıda gökyüzü çelik grisine dönmüştü ve hava odun dumanı ve yaklaşan kar gibi kokuyordu.

Nolan'ın kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmandı. Koltuk poposunun altında soğuktu. Yatağa girmek ve orada kalmak istiyordu. Lanet olsun. Redhaven polisleri zaten yaşadığı travmaya bir yenisini ekliyordu.

Motoru çalıştırdı ve kaloriferi açtı. "Nasıl geçti?" "Bir savunma avukatını sevmek polis olarak geçirdiğim onca yıla aykırı. ama onu bir pinyata gibi dövdü. Adam başka bir yöne savuruyor, o da tekrar vuruyordu."

Nolan güldü. "Mükemmel bir ünü var."

"Bree'yi arayıp ona işin iç yüzünü anlatmalıyım." Telefon bağlandıktan sonra Dana, Morgan'ın tüm delillerini özetledi. "İyi haber şu ki, davasında golf sahasından daha fazla delik var."

"Kötü haber mi?" Bree sordu.

Dana arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Morgan, Hanover'ın bir şeylerin peşinde olduğunu kabul ediyor. Belki de benim tepki vermemi sağlamaya çalışıyordur. Gardımızı indiremeyiz."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Soğuk ahırda Bree, Dana ile yaptığı görüşmeyi sonlandırdı, telefonunu ahır paltosunun içine soktu ve "Morgan Hanover'ı mahvetti" diye seslendi.

Matt koridorda atı Beast'i tımar ediyordu. "Öyle olacağını düşünmüştüm."

Bree atının omzunda bir fırça gezdirdi. Çocukları okula götürmüş, iki müdürle de konuşmuş, sonra da rahatlamak için bir saate ihtiyaç duymuştu. Onların güvenliği hakkında endişelenmek konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

Kovboy boynunu dikleştirdi ve Bree'nin cebine sokuldu. Bree alnını onun boynuna yasladı. Boyalı iğdiş kız kardeşine aitti ve Bree onunla birlikteyken kendini her zaman daha huzurlu hissedirdi.

Matt Canavar'la oynadı. "Kıpırdama, seni koca budala," dedi şefkatle.

Büyük uyuşturucu mırıldandı ve burnunu çekti.

Bree, Kovboy'un ahırının yarım kapısına doğru eğildi. Matt, Percheron'u açık artırmada öldürme alıcısının elinden aldığından beri Beast muhteşem bir hayvana dönüşmüştü. Matt onun kocaman kafasına yeni bir dizgin ayarlıyordu ama Beast sadece kaşınmak istiyordu.

"Sonunda." Matt son kayışı da bağladı ve Beast'in kulaklarının arkasını ovuşturdu. At başını çevirdi ve ilgiye doğru eğildi.

Dışarıda bir motor sesi duyuldu. Bree Kovboy'un ahırından çıktı, ahır kapısına gitti ve sürgülü kapılar arasındaki iki inçlik boşluğa baktı. Bir haber minibüsü yolun kenarında durdu. İkinci bir ekip ilkinin arkasına park etti. Minibüsün kapıları açıldı. İnsanlar indi ve ekipmanları yanlarında taşıdılar. "Basın burada."

Matt de ona katıldı ve başının üzerinden baktı. "Ben onlardan kurtulurum." Atını geri çevirdi. "Kapıyı aç."

Bree kapıyı yana doğru çevirdi ve Matt Beast'i ahırdan çıkardı. Ahırın yanındaki otağ direğini kullanarak atına eyersiz bindi ve onu araba yolundan yukarı, doğrudan haber ekiplerinin üzerine sürdü. Kendisi ve atı beş metreden daha az bir mesafeye gelene kadar durmadı. "Yardımcı olabilir miyim?"

İnsanlar geriye doğru kaçışarak dev siyah ata bakmaya başladı. İki bin kiloluk cüssesi bile başlı başına göz korkutucuydu. Tüylü kışlık paltosu onu daha da büyük gösteriyordu. Soğuk havada homurdanıyor, bir ortaçağ savaş atı gibi sisli nefesler gönderiyordu. Yemek tabağı büyüklüğündeki ayakları hoplayıp zıplıyordu. Bree, Matt'in atı kasıtlı olarak dans ettirdiğinden şüpheleniyordu. Beast dişlerini sıktı, başını kaldırdı ve kişnedi.

Canlı yayın muhabiri olduğu anlaşılan bir adam öne çıktı ve başını eğerek Matt'e baktı. "Dana Romano'yu arıyoruz."

Matt, "O burada değil," dedi.

"Ama o burada yaşıyor, değil mi?" Bir kadın ilk muhabirin biraz arkasında duruyordu, sanki dev hayvan saldırırsa onu koruyacakmış gibi. Matt, Beast'in bir adım daha atmasına izin verdi. At homurdandı. Burnundan daha fazla nefes fışkırdı. Sadece herkesin onu sevmesini istiyordu, ama haber ekipleri bunu bilmiyordu. Tüm kalabalık bir bütün olarak geri çekildi. On sekiz el boyunda, simsiyah ve kalın kaslıydı, Canavar oldukça güzel bir manzaraydı.

Birisi "Bayan Romano hakkında birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" diye bağırdı.

"Hayır." Matt, Beast'in bir adım daha atmasına izin verdi.

"Şerif Taggert ile konuşabilir miyiz?" diye seslendi kadın muhabir, şimdi kalabalığın arkasından.

"O meşgul. Burası onun evi. Şerife soracak sorularınız varsa, ofisiyle irtibata geçin. Hepinizde numarası var." Matt'in sesi kibar ama sertti. At karlı zemini eşeliyordu. Bir kameraman tripodunu katladı ve daha uzağa gitti.

"Gitseniz iyi olur. Burada bir Gey göremez ya da öğrenemezsin." Matt atı çevirdi ve ahıra doğru yürüttü. Yere çöktü ve Beast'i içeri götürdü. Bree kapıyı arkalarından kapattı.

Beast'i boynunu okşayarak karşıladı. "Kimmiş iyi çocuk?"

Matt dizginini çıkardı ve Bree ona bir havuç verdi. Beast başını salladı ve burnunu Bree'nin koluna sürterek ahır paltosuna turuncu salyalar bulaştırdı.

"Sence geri gelecekler mi?" Kolundaki birkaç sümüksü havuç kırıntısını sildi.

"Olabilir." Matt Beast'i ahırına götürdü ve battaniyesini örttü. "Ama ben onları kovalamaktan zevk alıyorum. Büyük hayvanları sevmiyorsanız çiftliğe gelmeyin."

Ahır kapatıp alarmı kurdular. Ellerini yüzlerini yıkayıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra SUV'a doğru yola çıktılar.

Bir cip garaj yoluna girince Bree durakladı. Tam aracı durduracaktı ki direksiyonun arkasındaki Juarez'i fark etti. Onun yanına park etti ve camını indirdi. Bree sürücü tarafına doğru yürüdü. Yardımcısının üzerinde kargo, botlar ve bir ceket vardı. Orta konsolunda bir fincan kahve duruyordu.

"Bugün senin izin günün," dedi.

"Evet, hanımefendi." Juarez başını salladı. "Tehdit edildiğinize dair söylentiler var. Bütün gün buradayım. Bu gece başkası devralacak."

Boğazında beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru şişti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, bilmiyoruz," dedi Juarez. "Ama yapacağız. Arkanızdayız. Seninki bizde."

"Peki, teşekkür ederim." Bree boğazını temizledi. "Matt'in kardeşi Nolan yakında dönecek. Ona burada olduğunuzu haber vereceğim. Üşürseniz içeri girmekten çekinmeyin."

"Buradan daha iyi görebiliyorum. Endişelenmeyin hanımefendi. Aileniz güvende." Juarez penceresini kaldırdı.

Bree döndü ve cipine bindi. Bu, yardımcılarının ailesini kendi zamanlarında korudukları ilk sefer değildi.

Matt, "Yardımcılarınız size sadık," dedi. "Öyleler."

"Ve kendi güvenliğiniz için bütçeyi zorlamayacağınızı biliyorlar."

"Yapamam. Denetleme kurulu aklını kaçıırır ve basın döner," diye onayladı Bree. Ne zaman işinin neden olduğu strese değip değmediğini sorgulasa, inancını tazeleyen bir şey oluyordu. En azından ofisini korumaya çalışmazsa, yardımcılarını hayal kırıklığına uğratmış olacaktı.

Bree'nin telefonu çaldığında garaj yolunun sonuna gelmişlerdi. "Adli tıptan arıyorlar." Cevap verdi. "Ben Şerif Taggert."

"Rory."

"Bana kimin tehdit e-postaları gönderdiğine dair bir bilginiz var mı? Bu piçi bulmak istiyorum." Bree parmaklarını çaprazladı. Endişelenecek bir şey daha ihtiyacı vardı.

"Hayır, özür dilerim. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. RedBloodedMale03 bu sefer daha dikkatliydi. Halka açık Wi-Fi yok. VPN kullanmış. İzini sürebilir miyim bilmiyorum. Hâlâ e-posta sağlayıcısından bilgi bekliyorum."

"Çabalarınızı takdir ediyorum."

"Evet, elbette," dedi Rory. "Çocuklarını tehdit etti. Onu yakalayacağız."

"Teşekkür ."

"Ama haberlerim var. Flynn orada mı?" Rory'nin sesi heyecanla doluydu.

"Öyle. Seni hoparlöre veriyorum." Bree telefonunun ekranındaki düğmeye dokundu.

"İki şey var," diye başladı Rory. "Birincisi, Trunk Guy'ın etrafına sarılan muşambada reçine izleri bulduk."

"Rosin?" Matt sordu.

"Evet! Reçineyi başka nerede bulduğumuzdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Rory sordu.

Matt, "Dr. McFadden'ın ve Bayan Romano'nun giysilerinin üzerinde," dedi. "Kesinlikle!" Rory haykırdı. "Ama durun. Dahası da var." Sesi

Neredeyse başım dönüyordu. "Balistikten, adli tabibin Trunk Guy'dan gönderdiği mermiyi acilen incelemelerini istedik. Kurşun Dr. McFadden'ı öldüren silahtan ateşlenmiş."

"Bunu duymayı beklemiyordum." Bree'nin aklı karıştı. "Teşekkürler, Rory."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve ellerini direksiyona dayayarak öylece oturdu. "Dr. McFadden, bir uyuşturucu satıcısının hurdalığında bulunan ölü adamı öldüren aynı kişi tarafından öldürüldü."

Matt ön camdan dışarı baktı. "Bir estetik cerrahın evine yapılan saldırının, bir uyuşturucu satıcısının arazisinde bulunan kimliği belirsiz bir cesetle ne ilgisi var?"

"Bir bağlantı olmalı." Bree cipi vitesine taktı. "Ford'u uzaktan izlemesi için bir yardımcım olacak. İşe gitmediği zamanlarda ne yaptığını bilmek " Todd'u aradı ve görevlendirmeyi yapmasını istedi. "Onu plakasız bir arabayla gönder."

"Son e-postanın Ford'a yaptığımız ziyarete bir tepki olduğunu mu düşünüyorsun?" "Belki," dedi Bree. "Ona göz kulak olmaktan zarar gelmez."

Matt sakalını ovuşturdu. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi Hanover konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Kent'in öldürülmesi onun davası."

"Trunk Guy'ın çantasını da isteyecektir."

"Öyle." Bree bir şeyleri tekmelemek istedi. "Ne yazık ki bir toplantı ayarlamamız gerekiyor. Ayrıca başka bir fikrim daha var, Hanover ile buluşmaktan daha az yapmak istediğim bir şey."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Üç saat sonra Bree, Redhaven Polis Karakolu'ndaki bir konferans odasında oturuyordu. Hayal kırıklığı onu hareket etmeye zorladı. Ama o direndi, vücudunu hareketsiz kalmaya zorladı ve enerjisini beynine yönlendirdi. Önündeki masada, bagajda bulunan kimliği belirsiz adamın cinayet defteri duruyordu. Matt masanın arkasında, masa ile duvar arasındaki dar alanda volta atıyordu.

Kapı açıldı ve Hanover kolunun altına sıkıştırdığı bir dosyayla içeri girdi. "Beklettiğim için özür dilerim." Adam, kollarını masaya dayamış bir şekilde onun karşısına oturdu ve kadın bir satranç maçı hayal etmekten kendini alamadı.

Bree başıyla onayladı. "Sanırım Rory'den de haber almışsındır?" Hanover kaşlarını çattı. "Evet."

Bree, "Cinayet davalarımız birbiriyle bağlantılı." dedi.

"Evet." Hanover kâğıtlarını karıştırdı. "Her iki davayı da ben devralmalıyım."

"Hayır," dedi Bree. "Böyle bir şey olmayacak."

Hanover'ın gözlerinde şaşkınlık ve öfke belirdi. "Buna hakkınız yok-"

"Dur." Bree sessiz bir ses kullandı. Artık canına tak etmişti. "Bagajdaki ceset Ekin hurdalığında bulundu. Eğer onlar bu işe bulaşırsa, ben de bulaştım. Her iki ceset de bulunmadan önce Ekin ailesini araştırıyordum."

"Bir çıkar çatışmanız var," diye hatırlattı ona.

Bree, "Bu nedenle soruşturmanın koordinasyonunda bize yardımcı olması için BCI'yi görevlendirmek istiyorum," dedi. Ceza Soruşturma Bürosu New York Eyalet Polisinin dedektiflik bölümüydü. BCI dedektifleri eyalet polisleri ve tarafından başlatılan davaları ele alıyordu.

büyük soruşturmalarda yerel ve il teşkilatlarını destekledi. "Bırakın iki cinayeti, bir cinayet bile kaynaklarınızı zorluyor olmalı. BCI değer katıyor."

Hanover kaşlarını çattı. BCI'yı aramak istememişti ama Bree onları çoktan çağırdığı için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Matt elini cinayet defterinin ve Hanover'ın dosyalarının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten Dana Romano'nun bütün bunlarla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bree Matt'e bir bakış fırlattı. Diploması onun her zaman güçlü olduğu bir alan değildi. Kendi sesini ayarladı. "İki cinayeti birbirine bağlayan bu yeni adli kanıtlar göz önüne alındığında, Dr. McFadden'ın davasının yeniden değerlendirilmesi gerektiğine katılıyor musunuz?"

Hanover boğazını temizledi. "O hâlâ bir şüpheli ama itiraf etmeliyim ki yeni bilgiler soruşturmayı yeni yönlere götürecektir."

Kapı çalındı ve açıldı. New York Eyalet Polisi Kriminal Soruşturma Bürosu'ndan Dedektif Philip Ash içeri girdi. İri yarı, kel bir adamdı ve Bree ondan kişisel olarak pek hoşlanmasa da bir dedektif olarak saygı duymaya başlamıştı.

"Şerif." Paltosunu ve evrak çantasını bir sandalyenin üzerine bıraktı ve Bree'ye elini uzattı.

Onu salladı. Ash, Matt ve Hanover'ı selamladı.

Bree dizginleri ele almadan önce bir süre sessizlik oldu. Ne de olsa hepsini bir araya o getirmişti. "Dedektif Ash'i hızlandıralım. Burada birbiriyle bağlantılı olduğunu keşfettiğimiz iki vaka var. Dr. Kent McFadden Pazartesi akşamı kendi evinde vuruldu." Bree Dana'nın ifadesini dosyasından çıkarıp Ash'e uzattı. "Randevulaştığı Dana Romano'ya göre davetsiz misafir hâlâ evdeymiş." Bree, Dana'nın karşılaşmasıyla ilgili anlattıklarını özetledi. "Yerel bir uyuşturucu satıcısına ait hurdalıkta bulduğumuz donmuş bir ceset de aynı silahla öldürülmüş. Balistik bugün eşleşmeyi sağladı ve adli tıp Dr. McFadden'ın kıyafetlerinde, Bayan Romano'nun kıyafetlerinde ve hurdalıktaki cesedin etrafına sarılan muşambada hafif reçine -yaylı enstrümanların yaylarında kullanılan- izleri buldu."

Bree bagajdaki cesedin fotoğraflarını Ash'e uzattı, o da yakından incelemek için bir çift okuyucu çıkardı.

Ash son resme baktı. "Donmuş mu?"

Bree başını salladı. "Adli tıp onu çözüyor ama muhtemelen günlerce otopsi yapamayacağız. Kurşun konusunda şanslıydık. Tam içinden geçmiş. Adli tabip parmakları yeterince çözülür çözülmez kimliğini tespit etmeye çalışacak."

"Hurdalık yerel uyuşturucu satıcılarına mı ait?" Ash sordu. Bree, Ekin ailesinin suç geçmişini ayrıntılı olarak anlattı.

Travis'in tutuklanması ve Matt'le birlikte hurdalıktaki uyuşturucu işine girdiklerinde araştırdıkları tehditler. "Uyuşturucu işine karışan dört kişiyi tutukladık ama cesedin bagajda donacak kadar uzun süre kaldığı açıktı."

Ash başını salladı. "Bu zaman tahmininde pek çok değişken var ama en azından birkaç gün, muhtemelen daha uzun."

"Doğru," diye kabul etti Bree. "Benjamin Ekin bahçenin sahibi ve orada yaşıyor, yani bariz şüpheli o. Kuzeni Steve de oradaydı. Şu anda araziye başka kaç kişinin erişimi olduğunu bilmiyoruz. Benjamin konuşmuyor ve güvenliği jiletli tellere ve bekçi köpeklerine dayanıyor. Kamera yok. Alarm yok. Herhangi bir teknoloji yok."

Matt, "Kameralar ve diğer güvenlik teknolojileri dijital ayak izleri bırakıyor," dedi. "İzlenebilir ve hacklenebilirler."

Bree başını salladı.

Ash yüzünü ovuşturdu. "Dr. McFadden'ı Ekins ailesine bağlayabilir miyiz?"

Bree Hanover'ı işaret etti. "McFadden davasıyla Redhaven ilgileniyor. Hem cinayet onların yetki alanında işlendiği için hem de Bayan Romano benim Philadelphia cinayet masasındaki eski ortağım ve evimin bir üyesi olduğu için."

"Ah, evet, çıkar çatışması. Bu konuda proaktif davranmanızı takdir ediyorum." Ash Hanover'a döndü. "Şüphelileriniz var mı?"

Hanover dosyasını açtı ve olay yeri fotoğraflarından oluşan küçük bir yığını masanın diğer tarafına kaydırды. "Dr. McFadden'ın dostluğunu sürdürdüğü eski bir karısı var. Kendisi ülke dışında, bir tıbbi yardım grubu için özel bir estetik ameliyat yapıyor. Geçmiş temiz. Onunla telefonda konuştum. McFadden'ın ölümüne şaşırılmış ve üzölmüş."

Ona zarar verebilecek herkesten. İş ortağı Dr. Bhatt kayak gezisindeydi. Bugün döndü. Yarın bir görüşme ayarladık. Onunla telefonda da konuştum. O ve McFadden on yıldan uzun süredir ortaklarmış. Büyük bir anlaşmazlıkları yokmuş. İşleri iyi kurulmuş ve her ikisini de tatmin eden istikrarlı bir gelirleri varmış. Her iki doktorun da beklenmedik bir borcu ya da harcaması yoktu. Dr. Bhatt'ın sabıka kaydı da yoktu ve ortağının ölmesini isteyecek kimseyi tanıımıyordu. Komşuları, arkadaşları ve hem muayenehanesindeki hem de cerrahi merkezindeki çalışanlarla konuştuk. Dr. McFadden hoş ve arkadaş canlısı ancak hafif kibirli ve yüzeysel olarak tanımlandı. Dış görünüşü konusunda titizdi ve her şeyin en iyisine sahip olmayı severdi: kıyafetler, arabalar, vs."

Ash resimleri yavaşça gözden geçirdi. "Başka şüpheli yok mu?"

Hanover yakasını düzeltti. "Bulabildiğimiz kadarıyla yok. Dr. McFadden'ın öldürülmesi için bir neden bulamadık. Para sorunu yok. Öfkeli hastalar yok. İş ortağıyla kavgası yok."

Ash parmaklarını masaya vurdu. "Peki ya aile?"

"Bir kız kardeş, Elizabeth. Ebeveynleri ölmüş," dedi Hanover. "Dr. McFadden kız kardeşiyle haftada birkaç kez konuşmuş ve mesajlaşmıştır. Telefon kayıtları ve takviminden de teyit edildiği üzere düzenli olarak öğle yemeği için buluşmuşlar. Şüpheli hiçbir şey bulamadık."

Ash fotoğrafları yere bıraktı ve Bree'ye doğru kaydırды. "Kız kardeşini basın toplantısında gördüm. Aklını kaçırmış gibiydi."

"Kesinlikle üzgün," diye itiraf etti Hanover. "Ağabeyinin evinin anahtarını kaybetmiş ama ağabeyi evdeyken düzenli olarak kapıyı açık bırakmış. Bu yüzden kayıp anahtarın önemli olduğundan emin değilim. Elizabeth bir dişçi. Muayenehanesinin mali tablolarında yanlış bir şey bulamadık. Kardeşi kadar iyi durumda değil ama daha rahat. Kişisel mali durumu normal ve sıkıcı. Önemli bir borcu, beklenmedik mevduatları ya da olağandışı harcamaları yok."

"Evin anahtarı başka kimsede var mı?" Bree fotoğrafları eline alarak sordu.

Hanover başını salladı. "Bir ev temizlik servisi var. Onlarda da bir sorun bulamadık. Küçük bir şirket. Aynı

iki kadın yıllardır onun evini temizliyor." "Hayat sigortası mı?" Ash sordu.

Hanover başını salladı. "Mütevazı bir poliçesi vardı. Eski eşi hâlâ lehtar. Doktorun avukatına göre, mirasının büyük kısmı kız kardeşi ve eski eşi arasında paylaşılacak ve bazı güzel parçalar çeşitli hayır kurumlarına ayrılacak. Avukatı, boşandıktan sonra vasiyetini değiştirmeyi reddettiğini söyledi. Eski eşi son haftalarda onunla bu konu hakkında birkaç kez konuştuğunu söyledi. Bunun doğru olmadığını düşünüyormuş ama onu ikna edememiş. Tüm parayı hizmet ettiği tıbbi hayır kurumuna bağışlayacak."

"Yani para sıkıntısı çekmiyor mu?" Matt sordu.

"Hiç de değil." Hanover başını salladı. "Çok fazla ücretsiz iş yapıyor ama yine de çok kazanıyor. Ayrıca, haftalardır ülke dışında."

Matt, "Eski sevgilini öldürmesi için birini tutabilirsin," dedi.

Hanover omuz silkti. "Banka hesaplarında önemli ya da olağandışı bir işlem ya da nakit para çekimi yok. Boşanmayı başlatan o ve kendi geliri var."

"Onu neden terk ettiğini söyledi mi?" Bree olay yeri fotoğraflarına göz gezdirdi. Resimler, tıbbi kalıntılarla dolu kanlı yatak odasıyla başlıyordu. Dana'nın ifadeleriyle uyuşmayan bir şey göremedi.

Hanover dosyasında bir sayfa çevirdi. "Hayatta farklı şeyler istediklerini söyledi. Kent rahat bir hayatı, güzel arabaları ve kıyafetleri seviyordu. Jane ise kışı Avrupa'da geçirip Ukraynalı askerler ve yüz yaralanması olan vatandaşlar üzerinde rekonstrüktif ameliyatlar yapmak istiyordu. Bunu herhangi bir düşmanlık beslemeden, sadece bu tür bir işin ona bir çağrı gibi geldiğini söyledi."

"Kız kardeşin bir mazereti var mı?" Ash sordu.

Hanover içini çekti. "Hayır. Pazartesi akşamı evde yalnızdı ama onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok. Olay yerinde fiziksel kanıtlarla bağlantısı olan tek kişi Dana Romano."

Bree cevap vermemek için çenesini sıktı. Ash bunu onun yerine yaptı. "Çünkü o oradaydı."

"Evet," diye itiraf etti Hanover. "Şu anda göze çarpan tek kanıt reçine. Olay yerinde telli bir enstrüman yoktu ve çaldığı da bilinmiyordu. Kız kardeşi de çalmadığını söylüyor. Olay yerinde alınan hiçbir parmak izi AFIS'te çıkmadı. Bayan Romano saldırganın eldiven giydiğini söyledi, bu yüzden bu bir sürpriz değil."

"Kimsenin Kent McFadden'ı öldürmesi için bir neden yok gibi görünüyor." Bree, çoğu Kent'in yatak odasına ait olan fotoğrafların ilk yarısını Matt'e uzattı. "Ya hedef o değilse?"

Matt sakalını sıvazladı. "Yalnız yaşıyordu. Katilin yanlış eve girdiğini mi düşünüyorsun?"

Ash arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Komşuları kontrol etmeye değer olabilir."

Hanover bir not defterine yazdı. "Mahalleyi zaten taradık, yani bunu halledebiliriz."

Bree, Kent'in sokağının fotoğrafına bakarken gözü garaj yolunun köşesindeki bir bahçe tabelasına takıldı. Telefonundaki büyüteç uygulamasını açtı ve STAN'S LANDSCAPING & SNOW REMOVAL yazan tabelayı yakınlaştırdı. ". Fotoğrafı Ash'e uzattı. "Bu şirket altı yıl önce hapse bir adamın amcasına ait. Kısa süre önce serbest bırakıldı."

Hanover fotoğrafa bir göz attı. "Bu şirket çok eskiden beri var. Yaz aylarında Redhaven kasabası için bazı işler yapıyorlar. Yeğenin adı neydi ve ne iş yapıyordu?"

Bree ona bilgileri verdi ve tehdit e-postalarından birinin gönderildiği sırada kafede bulunduğunu açıkladı. "Benimle konuşmuyor."

Hanover, "Biz hallederiz," dedi.

Bree bu ipucunu vermeyi sevmiyordu ama en iyisinin bu olduğunu biliyordu.

Ash dövmenin çizimini eline aldı. "Dövmeyle ilgili bir ipucu var mı?"

Hanover koltuğunda kıpırdandı. "Henüz değil."

Bree, Dana'nın bunu uydurduğunu düşündüğü için hiçbir şey yapmadığına bahse girer. Davayı ilerletmek adına bunun yerine, "Mürekkep büyük ve ayırt edici. Bu konuda bir şeyler biliyorum."

dövmeler. Yerel dövme salonlarına soracağız ve sanatçılardan herhangi birinin eserlerini tanıyıp tanımadıklarına bakacağız."

Ash Hanover'a döndü. "Bu çizimi medyaya verelim ve bakalım halktan biri tanıyacak mı?"

"Bir ödül teklif etmek istiyor muyuz?" Hanover sordu.

"Herkes ve büyükanneleri arayacak." Ash başını salladı. "Henüz o kadar çaresiz değiliz. İkinci cesedin kimliği belirlenene ve otopsi yapılana kadar bekleyelim. Eğer hâlâ bir ipucu bulamazsak, o zaman ödülü düşünürüz."

Matt, "İkinci cesedin kimliğini belirleyene kadar kurbanlar arasında bir bağlantı kurmak zor olacak," dedi.

Bree başını eğdi. "Dr. McFadden bir doktordu. Reçete yazabiliyordu. Onunla Ekin ailesi arasındaki bağlantı ilaçlar olabilir mi?"

"Bu bir fikir." Hanover bir not aldı. "Kız kardeşi dişçi. Ağrı kesiciler için de reçete yazabiliyorlar."

Bree'nin aklına başka bir fikir geldi. "Uyuşturucu bağlantısı diğer yöne de gidebilir. Bu insanlardan herhangi biri uyuşturucu kullanıyor olabilir. Bağımlılar sorunlarını gizlemekte çok başarılı olurlar. McFadden'in cesedindeki toksin testi en iyi ihtimalle haftalarca sonuçlanmayacak." Laboratuvarlar o kadar doluydu ki aylar sürebilirdi.

"Her iki vaka için de tüm materyalleri gözden geçirmek için zaman ayıracağım." Ash ayağa kalktı ve sırtını gerdi.

"Dövme çizimini yerel salonlara götüreceğiz," dedi Bree. "Ve Benjamin'in iş ortaklarıyla konuşacağız. Ekin ailesi konuşmuyor ama hapiste oldukları için müşterileri bir anlaşma yapmak isteyebilir."

"Tony pek cesur biri değildi," dedi Matt. "Uyuşturucu ve parayla kaçmaya çalıştı, sonra köpek onu bulur bulmaz teslim oldu. Diğerlerini de ele verebilir."

Hanover elindeki fotoğraf yığını düzeltti. "Komşuları araştıracağız ve Dr. Bhatt ile ofis ve cerrahi merkezdeki personeli tekrar sorgulayacağız, herhangi bir ilacın kaybolup kaybolmadığını öğreneceğiz. Dosyayı ViCAP ve NCIC'e gönderdim bile. Benzer suçlar ya da potansiyel şüpheliler hakkında edindiğim her türlü bilgiyi iletacağım."

Ulusal Suç Bilgi Merkezi, kaçakların, kayıp kişilerin ve çalıntı malların bulunmasında kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak için suç bilgilerinin bilgisayarlı bir diziniydi. FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı, cinayetler, cinayete teşebbüsler, cinsel saldırılar vb. dahil olmak üzere ülke çapında şiddet suçlarına ilişkin bir veri tabanı tutuyordu. New York Eyaleti de ulusal veri tabanı ile birlikte çalışan kendi ViCAP sistemini tutuyordu. ViCAP suç detaylarını analiz eder ve kalıpları veya benzerlikleri arardı.

Matt, "Belki şansımız yaver gider ve görünürde bir nedeni olmayan rastgele bir haneye tecavüz ve silahlı saldırı olayı daha buluruz," dedi.

"Hurdalıktan adli tıp raporları geldiğinde bana haber verin." Ash paltosunu giydi ve hep birlikte küçük odadan çıktılar.

Hanover koridorda gözden kayboldu. Matt ve Bree otoparka doğru . Havada kar taneleri uçuşuyordu.

"Hava soğudu mu?" Bree titredi ve adımlarını hızlandırdı. "Evet ve bu gece kar yağacak."

"Tahminler sadece birkaç santim için." Daha Ocak ayıydı ve Bree'nin kışla işi bitmişti. Ne yazık ki, New York Eyaleti'ndeki kışın onunla işi henüz bitmemişti. Ancak birkaç santimlik kar, eyaletin yukarısında zar zor kaydediliyordu.

"Şerif!" Ash asfaltın yarısında onlara yetişti. Bree ile adımlarını eşleştirdi. "Sadece size söylemek istedim. Colin Hanover'ı yaklaşık sekiz yıldır tanıyorum. İyi bir polistir. Ama çok açık sözlüdür. Eğer düşünüyorsa, söyler. Asla şerif olamaz çünkü bir filtresi yok. Eminim Elizabeth McFadden'ın televizyonda kendini kaybedeceği hiç aklına gelmemiştir. Kasıtlı değildi."

Bree başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Sana güvenebileceğini öğrenecek," diye ekledi Ash.

"Yani bana güveniyor musun?" Bree sıırttı. Dondurucu hava dişlerini acıtıyordu.

"*Bana* güveniyor *musun*?" Ash .

"Seni aradım, değil mi?" Bree el salladı ve cipine bindi.

Matt yolcu koltuğuna kaydı. Kapıyı kapattı. "İtiraf etmeliyim ki, Hanover aklıma gelen her ipucunu tüketti.

dövme."

"Tüm ayak işlerini o yaptı." Bree motoru çalıştırdı. "Soruşturmanın her yolunun çıkmaza girdiği vakalardan nefret ederim."

"Olur böyle şeyler." Matt ellerini havalandırma deliklerinin önünde birleştirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"İstasyon. Ekin ailesine ne kadar sadık olduğunu görmek için Salvatore Orlando ile konuşmak istiyorum. Juarez ifadesini almaya çalıştığında zaten bir avukat çağırmıştı, o yüzden bu görüşmeyi planlamamız gerekecek." Bree Grey's Hollow'a doğru döndü. "Kamu avukatı kullanmıyor. Kendi avukatı var."

Matt, "Tabii ki var," dedi. "Onun parası var."

Birkaç mil gittikten sonra telsizden sevk memurunun sesi duyuldu. "Bir sürücü RR18 boyunca yürüyen yaşlı bir adam ihbar etti." Merkez bir mil işareti verdi. "Lonesome Hill Ahırları yakınında."

"Bay Pomar'ın malikanesine yakın. Oradan çok uzakta değiliz." Bree ışıkları yaktı. Mikrofonu aldı. "Şerif Taggert cevap veriyor. Tahmini varış süresi dört dakika."

Üç dakikada varmış, at çiftliğine yaklaşırken yavaşlamıştı. Yolun kenarına park etmiş, dörtlülere yanıp sönen bir Toyota Corolla gördü. Bir kadın elleri kalçalarında duruyordu. Yirmi adım ötede, ona doğru bakan Bay Pomar küçük bir daire çizerek yürüyordu. Bu kez kalın bir ceket giymişti ama yine ortopedik spor ayakkabılarını giymişti. Evden çok uzakta değildi. Yolda yürümek, bileklerine kadar kara batmış çayırlardan geçmekten daha kolay ve kuraktı.

Bree Toyota'nın arkasına yanaştı. Güneş alçalıyordu ve güvenlik için ışıkları açık bıraktı. Yol kalabalık değildi ama taşra karanlıktı. Güneş battığında, bir sürücü bir yayayı üzerine gelene kadar göremezdi.

Bree ve Matt araçtan dışarı çıktılar. Kadın onlara doğru döndü. Altmış yaşlarındaydı, sarı-bej saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gri bir binici pantolonu ve diz hizasında siyah çizmeler giymişti. Ellerini parlak mor, kabarık bir ceketin ceplerine sokmuştu.

"Ben Şerif Taggert." Bree onun yanına geldi. Rüzgâr yolun aşağısına doğru savruluyordu. Kulakları soğuktan yanıyordu.

"Ben Ellen DiMarco. Şuradaki çiftlikte bir ata biniyorum." Yolun aşağısını işaret etti. Büyük bir ahırın önünde duran bir evin ışıkları . "Onu gördüğümde garaj yolundan çıkıyordum. Yolun kenarından aşağı doğru yürüyordu. Arabadan indim ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. İyi olmadığı belliydi. Babam neredeyse doksan yaşında. Geziniyor. O bakışı bilirim. Ona yaklaşmaya çalıştığımda sinirlendi. Yapabileceğim en iyi şey siz gelene kadar onu burada tutmaktı."

"Teşekkür ederim." Bree raporuna adını, telefon numarasını ve plakasını yazdı. Sonra yaşlı adama yaklaştı. "Bay Pomar?"

Kadın onun adını söyleyince başını çevirdi. Donup kaldı ve hemen geri adım atan Matt'e baktı.

Gülümsedi. "Beni hatırladınız mı? Ben Şerif Taggart."

Kadının yüzünü taradı. Sonra bakışları ceketindeki rozete kaydı. "Hava ve duvarlar kırmızı gitti."

Onu son gördüğünde söylediği rastgele sözleri hatırladı ve bu sefer de aynı derecede rahatsız edici buldu. Yardım edemiyordu ama adamın söyleyecek özel bir şeyi olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu bilmesinin de bir yolu yoktu. "Dışarısı soğuk. Hadi seni eve götürelim." Zihinsel olarak parmaklarını çaprazlayarak ona yaklaştı. Şaşırtıcı bir şekilde, adam onu arabaya kadar götürmesine izin verdi. Arka koltukta, şerifin cipinin içini bir çocuk gibi süzdü. Bree malikânenin garaj yoluna döndüğünde, karşı yönden bir SUV yaklaştı. Direksiyonun arkasında hemşireyi gördü.

Evin yakınına park ettiler ve arabadan indiler. Bree, Bay Pomar için arka kapıyı açtı. Adam dışarı fırladı ve eve doğru koşmaya başladı, adımları kadının tahmin edebileceğinden daha hızlıydı.

Nielsen cipinden indi. "Onu nerede buldunuz?" "Yolun aşağısında." Bree işaret etti.

Nielsen alnını tokatladı. "Yanlış yöne gitmişim." Hastasına yetişmek için acele etti ve onu evin içine doğru sürükledi. Bay Pomar asfalt ve sürülmüş yolda kaldığı için ıslanmamıştı. Nielsen onu sıcak olan mutfığa doğru yönlendirdi.

"Ne oldu?" Bree spiralli not defterini çıkardı.

Nielsen, Bay Pomar'ın ateşini kızılötesi bir termometreyle kontrol etti. Sonra elektrikli çaydanlığı açtı. "Uyukluyordu ve televizyonda bir hokey maçı izliyordu. Yatağını soydum ve çarşafı yıkayıcıya koydum. Geri döndüğümde gitmişti." Bir kapı aralığını işaret etti. "Tam on dakika boyunca koridorun aşağısındaydım. Son seferden sonra işimi şansa bırakmadım. Tüm kapılar kilitliydi ve alarm sistemi açıktı. Kapının kilidini açmış ve alarmı kapatmış olmalı. Bunlar onun için ezbere dayalı hafıza becerileri olmalı." Nielsen bir elini jöleli saçlarının arasında gezdirdi. "Oğlunu arayacağım ve alarm kodlarını değiştireceğim. Alarm şirketiyle ve büyük bir harcama gerektiren her şeyle o ilgilenmek zorunda. Ayrıca bir GPS yer belirleyici sipariş etmek istiyorum. Çıkaramayacağı bir şey ."

Matt tuvaleti kullanmak istedikten sonra mutfaktan çıktı.

"Onu bu gece için emniyete aldığınızdan emin misiniz?" Bree sordu. "Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

Nielsen iç çekti. "Uyuyacağım bile kapısının önünde. Keşke işi kabul ettiğimde aile durum hakkında daha dürüst olsaydı."

"Başka yardımınız var mı?"

"Biraz. Haftada iki gün gelen yarı zamanlı bir hemşire daha var. Cumartesi günü burada olacak." Sanki o zamana kadar onu nasıl idare edeceğini merak ediyormuş gibi, sorumlu hemşiresine şüpheli bir bakış attı.

Bree bunun yeterli olmadığını düşündü.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matt koridorda yürüdü. Hemşirenin gösterdiği yöne doğru gitti. Koridorun sonunda bir yarım banyo ve bir çamaşır odası buldu. Çamaşır odasına girdi. Önden yüklemeli çamaşır makinesi gürültüyle çalışıyordu. Pencereden geniş ıslak kumaş yığınlarını ve köpüklerin çalkalandığını görebiliyordu. Makinenin üstünde havlu dolu bir çamaşır sepeti duruyordu. Yani Nielsen'in hikayesinin detayları kontrol edildi.

Mutfağa geri döndü ve yağlı adamı bir fincan sıcak çikolata içip bir dilim turta yerken buldu. Matt'e baktı, gözleri Çağırıcı derecede berraktı. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı, sanki bir şey söylemek istiyor, ama bir türlü söyleyemiyordu. Elleri sinirli sinirli yumruk oldu ve bacaklarına vurdu. Sonunda, "Öldü. Kırmızı." Bakışları Matt'i uzun bir saniye boyunca süzdükten sonra tekrar bulanıklaştı.

Matt'in kollarındaki tüyler diken diken oldu, ama yağlı adam dikkatini turtasına verdi ve Gevkle yedi. O an sanki hiç yağanmamış gibi geçti.

Bree hemşireden bazı bilgiler alıyordu. "Bir sosyal hizmet görevlisi sizinle konuştu mu?"

Nielsen başını salladı. "Hastanedeki görevli ikimizle de görüştü. Bay Pomar'ın ailesini arayacak ve uzun vadeli bakım çözümlerini tartışacak ve takip için onu ilçeye yönlendirecekti."

Bay Pomar tekrar kaybolamazdı. Matt bir K-9'un onun donmuş cesedini bir kar yığınının içinde bulmasını istemiyordu. Bree, Matt'le birlikte ayrılmadan önce hemşireden oğlunun iletişim bilgilerini aldı.

Cipin direksiyonunda, "Lyle Pomar'ın adresini ve telefon numarasını doğrulayabilir misiniz?" diye sordu.

Matt gösterge panelindeki bilgisayara erişti. "Kaliforniya ehliyetine göre, bu doğru."

Bree telefonunun hoparlörünü açtı. "Bay Pomar'ın oğlunu arıyorum." Bir numara çevirdi. Bir adam cevap verdi ve Bree kendini tanıttı. "Kiminle konuşuyorum?"

"Evet, ben Lyle Pomar."

"Merhaba Bay Pomar," dedi Bree. "Babanız için arıyorum."

Lyle içini çekti. "Şimdi ne yaptı?"

Bree, "Bu hafta iki kez evinden uzaklaştı. Mevcut hava koşullarında durum oldukça tehlikeli. Hipotermi nedeniyle hastaneye kaldırıldığını biliyor musunuz?"

"Ah, şu. Evet. Hemşiresiyle ve hastaneyle konuştum bile," dedi Lyle. "Babam geziniyor. Bu yüzden yatılı bakıcı tutuyor ve son hemşireyi de bu yüzden kovdum. Yaşlı bir adamı takip edemiyordu."

Matt ve Bree birbirlerine baktılar.

"Bu kaç kere oldu?" Bree sordu.

"Bu birkaç hafta önce başlayan yeni bir sorun," dedi Lyle, sesi endişeli olmaktan çok sinirli geliyordu. "İlk birkaç seferinde fazla uzağa gitmedi. Hemşire onu arazide buldu. Şimdi evden daha uzaklara gidiyor gibi görünüyor. Babama 911'i arayan bir düğmesi olan şu çipli kolyelerden aldım. Onu takmadı. Bir bileklik denedik. Kanayana kadar derisini yüzdü, hemşire de çıkardı. Derisinin altına bir mikroçip yerleştirilmesi dışında ne yapacağımı bilmiyorum."

Bree, "Bir sosyal hizmet görevlisi sizinle irtibata geçecektir," dedi. "Bu alışılmadık bir durum değil."

"Bak. Umursamaz biliyorum ama hayal kırıklığına uğradım. Bana kalsa babam bir hafıza bakım merkezinde olurdu ama bu biraz karışık. Babamın evde yardım isteyen gelişmiş bir bakım yönergesi var ve mal varlığı bir tröste bağlı. Bakımında herhangi bir değişiklik yapmak ve büyük harcamaları onaylatmak için başvuruda bulunmam gerekiyor." Lyle durakladı. "Kendi oğluna bir avuç avukattan daha fazla güveneceğinizi düşünürdünüz ama hayır." Sesi acıya dönüştü. "İşte nokta bu."

Matt aralarındaki ilişkinin pek de *babalar gibi* olmadığını hissetti.

"Değişikliklerin yapılması gerekiyor." Bree sert bir ses tonu kullandı. "Babanın onu takip edecek birden fazla kişiye ihtiyacı var. Onu güvende tutmak için bir şeyler yapmanız gerekecek."

"Üzerinde çalışıyorum," diye tersledi Lyle. "Evde bakım şirketiyle, yatılı hemşireye ek olarak yirmi dört saat evde sağlık yardımcıları eklenmesi konusunda konuştum. Birinin her zaman babamın başında olması gerekiyor. Vakfın ekstra harcamayı onaylamasını sağlayana kadar, ek maliyet için cebimden para çıkmayacak." Sesi kızgın geliyordu. "Cumartesi günü için bir uçuş rezervasyonu yaptırdım. Mevcut hemşire iki gün daha tek başına idare etmek zorunda. Güvenlik sisteminin kodlarını değiştiriyorum, böylece babam alarmı çalıştırmadan gizlice dışarı çıkamayacak. İlginiz için teşekkür ederim, Şerif. Babamı biz hallederiz. Sizi bir daha rahatsız etmeyecek." Hat kesildi.

Matt Bree'ye baktı. "Bilmediğimiz bir aile dramı olduğunu hissediyorum."

"Her zaman olmaz mı?" Bree omuz silkti. "Bugün için yapabileceğim her şeyi yaptım. Aile gerekli adımları atıyor. Zor bir durum ama görünüşe göre Lyle durumu kontrol altına almış."

Matt yaşlı adamı hayal etti. "Bay Pomar mutfakta çok *kızgın* bir an yaşıyor." Matt adamın *kıpkırmızı olduğunu* söylediği andaki yüz ifadesini tarif etti. "Bir an için tutarlı ve sinirli görünüyordu, sanki ne düşündüğünü söyleyemeyeceğini biliyordu. Sonra geçti."

Bree kaşlarını çatı, burnunun kenarı kırıştı.

Matt devam etti. "Düşünüyordum da. Oldukça uzaklarda ve her yönde dolaşıyor. Hurdalık yolun yaklaşık bir mil aşağısında. Kuş uçuşu daha da yakın."

"Ve?"

"Ya Trunk Guy'ın vurulduğunu gördüyse?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum." Matt, Bay Pomar'ın yüz ifadesini düşündü. "Söylemek istediği ama söyleyemediği korkunç bir şey varmış gibi görünüyordu. Belki de davranışlarından çok fazla anlam çıkarıyorum."

Bree direksiyona vurdu. "Bu mümkün ama ona sormamızın bir yolu yok. Bay Pomar bize ne düşündüğünü söyleyemez. Onun iyiliği için, umarım öyle değildir. Şiddet içeren bir cinayeti izlemek yeterince zor olurdu."

tüm yetilerine sahiptir. O ruh haliyle bir manzarayı nasıl değerlendireceğini hayal bile edemiyorum."

"Eğer gördüyse," dedi Matt, "umarım her unuttur."

Bree başıyla onayladı. "İstasyona geri dönelim ve Todd'la buluşalım. Yeniden toplanmamız gerek."

Merkeze döndüğünde Bree ofisine doğru yöneldi. "Cevaplamam gereken bazı e-postalar ve telefon görüşmeleri var. Todd gelmek üzere. Otuz dakika içinde konferans odasında buluşalım."

Matt bir bilgisayar istasyonunu işaret etti. "Ben burada olacağım." Beklerken Rory'ye e-posta gönderdi ve raporları yazdı. Yarım saat sonra bir şişe su alıp konferans salonuna gitti. Todd çoktan masaya oturmuş, dizüstü bilgisayarını önünde açmıştı. Bree, Matt'in arkasından vızıldayarak içeri girdi.

Masanın başındaki yerini alarak, "Hurdalıktaki arama ne durumda?" diye sordu.

"Fiziksel arama tamamlandı. Adli tıp çok sayıda kanıtı işlemek için fazla mesai yapıyor ama bu biraz zaman alacak." Todd bilgisayarını karıştırdı. "Ne bulamadıklarına dair bazı ön bilgilerim var. Evde ya da atölyede birinin başından vurulduğuna dair bir belirti yok. Bay Orlando'nunki dışında kan yok. Beyin yok. Dünkü çatışma sırasında ateşlenenler dışında mermi kovanı yok."

"Peki ya dışarısı?" Matt sordu.

Todd başını salladı. "Hiçbir şey bulamadılar ama kurbanın ne zaman vurulduğunu bilmiyoruz. Hemen ardından bagaja mı kondu yoksa bir süre başka bir yerde mi tutuldu bilmiyoruz. Tamamen farklı bir yerde öldürülüp bahçeye atılmış olabilir. Eğer bahçede vurulduysa, hava koşulları delilleri yok etmiş ya da yıkamış olabilir."

"Çok fazla bilinmeyen var," dedi Matt. "Kurbanın kimliğini belirleyene ve/veya otopsi sonuçlarını alana kadar davada herhangi bir ilerleme kaydetmek çok zor olacak. Ölüm zamanı bile son derece yardımcı olacaktır."

"Dövme konusunda çalışalım. Yerel dövme salonlarına bir yardımcı gönderin ve sanatçılardan bunu tanıyan var mı bir bakın." Bree, Todd'a Adam'ın çiziminin bir kopyasını verdi.

Todd kâğıdı aldı ve ayağa kalktı. "Hemen ."

O odadan çıktıktan sonra Matt'in telefonu adli tıptan gelen bir mesajla çaldı. "Rory'nin bize bazı haberleri var." Teknisyeni aradı. "Selam Rory. Hoparlördesin. Şerif Taggert da burada."

"Matt, Şerif," diye selamladı Rory onları. "Sapığınla ilgili bazı haberlerim var."

"Dinleyelim bakalım." Matt konuda ilerleme kaydetmek istiyordu.

"Bıraktığın kutuyu hatırlıyor musun? İçinde oyuncak bebek olan garip kutu?"

"Evet," dedi Bree. "Sakın bana daha fazla parmak izi bulduğunu söyleme?"

"Hayır, üzgünüm. Parmak izi yok. Ama az miktarda ince toz buldum.

Bil ne?" Rory süre bekledi. "Hafif reçine."

Oda sessizliğe gömüldü. Matt bilginin kafasına dank etmesine izin verdi.

"Dr. McFadden ve Dana Romano'nun giysilerinde bulunan reçine ile aynı mı?" Matt sordu.

"Aynı tür, evet." Rory'nin sesi heyecanlıydı. Onlara sınıf ve renk hakkında biraz teknik bilgi verdi. "Hafif rozinler genellikle keman ve viyolalarda kullanılır."

"Teşekkürler, Rory. Uyardığınız için teşekkür ederiz." Matt Ara.

Bree'nin alın kaşlarını çattı. "Yap Biz katılıyorum o değil a

Tesadüf mü? Hafif reçine, birbiriyle bağlantılı olmayan üç vakada ortaya çıkamayacak kadar benzersiz bir madde mi?"

Matt'in içi ürperdi. "Takipçinizin Dr. McFadden'ı ve donmuş adamı öldüren kişiyle aynı kişi olması son derece muhtemel."

Bree'yi tehdit eden kişi zaten iki kişiyi öldürmüştü.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree arkasına yaslandı, afallamıştı. Tüm bu vakalar nasıl birbiriyle bağlantılı olabilirdi? Bu mümkün görünmüyordu. "Hanover ve Ash ile bir konferans görüşmesi yapmamız gerekiyor." Her ikisine de e-posta gönderdi. Bir dakika sonra telefonu çaldı. "Hanover arıyor."

Hanover, "Bu çok beklenmedik bir gelişme," dedi. "Dedektif Ash'e mesaj attım ama henüz geri dönmedi."

Matt başını salladı. "İki cinayet arasında bağlantılar kurulabilir ama şerifin sapığını da işin içine katarsak ..."

Hanover, "Geriye dönüp şerifin daha önce soruşturduğu vakalara daha yakından bakmamız gerekiyor," dedi. "Philadelphia'dakiler de dahil."

Bree, "Takipçinin eski davalarımın biriyle ilgili olabileceği mantıklı," diye kabul etti. "Ama Kent McFadden'ın ölümünün ve/veya hurdalıktaki kimliği belirsiz kişinin nasıl bağlantılı olabileceğini anlamıyorum."

"Dr. McFadden'ın cinayetine benzer davalarda çalıştınız mı?" Hanover sordu. "Belki de birileri bir suçu kopyalıyordur."

Bree hafızasını yokladı. "Doğrudan bir karşılaştırma yapabilecek kadar benzer bir cinayet düşünemiyorum. Bayan Romano cinayet masasındaki görev süremiz boyunca mahkumların serbest bırakıldığı birkaç vaka hakkında bilgi . O zamandan beri biri öldü. Diğerleri ise yepyeni bir suçtan dolayı tekrar hapse girdi."

"Peki ya şerif olduğunuzdan beri?" Hanover sordu. "Eminim insanları kızdırmışsınızdır." Ses tonu güven doluydu. "Bu işin talihsiz bir yan ürünü," diye ekledi, sanki olası gafının farkına yeni varmış gibi.

Bree, "Göreve geleli bir yıl bile olmadı," diye itiraz etti. "Büyük suçlardan tutukladığım insanların çoğu hala hapiste. Bazıları

henüz mahkemeye bile çıkmadılar."

Hanover içini çekti. "Onların aileleri var. Öfke ve kindarlık sadece tutukladığınız kişiyle sınırlı değildir."

Matt, "O haklı," diye belirtti. "Ekin ailesinde birkaç düşman edinmişsin."

"Dondurulmuş adam Ekin arazisinde bulundu. İki aile üyesi bana karşı üstü kapalı sözlü tehditlerde bulundu. Ayrıca, Ford Ekin'in bana tehdit e-postası göndermek için Wi-Fi'lerinin kullanıldığı sabah kafede olduğunu biliyoruz" dedi Bree. "Ancak Ekin ailesi ile Dr. McFadden arasında bir bağlantı kuramadık. Şef Hanover, Stan ve Louis Toland'ı araştırırken bir şey bulabildiniz mi?"

Hanover, "Bay Toland'ı bizzat görmeye gittim," dedi. "Yıllardır Dr. McFadden'ın mülküne ve o mahalledeki diğer üç eve baktığını söylüyor. Hizmetleri arasında kar temizleme de var. Şirketinden hiç kimse evin içine girmemiş. Toland'ın McFadden ile yakın zamanda bir teması olmamış. Faturalar internetten ödeniyor. Diğer müşterilere de sorduk. Şimdiye kadar sadece iyi referanslar bulduk. Stan ve şirketi temiz ve yeğeni Stan'le yaşamaya başladığından beri başı belaya girmemiş. Bu bağlantı bir tesadüf olabilir ama araştırmaya devam edeceğiz." Hanover durakladı. "Komşuları da kontrol ettik. Katowski ailesi yolun yarım mil aşağısında yaşıyor. On dokuz yaşındaki oğullarının yedinci dereceden ecstasy bulundurma suçu var."

Matt kâğıtları karıştırdı. "Ekin mülkünde el konulan uyuşturucular listesinde ecstasy göremiyorum. Sanırım farklı zamanlarda farklı uyuşturucular satıyor olabilirler."

"Ya da farklı yerlerden," dedi Bree. Muhtemelen zamanlarını boşa harcıyorlardı ama titiz davranmaları gerekiyordu. Önemli ipuçlarının en tuhaf şekillerde ortaya çıktığı olmuştu.

"Çocukla görüşüp Ekin ailesinden birini tanıyıp tanımadığını öğrenebilir miyiz?" Matt sordu.

"Deneyebiliriz," dedi Hanover. "Cezasını zaten ödedi. İki kez suçlanamaz, yani onun açısından bir risk yok. Onu sorgulamayı zaten planlamıştım. Bir fotoğraf dizisi ekleyeceğim."

"Uzak bir ihtimal gibi görünüyor," dedi Matt. "Ama şu anda kaybedecek bir şeyimiz yok."

Hanover, "Bilmiyoruz," diye kabul etti. "ViCAP sorgu sonuçlarını ilettim, ancak bu yeni gelişme göz önüne alındığında ne kadar alakalı olduklarından emin değilim."

"Bu bilgileri gözden geçirmem için bana biraz zaman verin." Bree dosyayı indirdi. "Sabah tekrar görüşelim. Umarım o zamana kadar Dedektif Ash ve adli tabipten haber alırız."

Hanover imzaladı ve görüşmeyi sonlandırdı. Bree, Hanover'ın listesinin iki kopyasını çıkardı.

Arkasına yaslandı ve sonuçları taradı. Liste, çok özel parametreler içermeyen her veritabanı sorgusunda gibi uzundu. "Bu listeyi iyice gözden geçirmemiz gerekiyor."

Matt bir el elini uzattı ve kadın da ona bir kopyasını *verdi*.

Katilin kurbanın evine zorla girdiği ve ateş etme nedeninin bilinmediği ateşli silahlarla işlenen cinayetlerin sonuçlarını okumak için oturdular.

Bree durdu, gözü Philadelphia'dan gelen bir çantaya takıldı. "İşte Philadelphia'dan bir dava. Bir erkek ev sahibinin haneye tecavüz ve vurularak öldürülmesi, soygun yok, cinsel unsur yok. Olay dokuz yıl önce olmuş. Soruşturmayı yürüten memurun adı Dedektif Stuart Hoffman olarak geçiyor."

Matt ona göz kırptı. "Bu isim kulağa benzer geliyor."

"Stuart Hoffman benden önce Dana'nın ortağıydı."

Matt daha dik oturdu. "Dava çözüldü mü?"

Bree dava bilgilerini taradı ve Dana'nın Hoffman'la ne kadar süredir çalıştığını hatırlamaya çalıştı. En azından birkaç yıl. "Dana'nın Hoffman'la birlikte bu davada çalışmış olması için doğru zaman aralığı olduğunu düşünüyorum. Gary Summer cinayetten suçlu bulunmuş ve şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapse mahkum edilmişti. Kurbandan bir blok ötede oturuyordu. Bir tanık -başka bir komşu- onu evden çıkarken görmüş." Bree bilgisayarına döndü ve Pennsylvania Ceza İnfaz Kurumu'nun mahkûm bulma programını açtı. "Listede yok." İki telefon görüşmesi ona nedenini söyledi. "Altı ay önce hapishanede ölmüş. Kendini asmış."

"Kahretsin. Bebeğin olduğu kutu ..."

"Evet." Bree, Polly Pocket'ın boynundan asılı olduğu ürkütücü dioramayı hayal etti. "Ya takipçinin hedefi ben değilsem? Peki ya

Eğer hedef Dana ise?" Yapbozun parçaları Bree'nin zihninde yerine oturdu. "Tüm tehditler evde gerçekleşti. Benim için olduklarını varsaydık."

"Genelde öyledirler."

"Doğru," diye itiraf etti Bree.

"Ve Ekin ailesi tarafından bizzat tehdit edildiniz." "Evet."

Matt, "E-postalar sana gönderilmişti," diye karşı çıktı. "Dana'ya değil."

Bree onları değerlendirdi. "Çok fazla nefret mektubu alıyorum, fiziksel ve elektronik. RedBloodedMale03'ten gelen e-posta tehditlerinin konuyla ilgisi olmayabilir. Bunları Ford Ekin göndermiş olabilir ve Gary Summer ile bağlantılı biri tehditleri çiftliğe ulaştırmış olabilir."

"Yani Dana, sapıkla Kent'in öldürülmesi arasındaki bağlantı." Matt sakalını ovuşturdu. "Ama Gary Summer öldüyse, Kent'i kim öldürdü?"

"Bilmiyorum ama Summer'ın işlediği cinayet ve hapishanede asılarak öldürülmesiyle ilgili koşullar birbirine çok benziyor. Kurban evdeyken içeri girmiş. Göğsüne sıktığı tek kurşunla onu öldürdü. Cinayet için bilinen bir sebep yok. Bu bir tesadüf olamaz. Eğer Ekin ailesi Travis'in tutuklanmasının intikamını almak istiyorsa, belki Gary Summer'ı tanıyan biri de aynı şeyi istiyordur." Bree telefonuna uzandı ve Dana'nın numarasını çevirdi. Cevap vermeyince Bree mesaj bıraktı. "Nörologda. Telefonunu kapatmış olmalı."

"Nolan'ı deneyeceğim." Matt bir dakika sonra telefonunu indirdi. "Cevap yok."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Dana nörologun muayene odasından daha hafif adımlarla çıktı. Nolan bekleme odasında oturuyordu, telefonu kalçasındaydı. Kadın yaklaşırken telefonu kaldırdı ve cebine koydu.

"Ee?" diye sordu.

"Beklendiği gibi iyileştiğimi söylüyor." Başını o sabah daha iyi hissetmişti ama bunu beyin doktorundan duymak güven vericiydi.

"Mükemmel haber." Kapıyı açtı ve koridora çıktılar.

Ofis büyük bir tıbbi binadaydı. Dana, Bree'ye mesaj atmaya çalıştı ama mesaj gönderilmedi.

Nolan, "Burada hiç hizmet alamadım," dedi.

Telefonu kabarık ceketinin cebine soktu ve eldivenlerini çıkardı. Asansörle lobiye indiler. Nolan'ı dışarıda takip etmeden önce ceketinin fermuarını çenesine kadar çekmek ve kapüşonunu açmak için durdu.

O doktorla birlikteyken karanlık çökmüş ve güneşle birlikte sıcaklık da düşmüştü. Sokak lambalarını çevreleyen ışık havuzlarında küçük kar taneleri sürükleniyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Zemin soğuktu ve kar asfalta hemen yapışmaya başlamıştı. Ayağı gizli bir buz parçasına takıldı.

Nolan onun kolunu yakaladı. "Bir daha kafanı kırmayalım, tamam mı?" "Şaka yapmıyorum." Dana . "Sonunda kendimi kendim."

Kamyona yaklaştılar ve içine tırmandılar. Ön camı ince bir kar tabakası kaplamıştı. Nolan motoru çalıştırdı, ardından camı temizlemek için kazıyıcının fırça ucunu kullandı. Arkaya attıktan sonra

sürücü koltuğuna oturdu ve direksiyona geçti. Park yerinden geri geri çıktı ve otoparktan ayrıldı. Trafik düzenli ama hafifti, sürekli akan arabalar yolu çoğunlukla açık tutuyordu.

Nolan orta hızda ilerledi ve Miller Yolu'na döndü. Kocaman siyah bir kamyon yanlarından geçti. Sürücü kornaya bastı ve onları camdan dışarıya doğru çevirdi. Nolan tepki vermedi ama Dana'nın diğer sürücünün Nolan'ı yakından görseydi daha kibar davranacağından hiç şüphesi yoktu.

Çiftlik malzemeleri dükkanında, Nolan sağa döndü. Telefonu titredi ve cebinden çıkardı. Yedi kısa mesaj ve bir sesli mesaj vardı. Mesajları açtı. En son mesaj, gelecek ay için planladığı bir sonraki nöroloji kontrolünün onayındı. Beş mesaj Kayla'dan, bir mesaj da Luke'tan gelmişti ve Dana'nın randevuya giderken ona gönderdiği kontrol mesajına bir yanıttı. Luke'un cevabı, iki baş parmağıyla onay veren bir kedinin şapşal GIF'i, onu güldürdü.

Kayla'nın mesaj yağmurunu açtı ve gülümsedi.

WE MADE CAKE

BIRTHDAY CAKE

FOR LADYBUG

IN CASE ITS HER BIRTHDAY

ARE YOU DONE YET

Dana bir yıl öncesini, eve geç kaldığında kimsenin onu özlemeyeceğini düşünerek tekrar gülümsedi ve mesajı attı: **OMW** . Bir yıl önce, Dana paket servis için durur ve kronik hasta bir ısıtıcı ile boş bir daireye giderdi. Ya da ailesinin evine giderdi, orada yemek ama annesi ona kendi seçimiyle yalnız olduğunu hatırlatırdı. Bir değil, iki kocasını bir kenara atmıştı.

Elli yıldır evli olan annesi, aynı anda hem başka biriyle hem de yalnız olunabileceğini anlamıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Nolan sordu.

"İyi. Çocuklar biraz ürkütücü olabilir ama aynı zamanda oldukça harikalar."

"Bu çok yerinde bir tanımlama." Nolan kıkırdadı. Tüm benliğiyle güldü, sesi derin ve gürültülüydü.

Ve seksi.

Kes .

Başı daha iyi hissediyordu ama yine de. Adam en iyi arkadaşının erkek arkadaşının kardeşiymiş ve kulağa romantik bir komedinin başlığı gibi geliyordu. Erimiş lav kekinden daha ateşliydi. Ayrıca ondan on yaş küçüktü. Hâlâ kendi çocuklarına sahip olabilirdi ve bu gemi onun için Bali'ye doğru yelken açmıştı. Ama ondan hoşlanıyordu ve Kent'ten hoşlandığı gibi menfaatleri olan bir arkadaş olarak değil. Ruhunun derinliklerinde Nolan'la daha derin bir şeyler yaşayabileceğini biliyordu. Onunla konuşmak zahmetsizdi. Onunlayken, sadece huysuz ve inatçı kendisi olabiliyordu. Aslında konuşmadığı zamanlarda bile onun ne dediğini biliyordu. Oyun yoktu. Gizli gündemler yok. Tahmin etmek yok.

Koltuğunda kaykıldı ve öne doğru eğilerek ön camın iç tarafındaki buğuyu sildi.

Kamyon sarsıldı. Farların ışığında kar değişmişti. Buz taneleri kaputtan sekiyordu.

"Bu karla karışık yağmur mu?" diye sordu.

"Evet." Buz çözücüyü ayarladı ve aracı yavaşlattı. Dört şeritli otoyoldan çıkıp bir köy yoluna saptılar. Nolan sabit, yavaş bir hızda sürüyordu. Frene dokunduğunda kamyon kaymaya başladı. Direksiyonu ustaca aracı düzeltti. Bir kavşakta kamyonu yavaşça durdurdu. Lastiklerin altında kar zemini vardı. Dana arkasına baktı ama arkalarında araba yoktu.

Bree'den gelen sesli mesaja tıkladı ve telefonu kulağına götürdü. "En kısa zamanda beni ara, tamam mı? Sapiğın benim değil senin peşinde olabileceğini düşünüyoruz."

Dana bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordu. Telefonu hoparlöre alarak geri aradı. "Nolan ve ben yoldayız.

ev."

"Gary Summer davası hakkında ne hatırlıyorsun?" Bree sordu.

"Haneye tecavüz ve silahlı saldırı." Dana'nın beyni vites değiştirdi, bu da başka bir iyiye işaretti. Hafıza netleşti. Suç mahallini gözünde canlandırdı. "Orta yaşlı bir erkek göğsünden vurulmuş. Suç Kent'in cinayetine benziyor ama Gary Summer suçlu bulunmuştu. Silah sesini duyan ve Summer'ın evden koşarak çıktığını gören bir tanığımız var."

"Silahı buldun mu?" Bree sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Dana. "Ev nehrin aşağısındaki sokaktaydı. Onu suya attığını düşündük. Bir dalgıç gönderdik ama şansımız yaver gitmedi."

"Ama bir mahkumiyetin var?" Bree sordu.

"Bulduk," dedi Dana. "Parmak izleri evdeydi. Birkaç gün önce yanlışlıkla evine gelen bir paketi bırakmak için içeri girdiğini söylemişti. Ama bunun olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadık. Tanık onu tanıyordu ve tanıdı. Yıllardır aynı mahallede oturuyorlarmış. Philly nasıldır bilirsiniz. İnsanlar büyüdükları mahallede kalır, çocuklarını orada büyütürler."

"Hatırlıyorum," dedi Bree.

"Summer geçmişte düşük seviyeli bir belaya bulaşmıştı. Bazı yerel çete üyeleriyle ilişkisi vardı. Söz konusu çete, potansiyel üyelerinden kabul bir parçası olarak bir cinayet işlemlerini istemesiyle biliniyordu ama bunu hiçbir zaman doğrulayamadık. Summer'ın avukatı kürsüye çıkmasına izin vermedi. Neden Summer'ı soruyorsunuz? O ömür boyu hapiste."

"Aslında, hücresinde kendini astı."

Ve Dana'nın kafasında aramanın nedeni belirdi. "Tıpkı o bebek gibi."

"Evet," diye onayladı Bree.

Dana, "Ama yine de, eğer öldüyse, o zaman sapık o değil," diye karşı çıktı.

"Ailesi var mıydı?" Bree sordu. "Mahkumiyetine ve ölümüne kızabilecek birileri var mıydı?"

Dana tereddüt etti, mahkeme salonu sahnesi zihninde canlanıyordu. "Küçük bir erkek kardeş vardı. Duruşma sırasında kaybetti. O iddia etti

cinayet sırasında kardeşinin de evde olduğunu söyledi. Jüri buna inanmadı." Tutuklama emrini tebliğ ettikleri geceyi düşündü. O zaman da ağabeyi oradaydı, kardeşinin yatağından sürüklenerek çıkarılmasını ve kelepçelenmesini izlemişti. Annenin feryatlarını, gencin bağırıışlarını, babanın küçük oğlunu tutuşunu hâlâ duyabiliyordu. Dana ve ortağı bir katil yakalamışlardı ama yine de korkunç bir geceydi.

"Kardeşinin adını hatırlıyor musun?" Bree sordu.

"Jordan Summer." Dana hesap yaptı. "Şu anda yirmi beş yaşlarında falan olmalı."

Bree, "Herhangi bir suç kaydı bulup bulamayacağıma bakacağım," dedi. "O zamana kadar dikkatli olun."

"Yapacağım. Eve gidip orada kalacağım. Yollar kaygan. Sen de kendine iyi bak." Dana aramayı sonlandırdı ve Nolan'a döndü. "Bütün bunları duydun mu?"

"Evet." Nolan buz çözücüyü açtı. Ön cam silecekleri buz tutmuştu. İleri geri her vuruş camı temizlemek yerine lekeler oluşturuyordu. Camı indirdi, uzandı ve camı tekrar kaldırmadan önce bir tutam donmuş karı çekti. Aynı yoldan onlara doğru gelen bir SUV yaklaşıyordu. Karşılarındaki kavşakta çok yavaş bir şekilde durdu, sonra Nolan'ın frenleri bırakmasıyla aynı anda ileri doğru yuvarlandı. Diğer aracın camı aşağıdaydı. Bir kol uzandı. Silah sesleri *duyuldu*. Bir silahın namlusu turuncu renkte parladı. Kurşunlar sürücü tarafındaki camı delip geçti.

Dana içgüdüsel olarak tepki verdi. Eğilerek silahını ayak bileğindeki kılıfından çıkardı. O nişan alamadan, Nolan gaz pedalına basınca pikap öne doğru savruldu. Arka lastikler döndü. Gazı kesti ve hızlanmadan önce lastiklerin yola tutunmasını bekledi. Kamyonet kavşakta savruldu, kaydı, kaydı, arka tarafı bir önceki fırtınadan sonra küreme aracının bıraktığı donmuş kar setine ve yolu kaplayan demir parmaklıklara doğru savruldu. Kamyon dönerken Dana çarpışmaya karşı kendini hazırladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Matt, Bree'nin ofisinde onun omzunun üzerinden bakıp bilgisayar ekranını okudu. "Jordan Summer'ın sabıka kaydı yok."

"Ulusal veri tabanında ya da New York veya Pennsylvania eyalet veri tabanlarında bulabildiğim kadarıyla değil." Bree klavyesine dokundu. "Bakalım ehliyeti var mı?"

Telefonu çaldı. "ME arıyor." Cevap verdi. "Devam edin, Dr. Jones. Matt Flynn de burada."

"kurbanın kimliğini tespit ettim. Otopsi için yeterince çözülmemiş ama parmak izlerini aldık. Adı Gavin Nielsen. Evde bakım hizmeti için çalışan bir hemşire."

Matt Çok olmuşt bir halde Bree'ye baktı, ama o da aynı derecede görünüyordu.

ME devam etti. "Bilgileri e-posta ile göndereceğim. Sadece en kısa zamanda bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Evet. Teşekkür ederim," dedi Bree. "Yakın akrabalarına haber verdiniz mi?"

"Henüz değil," dedi Dr. Jones. "Ailesi Virginia'da yaşıyor. Bildirimi şahsen yapmak için oradaki kolluk kuvvetleriyle temasa geçiyorum. Soruları olursa bana ulaşabilirler. Neden? Onu tanıyor muydunuz?"

Bree, "Bu hafta Gavin Nielsen adında bir hemşireyle tanıştım. Onu daha bu öğleden sonra gördüm."

Adli tabip "Bugün Nielsen'i görmediniz" diye cevap verdi.

"Doğru söylüyorum. Teşekkürler, Dr. Jones." Bree aramayı sonlandırdı. "Gavin Nielsen, Bay Pomar'a bakan hemşire."

"Bu dava gittikçe daha da garipleşiyor." Matt'in kafası bu yeni gelişmenin sonuçlarıyla döndü. "Eğer gerçek Gavin Nielsen öldüyse, Bay Pomar'ın yanında kim var?"

"Bu bölgede Gavin Nielsen adında iki erkek hemşire olma ihtimali nedir?" Bree "Enter" tuşuna bastı ve Jordan Summer'ın motorlu taşıt kayıtlarını çıkardı. Fotoğrafını işaret etti. "Şimdi farklı görünüyor ama Bay Pomar'a bakan Gavin Nielsen bu."

Matt genç adamın fotoğrafını inceledi. Jordan'ın ehliyet fotoğrafında *Duck Dynasty*'den kalma dağınık bir sakalı ve omuz hizasında saçları vardı. "Yüz şekli aynı. Gözler de öyle. Sakalını kesmiş ve saçını değiştirmiş. Gözlükler muhtemelen şeffaftır."

"Demek bunu Jordan planladı." Bree ayrıca Gavin Nielsen'in New York sürücü bilgilerini de çağırdı. "Gerçek Nielsen'in temel boy ve kilosu Jordan Summer'a uyuyor."

Matt, morgda kafasının yarısı uçmuş halde yatan gerçek Gavin Nielsen'a baktı. "Katılıyorum. Gavin Nielsen aslında Jordan Summer. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi gidip onu tutuklayalım." Bree ayağa kalktı.

"Gerçek Nielsen'ı öldürdü ve Bay Pomar'ın hemşiresi kimliğini aldı. Sonra da Kent McFadden'ı mı öldürdü? Dana'yı o anda öldürmek yerine gitmesine izin verdi ve çiftliğe onun için tehditler mi bıraktı?" Matt tekrar bilgisayar ekranındaki Jordan Summer'ın fotoğrafına döndü. "Bunu neden yapsın ki?"

Bree gözlerini bilgisayara dikti. "Çiftlikte bıraktığı tehditlere bakılırsa, kardeşinin ölümünden onu sorumlu tutuyor. Eğer Gary hapse girmeseydi, hâlâ hayatta olacaktı."

"Belki de Gary cinayet işlememeliydi."

"Kent'i vurduktan sonra neden onu da vurmadığını anlamıyorum."

"Mücadele etti. Belki de bu beklenmedik bir şeydi. Orada olacağını bile bilmiyor olabilirdi. Gece kesinlikle planladığı gibi gitmedi. Bu onu sarsmış olabilir." Matt önce ahır, sonra da kutuyu hayal etti. "Duvar yazısında '*Pis polisler ölmeli*' yazıyordu."

"Ürpertici kutudaki mesaj da benzerdi. *Kirli polisler masumlar yerine hapishanede ölmeli.*"

Matt, "Kardeşinin masum olduğunu düşünüyor," dedi.

"Benim tahminim de bu yönde. Dana'nın kolunda gördüğü dövme Lady Justice'ti. Kardeşi için adalet arıyor." O kapattı

Bilgisayar. "Onu içeri getirelim."

Bree'nin telsizi ciyakladı. Sevk memurunun sesi duyuldu. "Tüm birimler, 12-75 Township Line Yolu civarında. Bir yaralı bildirildi."

Matt'in karnının içi boşaldı. 12-75'lik bir atıştı. "Nolan eve bu yoldan dönerdi."

Bree sesi açtı. Matt nefesini tuttu. Görevlinin olayı ve saldırganın aracını tarif edişini dinlerken ikisi de hareket etmedi ya da nefes almadı. "Bildirilen kurban siyah bir Ford F-150 kamyonet kullanıyor."

Matt kendini kötü hissetti. "Bu Nolan'ın kamyoneti."

"Belki," dedi Bree. Ama gözleri gerçeği söylüyordu. F-150 Amerika'da en çok satılan araç olabilirdi ama Nolan'ın araba kullandığı bölgede bu gece bir silahlı saldırı olması fazla tesadüftü.

Bree ayağa fırladı. Telsizden cevap veren ekipler, merkeze daha kesin bir yer olup olmadığını sordular. Görevli "Olumsuz" diye cevap verdi.

"Dana'nın telefonunu takip edebilirim." Bree ceketini ve telefonunu kaptığı gibi ofisten dışarı fırladı.

Matt daha önce kullandığı iş istasyonundan ceketini aldı. Todd aceleyle ekip odasına girdi.

"Vurulanların Nolan ve Dana olduğunu düşünüyoruz." Matt kollarını silkti.

Bree telefonunun ekranına dokunuyordu. "Dana'nın telefonunu Shady Creek Köprüsü yakınlarında görüyorum." Merkeze yerini bildirmek için yaka mikrofonunu kullandı. Komşu polislerden birkaç birim ve Bree'nin kendi yardımcıları tahmini varış sürelerini on bir ila yirmi dakika olarak bildirdiler.

"On beş dakika uzaklıktayız." Matt istasyonun arka kapısına doğru koştu.

Bree ve Todd onun arkasındaydı. Binadan karla kaplı otoparka çıktıklarında hiçbir şey söylemedi. Todd kendi devriye aracına yöneldi. Matt'in botları kaygan zeminde kaydı. Dengede durmak için kollarını uzatarak, ivmesi durana kadar dondu kaldı. "Dikkatli ol. Kar, sulu karla karışmış. Asfalt kaygan."

Bree cipe doğru yürüdü. "Hava tahmininde buzlanma yoktu." Hava durumu spikeri üç ila beş santimlik bir birikim öngörmüştü; yılda ortalama altmış santim kar yağan bir bölgede bu pek acil bir durum sayılmazdı. "Sen sürer misin? Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor ve bu yollarda ilerlemek için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekecek."

"Tamamdır." Matt direksiyonun arkasına geçti. Motoru çalıştırdı ve ışıklar yanıp sönerken ve sirenler çalarken otoparktan ayrıldı. Kasabanın dışına yollar gittikçe daha da kayganlaştı. Matt Miller Yolu'na döndü, SUV virajda ve neredeyse yol kenarındaki hendeğe düşüyordu. Buz çözücü tam gaz çalışıyor, ön cam silecekleri de buzu uzak tutmak için çılgınca çalışıyordu. "Yol buz pisti gibi." Sirenleri kapattı. Kötü adama geldiklerini duyurmaya gerek yoktu. Işıkları yakmayı düşündü ama görüş mesafesinin onları kapatmak için çok zayıf olduğuna karar verdi.

O çekiş için mücadele ederken, Bree telefon görüşmeleri yaptı, buz fırtınasını ilçe için özel bir acil durum ilan etti, bir seyahat tavsiyesi yayınladı ve sakinleri yollardan uzak durmaya teşvik etti. Zorunlu olmayan ilçe çalışanları evlerine gönderildi. New York eyalet sakinleri sert hava koşullarına alışkındı. Çoğu ilçe çalışanı ve vatandaşlar ne yapmaları gerektiğini biliyordu ve uygulanacak standart bir protokol vardı.

Telsizden kaza raporları geliyordu. "Tüm birimler, Miller Yolu'nda 12-82. Birden fazla araç kazaya karıştı. Traktör römorku devrildi, kuzey şeridini kapattı. Çok sayıda yaralı olduğu bildirildi. Ölümler muhtemel."

Bree telsizi kullanarak aracı kendi aracının arkasında olan Todd'la bağlantı kurdu ve onu kazayla ilgilenmesi için gönderdi. Todd cevap verdi ve bir sonraki kavşaktan döndü. Matt dikiz aynasından Todd'un ışıklarının kaybolduğunu ve arkalarındaki yolun karanlık ve boş kaldığını gördü.

Bree, "Diğer milletvekillerinden bazıları kazanın yanlış tarafındalar," dedi. "İlk müdahale eden biz olacağız."

Matt sinirlenerek bir yumruk indirdi. "Olabildiğince hızlı gidiyorum."

"Kaza yaparsak Nolan ve Dana'ya yardım edemeyiz," dedi Bree ama sesinde hissettiği aciliyet vardı.

Birkaç ek birim daha tahmini varış süreleriyle yanıt verdi. Bree eyalet polisinden yardım istedi ama ikisi de yardımın gelmeyebileceğini ya da çok geç gelebileceğini biliyordu. Tüm kolluk kuvvetleri hava şartlarından dolayı zor durumda kalacaktı.

Kendi başlarındaydılar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kamyon kar yığınınına ve tahta çitlere çarptığında Dana'nın nabzı hızla atmaya başladı. Sarsıntı kafatasına bir ok gibi acı gönderdi. Nefes aldı, mide bulantısı artıyordu.

Nolan geri vitese taktı ve kamyonu bankadan uzaklaştırdı. Durup vitesi geri vitese taktığında bir şey çınladı. Kamyonun lastikleri döndü, sonra tutundu. Araç ileri doğru savruldu. Dana kendini sabitlemek için kol dayanağını kavradı.

Arka camdan bakmak için döndü. SUV geri dönmeye çalışıyordu. Araç yola doğru eğilmişti ama farları hareket etmiyordu. "Sanırım sıkışmış olabilir."

"Güzel." Nolan'ın sesi gergin geliyordu. Kurşunlar sürücü tarafındaki camı delip geçmiş, vücudunun hizasında iki delik ve örümcek ağına benzer çatlaklar bırakmıştı. İki kurşunun da iskalamasına imkân yoktu.

"Vuruldu mu?"

"Evet. Omuz." Dişlerinin arasından hava tısladı.

"Kaç kere?"

Nolan tereddüt etti. "Bir kez, sanırım."

Dana 911'i aradı. "Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum, ama iyi değil." Yüzü ön camda dönen kar kadar solgundu. Keskin bir nefes aldı ama gözlerini yoldan ayırmadı. Sol eli direksiyonu kavramak kalçasına dayanmıştı. Parmaklarından kan damlıyordu.

Dana arka camı tekrar kontrol etti ama karanlıktan başka bir şey göremedi.

Görevli cevap verdi, "911. Acil durumunuz nedir?"

Dana kendini tanıttı ve vurulma olayının kısa bir tarifini verdi. "Ateş koyu kırmızı bir Ford Explorer'dan açıldı. Plakası bilinmiyor. Siyah bir Ford F-150 ile Township Line Road'dan Grey's Hollow'a doğru gidiyoruz."

Kamyon bir tümseğe çarptı ve Nolan acı dolu bir homurtu çıkardı.

Telefonu hoparlöre aldı, koltuğun üzerine koydu ve emniyet kemerini gevşetti. Tek dizinin üzerinde doğrulup Nolan'ın etrafında dönerek karşı omzuna baktı. Kan ceketinin kolunu çoktan ıslatmıştı. Ama kurşunun bir atardamara isabet ettiğini gösterecek şekilde fışkırmıyor ya da püskürmüyordu. "Sürücünün omzunda kurşun yarası var, orta derecede kanama var."

"Takip ediliyor musunuz?" diye sordu memur.

Dana baktı. Farlar yanmıyordu. "Diğer aracı görmüyorum ama görüş mesafesi zayıf. O yüzden bilemiyorum."

"? Bir mil işareti görüyor musunuz?" diye sordu santral görevlisi.

Dana pencereden dışarı baktı ama hiçbir şey göremedi. "Hayır."

Nolan yere yığıldı, sonra kendini salladı. "Arabayı senin kullanmana ihtiyacım olacak."

"Hadi değiştirelim." Dana emniyet kemerini açmak için elini . Kamyon yoldan çıktı.

Nolan tek eliyle aracı yolda tutmak için mücadele etti. Gösterge tablosuna bir göz attı. "Çite çarptığımızda lastik hasar görmüş olmalı. Hava kaybediyor. Kenara çekeceğim."

Dana arkalarına baktı ve karın içinden gözlerini kıstı. Bunlar farlar mıydı?

Geri döndü. Önünde bir köprü belirdi. Hangisi? Korkuluklardan hemen önce lastik patladı. Kamyon yanlara doğru sarsıldı ve setten aşağı yuvarlandı. Emniyet kemeri gerildi ve Dana'nın omzunu kesti. Kendini bez bebek gibi hissetti. Kolları bacakları . Dünya tekrar tekrar dönüyordu. Kamyon sarsıldı, yalpaladı. Metaller çatırdadı ve çarptı. Camlar kırıldı ve Dana'nın üzerine yağdı. Nesneler sanki bir kasırganın içindeymiş gibi uçuyordu. Sert bir şey yüzüne çarptı. Kamyon dik bir şekilde yere indi ve bir Weeble gibi yalpaladı.

Sonra her şey durgunlaştı.

Sarsılmış ve başı dönmüş olan Dana nefes aldı. Nolan'ı görmek için başını çevirdiğinde gözüne kan damladı. Kanı sildi. Dünya yine dönüyordu ama bu kez bunun sadece kafasının içinde olduğunu biliyordu. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. "Nolan?"

Korkunç bir nefes boyunca cevap vermedi, sonra "Evet" dedi.

Nefes verdi. "Yaşıyorsun."

"Evet. Sen de."

"Evet." Dana gözlerini açtı. Yan perde hava yastığının tozu havada asılı duruyordu. Manzara dengelenmişti ve başındaki ağrı o kadar da kötü değildi. Adrenalin biraz acıyı engelliyor olabilirdi ama bunu da kabul etti. Çalışmaya ihtiyacı vardı. "Buradan çıkmak zorundayız." Kamyonetin etrafına bakındı. Motor durmuştu ve gösterge paneli karanlıktı. Her şey karanlıktı. "Telefonumu ya da silahımı görüyor musun?"

"Hayır."

"Telefonun nerede?"

"Bilmiyorum. Konsolun bardak tutucusunda şarj oluyordu."

"Her yerde olabilir." Dana eğilip zemini yokladı ama bulduğu tek şey temperli camdan çakıl taşlarıydı. Kamyon en az üç kez yuvarlanmıştı. Yan camlar kırılmıştı. Eli hâlâ USB yuvasına takılı olan şarj kablosunu buldu ama telefon artık takılı değildi. Parmakları deri bir kayışa takıldı. Cüzdanı! Onu kendine doğru çekti. Fermuarı hâlâ kapalıydı. Ne yazık ki içinde ne cep telefonu ne de silahı vardı.

Nolan sert bir sesle, "Silahım yanımda," dedi.

"Güzel." Dana arkalarına bakarak durumu değerlendirdi. Farlar sönmüştü ve yolun aşağısındaydılar. Takipçileri onları köprüden görebilecek miydi?

Kapı koluna uzandı.

." Nolan tavan kapattı. "Git."

Dana arabanın kapısını açıp dışarı adımını attığında menteşeler gıcırdadı ve sönmüş hava yastığını bir kenara itti. Botları incik derinliğindeki suya indi. Şok edici derecede soğuk sıvı pantolonunun paçalarını ve botlarını ıslattı. Bacakları titredi ve kendini sabitlemek için bir elini kamyonun üzerine koydu. Kamyonet, su kanalının kenarına inmişti.

donmuş dere, onun tarafındaki buzu kırdı. Buz gibi su bacaklarının etrafında dönüyordu. Sürücü tarafı kuru zemindeydi.

"Kapım sıkıştı." Nolan bir klik sesiyle emniyet kemerini çözdü. "Torpido gözünde bir el feneri var."

Dana onu çıkardı. Metal, ağır hizmet tipi bir modeldi. Ona uzattı. Sürücü camının parçaları hâlâ yerinde duruyordu, ancak cam çatlaklardan oluşan sağlam bir labirent gibiydi. Dana aracın etrafında döndü ve kapının kolunu tuttu. Bir ayağını kamyonun yan tarafına dayayarak kapıyı açtı. Nolan sallanan, sönmüş hava yastığını kenara itti. Sol kolunu göğsüne bastırarak kendini kapıdan dışarı attı. Dana yere inmesine yardım etmeye çalıştı ama Nolan çok iriydi. Yapabildiği en iyi şey, Nolan'ın üzerine düşerken onu kontrol etmek ve düşüşünü hafifletmekti.

Adam kıpırdamadan yattı, kadın altından kıpırdandığında nefes alış verişi kesilmişti. Kar ve buz parçaları yüzünün tozunu aldı ve kaşlarına yapıştı. Kapüşonunu yukarı çekti. Eldivenlerine ne olduğunu bilmiyordu. Koltuğun üzerinde miydiler?

"Kamyonda ilk yardım çantanız var mı?" diye sordu.

Nefes nefese kaldı. "Alet kutusu yatakta ama basit bir şey. Bactine ve yara bantlarının pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Dana kamyonun kasasına tırmandı ve kutuyu açtı. İlk yardım çantası kırmızı ve beyaz renkteydi. Karanlıkta bile fark etti. Cebine soktu. El fenerini birkaç saniye kullanma riskini göze aldı, ışığı kutunun üst kısmının altında tuttu. Sonra bir rulo koli bandı kaptı ve yataktan dışarı fırladı.

Nolan'ın yanına diz çökerek kolunu yokladı. Kan gibi yapışkan bir şeyle sıırıslam ıslanmıştı. Altındaki kar koyu bir renge boyanmıştı. Elini kaldırdı ve ters çevirdi. Avucu kalın, koyu bir sıvıyla kaplıydı. Kesinlikle kan. Zihninin gözünde Kent'i gördü, gözleri panikliyor, sonra kararıyordu. Parmakları titriyordu. Titreme kollarına doğru ilerledi.

Nolan inleyerek transı bozdu. Dana dondurucu gece havasından iki derin nefes aldı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve bir dakikalığına soğuk rüzgârın ve karla karışık yağmurun yüzüne vurmasına izin verdi. Kendini daha sonra kaybedebilirdi. Şu anda harekete geçmesi gerekiyordu yoksa ikisi de ölecekti.

"göremiyorum ama feneri açarak riske girmek istemiyorum. Bu bizi görünür kılar."

Başını salladı. "Sadece etrafına bir şey . Kanamayı herhangi bir şey. Eğer , beni bırak ve yardım çağır."

Dana karanlıkta gözlerini devirdi. Onu terk etmiyordu. Omzunu dürttü. Parmakları omzunun üst kısmındaki etli kasta yarayı bulduğunda tüm vücudu irkildi. Parmaklarının üzerinden ılık kan aktı. Adamın ölmüş halinin görüntüsü zihninde parladı. Onu itti. Daha kötüsü de olabilirdi. Daha kısa olsaydı, kurşun boynunu ya da kafasını delip geçebilirdi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Beni taşıyamazsın," diye itiraz etti Nolan zayıf bir sesle. "Beni sürükleyemezsin bile. Eğer benimle kalırsan, ikimiz de kesin ölürüz. Kaçmalısın-"

Dana onun saçma önerisini kesti. "Boş ver onu. Silahını bana ver."

Sağ elini kullanarak silahı omuz kılıfından çıkardı ve yaralı kolunu kaydırırken yüzünü buruşturdu. Bu hareket daha fazla kan akmasına neden oldu.

Silahı aldı, yanan vahşi bir öfkenin farkındaydı. "Şimdi beni dinle. Eğer o orospu çocuğu peşimizden gelirse, seni bir daha incitmesine izin vermeden önce onu suratının ortasından vuracağım. Anlaşıldı mı?"

Nolan durakladı. Acı dolu gözlerinin altında ağzı buruştu. "Evet."

Ama yine de kan kaybından ölebilirdi ve sessizce, baygın bir Nolan'ın bir kızak ve köpek ekibi olmadan idare edilmesinin çok zor olacağını kabul etti.

"Güzel. Şimdi çeneni kapa ve kıpırdama." Dana çantasını açtı ve küçük fermuarlı bölmeyi buldu. Bir hijyenik ped çıkardı, açtı ve yaranın üzerine bastırdı.

"Bu bir maxi ped mi?"

"Evet. Temiz, değil mi?" Elinden geldiğince sabitlemek için koli bandı kullandı.

"Akıllıca."

"Tek kullanımlık maksi pedlerin Ben Franklin'in icatlarından birinden geliştirildiğini biliyor muydunuz?"

"Ben ." Kadın bandı gererken adam homurdandı.

"Evet. Askerlerin kurşun yaraları için tek kullanımlık, katlanmış bir bandaj yarattı. Bir rivayete göre, karısı bunu görmüş ve gerisi tarih olmuş."

Bu tarihsel anlatı sık sık tartışılıyordu ama Nolan omzuna son bir kat daha bant yapıştırırken hikâye dikkatini dağıtmaya yarıyordu. Dişleriyle yırttı ve ruloyu cebine geri itti. "Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu."

911 ile konuşmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Beş dakika mı? Fark etmezdi. Polis, Township Line Yolu'nun neresinde olduklarını bile bilmiyordu ve kamyonet yoldan kolayca görülemezdi. Onları bulmak zaman alacaktı.

Bir motor sesi duyuldu, yaklaşıyordu ve ilk müdahale aracı olamayacak kadar hızlıydı. Dana'nın kanı, pantolonunun paçalarını ıslatan sudan daha soğuktu. Nolan'ın sağlam kolunu çekiştirdi. "Hareket etmeliyiz."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bree yardımcılarıyla ve eyalet polisiyle iletişim kurdu. Todd neredeyse traktör römorkunun kaza yaptığı yere varmak üzereydi. Eyalet polisi ona yardım etmek için geliyordu ama gelmeleri zaman alacaktı. Bree'nin devriye yardımcılarında ikisi daha yakındaydı. Bir ambulans ve itfaiye aracı da yoldaydı. Kaynaklarını paylaştırırken, merkez hendekte bir araba ve iki çamurluk kazası bildirdi. Kritik olmayan çağrılar beklemek zorundaydı. Yaralılar öncelikliydi.

Çiftlik malzemeleri satan dükkânın önünden geçtiler. Park yeri karanlıktı.

"Elektrikler kesik olmalı." Matt sağa, Township Line Yolu'na döndü. "Fazla uzak değil. Köprü ileride."

Dur işaretini neredeyse hiç duraksamadan geçti. Araç bir sonraki acı dolu mil boyunca sürünüyor gibiydi, sonra Shady Creek Köprüsü yakınlarında yavaşladı. Yolun kenarını taradı. "Lastik izi görürseniz bana haber verin."

"İşte orada!" Bree pencereden dışarıyı işaret etti. İki çift lastik izi yolun kenarına doğru uzanıyordu. Koyu kırmızı bir Ford Explorer köprü'nün tabanındaki korkulukların ucuna park etmişti. Bree aracın plaka numarasını gösterge panelindeki bilgisayara yazdı. "Araç Gavin Nielsen'a ait."

"Eğer bir adamı öldürüp kimliğine bürüneceksen, onun aracını da kullanabilirsin." Matt yavaşlayarak bankette durdu. O ve Bree şapkalarını ve eldivenlerini giydiler. Soğukta ne kadar kalacaklarını kim bilebilirdi ki? Bree bulundukları yeri merkeze bildirdi ve sonra araçtan indiler. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Kar ve sulu kar Bree'nin yüzüne çarparak gözlerini yaşarttı.

Aracının arkasından bir acil durum sırt çantası aldı.

"Onu ben taşıyım." Matt elini uzattı. Her zaman pratik davranan Bree itiraz etmedi. Matt ondan en az seksen kilo daha ağırdı. Fazladan ağırlığı o taşırsa daha hızlı hareket edebilirlerdi. Bir AR-15 ile birlikte onu da uzattı. Gözleri iki kalp atışı boyunca buluştu, sonra Matt onu öptü, dudakları soğuktu. "Haydi gidelim."

Telsizinden yerlerini bildirdi. "Şerif Taggart ve Müfettiş Flynn silahlı şüphelinin peşinde ve vurulan kurbanları arıyor."

Yolun kenarında duran Bree, rüzgâr şiddetlenip yana doğru kar ve sulu kar savurdukça titredi. Bir kar bulutu manzarayı kapladı. İzler fazla uzun sürmezdi. İçlerinden biri vurulduysa, Nolan ve Dana da uzun süre dayanamazdı. Bree ve Matt çoktan geç mi kalmıştı?

El fenerini yere tutarak ikinci aracın izlerini takip etti. İzler korkulukların hemen arkasında kayboldu. Bir dizi ayak izi Explorer'dan uzaklaşıyordu. Bree el fenerini setin aşağısına doğrulttu. Donmuş derenin kenarında siyah bir kamyonet duruyordu. Açık kapıların üstünden sönmüş hava yastıkları sarkıyordu.

Matt kendi ışığını yakarak onun yanından hızla geçip aracı inceledi. "Sürücü tarafındaki camda iki kurşun deliği var." Işığını aracın içine tuttu. "Kan."

Bree içeri baktı. Koyu kırmızı bir sıvı direksiyon simidini ve sürücü koltuğunu boyamıştı. Matt'e kardeşinin gerçekten de vurulduğunu söylemesine gerek yoktu. Yolcu tarafında kan birikintisi görmemişti ama bu Dana'nın yaralanmadığı anlamına gelmiyordu.

Matt yüzünü ekşiterek geri çekildi ve elindeki fenerle aracın dışını taradı. Tavan çökmüştü. Camlar kırılmıştı. "Kamyon yuvarlanmış."

Bree ışığının hüzmesini yere doğru kaydırды. Matt onun yanında durmak için hareket etti. Aracın etrafındaki karlar ezilmişti. "Daha fazla kan var." Düzleştirilmiş alanın ortasında yemek tabağı büyüklüğünde bir kan lekesi vardı. Üç çift ayak izi kamyonundan uzağa doğru gidiyordu.

Bir çift yan yana ve birbirine yakındı. Kan, ayak izleri arasında rastgele noktalar halinde karda görüldü.

"Dana ve Nolan," dedi Matt.

Bree diğlerlerine paralel uzanan üçüncü iz kümesinin yanına çömeldi. Işığını aşağıya doğru tuttu. "Bunlar taze ama kar hızla dolduruyor." Yarım saat içinde fırtına patikayı kaplayacaktı. "Gitsek iyi olacak."

Matt koşmaya başladı, tüfeğı iki elinde tutarak raylara paralel bir şekilde koşuyordu. Bree de ona ayak uydurdu. Konuşmadılar ama nefeslerini koalamaca için sakladılar.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ne taraftan?" Dana titredi. Kapüşonu kapalı olsa bile, sulu kar ceketinin içine kadar girmişti. Nolan'ın omzuna dolanmış olan kolunu düzeltti.

Ona yaslanarak ayaklarını sağa doğru çevirdi. "Çiftlik malzemeleri dükkânı en yakın bina."

"Bana yaslanabilirsin." Dana, Nolan'ın kolunu omzunun üzerinden kavradı. Nasıl hâlâ ayakta? Ceset gibi solgundu. Eğer bayılırsa ne *yapacaktı*? Adrenalin başındaki ağrıyı dindirdi. Bu olmadan ona asla yardım edemezdi. Ama bunun geçici olduğunu biliyordu. İkisi de yaralıydı. Bir yere saklanıp yardım gelmesini beklemeleri gerekiyordu.

"Çok ağırım." Başını eğik, bir ayağı diğerinin önünde, dereye paralel bir patikada . Açık bir tarlayı geçtiler ve bir ormanlık alana girdiler.

Dana önüne baktı. Hedefleri, yakınlarda olduğunu bildikleri tek bina olan çiftlik malzemeleri dükkanıydı. Hayvan yemi ve çiftlik için gerekli diğer şeyleri almak için onlarca kez oraya gitmişti. Dere, park yerinin yaklaşık yüz metre gerisinden akıyordu. Ağaçların diğer tarafında olmalıydı.

"ondan bir iz var mı?" diye sordu bakmadan.

Omzunun üzerinden baktı. "Çok uzağı göremiyorum." Ama ayak izleri ve kan izleri karda yeterince açıktı. Kimse gözden kaçırılmazdı. Tekrar önüne odaklandı. *Gözler ödülde, değil mi?*

Sessizlik içinde devam ettiler. Nolan'ın ağırlığını ondan uzak tutmak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordu. Ama adımları daha az emin, daha az düzgün olmaya başlamıştı. Tökezledi. Kadın onu düzeltmeye çalıştı ama adam çok ağırdı. Bir iniltiyle ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Ağırlığı

ve onu da kendisiyle birlikte aşığı çekti. Sert bir şey dizini yırttı.

Bileğindeki tutuşunu düzeltti. Kolu acayip ağırdı. Botlarından birinin tabanını yere sağlamca basarak ayağı kalktı. İttikçe bacak kasları geriliyordu. Nolan da bir ayağını altına aldı ve Dana ona yardım edebildi.

"Özür dilerim," diye tısladı, ayağı kalkarken sesi acıyla sertleşmişti.

"Spinning dersinde geçirdiğim binlerce saat için minnettarım." İleri doğru hareket etti, şimdi onu yarı sürüklüyordu. Adam haklıydı. Onu taşıyamayacaktı. Ona ancak koltuk değneğı olabilirdi. Eğer düşerse, onu asla hareket ettiremezdi.

Bir dönemecin etrafında sendelediler. Orman açıldı ve Dana ilerideki çiftlik malzemeleri dükkanını gördü. Ama ışıklandırılmış otopark yerine, bina karanlığa gömülmüştü.

Nolan çenesini kaldırdı. "Elektrikler kesik."

"Muhteşem." Dana onu ileri doğru sürükledi. Kaldırımından otoparka doğru adım attı. "Dikkatli ol."

Botlarının altında buz ve kar çitirdiyordu. Karla karışık yağmur karın üzerinde bir kabuk oluşturmuştu. Arazi sürülmemişti. Buzun üzerindeki on santimlik kar çekişe yardımcı oluyordu. Ön kapıya kadar geldiler. Kapıya yapıştırılmış bir tabelada fırtına nedeniyle dükkânın kapalı olduğu yazıyordu. Şimdi ne olacaktı?

Nolan sarktı, sonra sanki dik durmak için çok çalışıyormuş gibi dizlerini dikleştirdi. Uzun süre dik kalamayacaktı. İkisi de titriyordu. Ayakları ıslak ve buz gibiydi ve başı zonkluyordu. Onu ayakta tutan ve hareket etmesini sağlayan tek şey adrenalin ve lanet olası tüyleriydi. Nolan kan kaybediyordu ve muhtemelen şoka girecekti. Onu içeri götürmesi gerekiyordu. Soğuk ona yardımcı olmuyordu ve su dolu ayakları buz parçaları gibi hissediyordu.

"Duvara yaslan." Nolan'ı dükkânın önüne doğru itti ve kapıya doğru gitti. Standart bir ticari cam kapıydı. Renk tonu yoktu ve umarım kırılmasını zorlaştıracak laminasyon da yoktu.

El fenerinin ucunu cama doğru salladı ama cam kırılmadı. Tekrar salladı, daha sert. Cam kırıldı. Üçüncü bir vuruş

kırıldı. Temperli cam kapının yüzde yetmiş beşi parçalanmış, parçalar botlarının etrafındaki betona düşmüştü. Alarmin çalmasını bekledi.

Hiçbir şey.

Kahretsin. Ticari güvenlik sistemlerinin çoğunda elektrik kesintisinde de çalışabilmeleri için pil yedeği bulunurdu. Alarmin polisleri arayacağını ummuştı. Belki de yönetici alarmı kurmayı unutmuştu ya da sistem arızalıydı. Her neyse. Oyalanacak zamanı yoktu.

El fenerini metal çerçevenin etrafında gezdirerek ve kalan parçaları tekmeleyerek kalan parçaları temizledi. Sonra Nolan'ı almak için döndü ama Nolan çoktan ona doğru sallanmaya başlamıştı. Yan döndü ve kenarlara sürtünmemeye dikkat ederek birer birer açıklıktan geçtiler.

İçeride, rüzgârdan korunmak bir anda rahatlatmıştı. Dana, Nolan'ı bir destek sütununa yasladı. "Burada bekle." Girişin yan tarafına koştu ve tekerlekli bir taşıyıcı aldı. Dana onun yanına döndüğünde Nolan kolondan aşağı kaymış ve kolona yaslanmıştı.

"Seni girişten uzaklaştırmamız gerek." Onu yarı sürükleyerek arabaya bindirdi. Ana koridora doğru iterken tekerlekler gıcırdadı.

Dükkânın derinliklerine doğru ilerledikçe, sıcaklık tenine vurdu. Dana'nın yüzü yandı. Acil durum ışıkları çıkışların üzerinde parlıyordu ama diğer her şey karanlıktı. Çiftlik malzemeleri mağazasında hayvancılık malzemelerinden hırdavata ve hatta giysilere kadar her şeyden biraz satılıyordu. Dana, orta koridorda yürürken iki adet pille çalışan kamp feneri aldı. Nolan'ı mağazanın arka tarafına götürdü.

"Alarm çalmadı." İnledi. "911'i sabit hattın aramayı deneyeceğim."

Dışları gıcırdadı. "En azından sıcak."

Dana, mağazanın arka tarafındaki tuvaletleri geçerek çalışanların dinlenme odasına doğru ilerledi. Kafasını içeri soktu. Pencere yoktu. Mükemmeldi. Nolan'ın durumunu değerlendirmek için biraz ışığa ihtiyacı vardı. "Burası."

Araba kapı aralığına sığmadı. Dana, Nolan'ın yaralanmamış kolunu yakaladı. Nolan arabadan yuvarlanarak ayağa kalktı ve odanın içine girdi. Dana bir sandalyeye yatırdı, fenerleri yanına bıraktı ve mağazaya geri koştu. Burada pek çok kez alışveriş yapmıştı ve temel düzeni biliyordu. Kendisi için kalın çoraplar, Nolan için sıcak tutan bir battaniye ve şapka, el ısıtıcılarından oluşan tüm vitrin kutusu ve raftaki en büyük ilk yardım çantasını aldı. Dinlenme odasına dönerken bir av bıçağı da ekledi, ikisi de göğüs göğüse çarpışacak durumda değildi. Kasaya doğru ilerledi ve tezgâhın ve kasanın alt tarafında sessiz alarm düğmesi aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Kadın koşarak içeri girdiğinde Nolan yere yığılmış, kıpırdamadan duruyordu. Boynuna dokundu ve gözlerini açtığı anda rahatlayarak nefes verdi. "Ben ölmedim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sallanan kapıyı inceledi ama emniyete almak için bir yol göremedi. Telefonu denedi. Çevir sesi yoktu. Nolan'a döndü. Pencere olmadığından, yarasını daha iyi değerlendirebilmek için fenerleri açıp el fenerini kullanarak kendini güvende hissetti. Kanama yavaşlamıştı ama sargı bezi istediğinden daha fazla doymuştu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

Doğrudan bir cevap vermekten kaçındı. "Ormanda koşmak yardımcı olmadı."

Homurdandı. "Zorlukla koşuyorduk."

"Tamam. Tökezliyorum." Dana ilk yardım çantasındaki ACE bandajını kullanarak derme çatma bandajın üzerine daha fazla baskı uyguladı. Sonra battaniyeyle üzerini örttü ve şapkayı taktı. Her ikisinin de ceplerine birkaç el ısıtıcısı sıkıştırdı. Son olarak, bir sandalyeyi onunkine yaklaştırdı, oturdu ve çoraplarını değiştirmek için bir dakikasını ayırdı. Botlarının içi ıslaktı ama yine de bu bir gelişmeydi.

Kaşı acıdı ve elini alnında gezdirdi. Gözü şişmişti. Kamp fenerinin ışığında Dana, Nolan'ın yüzünde birkaç küçük kırmızı leke ve yırtık gördü. Kendisinde de aynı şeylerin olduğunu düşündü. İkisi de emniyet kemerlerini takmışlardı ama kamyonun içinde çok sayıda uçan moloz vardı. Gözleri kapandı.

"Hey, uyan." Onu drtt. "Benimle kal. Saklanmak için daha iyi bir yer bulmalyz. Belki bir ofis. Penceresiz ve kaps kilitli bir oda."

"Uyandm." Kprdand. "Biraz daha hissediyorum."

"Gzel, çünkü gitmemiz gerekiyor." Ayağa kalkt ve ona yardım etmek için . Ama adamn grnts ikiye ayrld, gr bulanklat ve cama çarpan ayak seslerinin uzaktan geldiğini duydu. "Acele et. O burada."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt onları sertçe itti, kaygan araziye ve karanlığa rağmen hızla ilerliyordu. Gözleri loşluğa alışmıştı ama manzara hâlâ gölgelerle kaplıydı. Bree onun çok daha uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışırken hırıltılar çıkarıyordu, ama Matt onun Çikâyet etmeyeceğini ya da pes etmeyeceğini biliyordu.

"Dereyi takip ediyorlar," diye nefes nefese kaldı Bree. "Miller Yolu'na doğru."

"Çiftlik malzemeleri dükkanına doğru gidiyorlar. Ben olsam öyle yapardım. En yakın bina orası."

İzleri ormanın kenarına kadar takip ettiler. Ortaya çıktılar ve çiftlik malzemeleri dükkanıyla karşılaştılar. Otopark ve bina karanlık ve sessizdi.

Zorlukla nefes alan Bree, telsizini kullanarak merkeze bilgi verdi.

Sevk görevlisi, "K-9 Bir yolda. Miller Yolu'nun kapalı olması nedeniyle tahmini varış süresi bilinmiyor."

Collins ve Greta'nın uzun yoldan gitmeleri gerekecekti. Dolambaçlı yol kilometrelerce uzundu.

Matt dükkânın ön giden üç ray setini işaret etti. "Tetikçi de onlarla birlikte içeride. Bekleyemeyiz."

Bree telsizinin sesini kapattı. "Hadi gidelim."

Park yerinde kayarak ve sürünerek ön kapıya doğru koştular. Matt ve Bree yavaşlayarak kırılmış cam kapının etrafını sardılar. Matt dış duvarın yanında yarım düzine iri kan damlası gördü. Dana içeri girerken, Nolan'ın orada durup duvara yaslandığını hayal etti.

Matt ilk önce AR-15'le açılıştan geçti. Bree de onu takip etti. Kırmızı acil durum lambasının loş ışığında

girişini geçti ve bir koridorda siper aldı. Matt kıpırdamadan durdu, nefesini tutup dinledi. Kırık kapıdan esen rüzgâr dışında, dükkân ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Sağ tarafında, binanın arkasına doğru hafif bir ses duydu. yöne doğru başını salladı ve kulağına dokundu. Bree sanki dinliyormuş gibi başını eğdi. Otuz saniye sonra omuz silktilti. Ses tekrarlanmamıştı.

Bree ileri gitti. Matt çömelerek onun sol kanadını tuttu. Takım halinde ilerlediler, her koridorun sonunda durup bir sonrakine geçmeden önce etrafı kolaçan ettiler. Bree başıyla yerdeki bir noktayı işaret etti. Kan. Matt soluk gri karoları tarayarak bir başkasını aradı. Dükkânın ortasından geçen ana koridorda, yaklaşık on metre ötede gördü.

Dana ve Nolan nereye gidecekti? Biri ya da ikisi de yaralanmıştı. Kan lekelerinin oluşturduğu çizgi mağazanın arka tarafını işaret ediyordu. O ve Bree ana artere paralel koridorda ilerlemeye devam ettiler. Matt son kapağa yaklaştı. Tuvaletlerin yanından geçerek çalışanlara özel bölümlere giden dar koridoru görebiliyordu. Onlara ulaşmak için, üç dairesel dış giyim rafı ve bir kar küreği sergisinin bulunduğu otuz fitlik bir alanı geçmeleri gerekiyordu. Jordan herhangi bir şeyin arkasına saklanıp onları pusuya düşürmeye hazır olabilirdi. Dükkânın loşluğunda Matt onu asla göremezdi.

O anda yanında bir K-9 olması için neler yapmazdı. Brody o piçin nerede saklandığını bilirdi. Collins ve Greta'nın gelmesi ne kadar sürerdi?

Bree onun yanına çömeldi. Alçak sesle, koridorun sonundan sola doğru baktı. Matt sağa baktı. At battaniyelerinden oluşan bir sergi görüşünü engelliyordu. Etrafını görebildiği kadar ilerledi. Yaklaşık otuz adım ileride bir Çey hareket etti. Bir gölge, at battaniyesi sergisinin kenarından gizlice geçiyordu. Gölge bir adım daha attı ve Matt onun ayaklarını asılı bir battaniyenin altında görebildi. Gölgenin kafası battaniyenin üzerinde belirdi. Kesinlikle bir adamdı.

Matt Bree'ye bir işaret yaptı, sonra elini ekrana doğru uzattı. Bree başını çevirdi ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Kadının duruşu sertleşmişti ve Matt onun şüpheliyi gördüğünü biliyordu. Matt AR-15'i doğrulttu.

Gölgenin merkez kütlelerinin yaklaşık konumuna nişan alarak uç kapak ekranının üst kısmına yerleştirin.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tetikçi dükkanda.

Dana gözlerini sıkıca kapattı. *Şimdi olmaz. Birimizin işlevsel olması gerekiyor.* Ama gözlerini tekrar açtığında, oda önünde yüzüyordu.

"Dana." Nolan'ın eli onun bacağına dokundu. "İyi misin?"

İyi demek istedi ama yalan söylemek duruma yardımcı olmayacaktı. "Pek sayılmaz." Adamın yüzüne odaklanmaya çalıştı ama ondan iki tane gördü. "Çift görme."

"Bu kötüye işaret." Yorumu duygu kadar yorgunluk da içeriyordu.

Dana da aynı şeyi hissetti. Tükenmişti. "Evet." Silahını çıkardı ve aralarına koydu. "Gerekli olan her türlü ateş etme işini sen yapmak zorunda kalabilirsin."

"Tamam, ama ikimiz de kaçacak ya da dövülecek durumda değiliz. En iyi şansımız kilitli bir oda bulmak ve yardım beklemek."

Sivillere verilen aktif atıcı tavsiyesi *kaç, savaş, saklan* şeklindeydi. Dana bunu kullanması gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Şimdi sıcak dükkândaydı ve vücudunun her taze acılar çiçek açmıştı. Yine bir yığın çürük olacaktı. Hayır, hâlâ. Saldırıdan kalan morluklar henüz geçmemişti. Gözlerini açtı. Tek görme yetisi geri gelmişti ama bulanıklık devam ediyordu. Başındaki ağrı çok daha kötü görünmüyordu ama görme sorunları dengesini bozuyordu. Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde durarak Nolan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Bir çift sarhoş gibi kapıya, dinlenme odasının dışına ve koridora doğru sendelediler.

"O da neydi öyle?" Dana fısıldayarak sırtını duvara dayadı ve Nolan'ı da yanına çekti. Gözlerini kısarak kötü olan gözünü kapattı. "Ne oldu?"

Çıkış tabelaları koridorda kırmızı ışıklı bir parıltı yayıyor.

"Ben bir şey görmedim." Duvara yaslandı. "Koridorun sonunda bir şey hareket etti."

Nolan durakladı. "Orada hiçbir şey yok."

Görüşü giderek kötüleşiyordu.

"Başın nasıl?" Kelimeleri soluk soluğa söyledi.

"Biraz daha kötü ama tolere edilebilir."

Onu değerlendirdi. "Gözün neredeyse şişmiş. Hastaneye gitmen gerek."

Dana sargılı omzuna dikkatle baktı. ACE bandajının arasından kan sızıyordu. "Bir tek ben değilim, dostum."

"Cidden, ikinci darbe sendromu diye bir şey var-" Dana onun kesti.

"Duymuştum." Yakın zamanda bir hokey maçında, Oyunculardan biri ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve spor spikerleri tekrarlayan beyin yaralanmalarından bahsetmişlerdi. Dana detayları hatırlamıyordu, sadece bu durumun ölümcül olabileceğinden bahsetmişti.

Nolan başka bir şey söylemedi ama gözleri endişeliydi. Dana'nın başı ağrımasaydı, onu sallayabilirdi. İroni o kadar keskindi ki canını yaktı. *Kurşun yarası* olan adam onun için endişeleniyordu.

"Şu anda bu konuda bir şey yapabilir miyim?" diye sordu. "Hayır."

"O zaman bunu duymak istemiyorum," dedi

Dana. "TAMAM."

İki malzeme dolabını geçtikten sonra üç küçük ofis buldular. Nolan durdu. "Hepsinin koridora bakan pencereleri var."

Dana bir düğmeyi denedi. "Kilitli." Bir başkasını denedi. O da kilitliydi. "Bu açık." Nolan bir kapıyı araladı.

Dana aceleyle içeri girdi. Nolan da tökezleyerek içeri girdi. Ofis küçüktü, ancak bir masa ve ona bakan tek bir sandalye için yer vardı. Dana kapıyı arkalarından kilitledi. Masanın arkasındaki zemini işaret etti.

Nolan camdaki panjurları kontrol etti ama çok sıkı kapanmıyorlardı. İçeride çıkış ışıkları olmadığından, küçük alan koridordan daha karanlıktı. İçeriye görmek zor olacaktı.

Dana masanın arkasına geçti. Bacaklarını kıvırdı ve yere oturdu. Gözlerini kapamak baş ağrısına iyi geldi. Nolan yanına oturdu ve yaralanmamış omzunu onunkine bastırdı. Kadın titredi. Battaniyeyi paylaşıyordu. İşin iyi tarafı, kan kaybetmesine rağmen hâla vücut ısısı yayıyordu. Karanlıkta yüz ifadesini göremiyordu ama vücudu duvara yaslanmıştı. Destek olmasa düşeceğinden şüpheleniyordu.

Dana silahı cebinden çıkarıp kucağına koydu ve tetikçinin onları önce bulması ihtimaline karşı içlerinden birinin bilincinin yerinde olmasını umdu. Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü kapının diğer tarafındaki koridorda ayak sesleri duyulduğunda sarsıldı. Taze korku nabzını mide bulandırıcı bir şekilde hızlandırdı. Nolan'ın n kolunu sıktı ama o yanıt vermedi. Bileğine dokundu. Nabzı parmak uçlarında zonkluyordu. Nefes verdi. Bilinci yerinde değildi ama yaşıyordu. Tetikçi içeri girerse daha ne kadar öyle kalacaktı?

Dana, Nolan'ın altından kayarak çıktı, onu yere yatırdı ve battaniyeyle örttü. Silahı aldı ve kapıya doğru nişan aldı, ancak düzgün ateş edebildiğinden bile şüpheliydi.

Koridorda biri kapı tokmağını tıkırdattı. Daha fazla ayak sesi. Daha yakın. Başka bir ıngıracak sesi. Ayak sesleri daha da yaklaştı. Ofislerinin kapı tokmağı döndü. Kapının arkasından yumuşak bir ses seslendi, "Dedektif Romano. İçeride misiniz? Dışarı ık, her neredeyse dışarı ık."

Daha uzaktan ve boğuk bir ses daha bağırdı. Dana kelimeleri seçemiyordu ama dükkânda başka biri daha vardı. Onların tarafında mı? Yoksa tetikçinin tarafında mı?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bree koridorun sonunda siper aldı. Etrafına bakarak Glock'unu kaldırdı. "Ben Şerif Taggert. Ellerinizi kaldırarak dışarı çıkın."

Gölge tereddüt etmedi. Battaniyenin arkasından bir adam çıktı ve fısıldayarak, "Şerif! Tanrıya şükür."

Sıska vücudunun üzerine bir mağaza çalışanı yeleği giymişti. Belinde bir anahtarlık asılıydı ve ellerini havaya kaldırmıştı. En önemlisi, o Jordan Summer değildi. Elli yaşlarındaydı, saçları dökülmüştü ve bıyığı 1970'lere aitti.

"Sen de kimsin?" Bree koridorun arkasından çıktı.

"Preston Rigley," dedi çok yumuşak bir sesle, etrafına bakınarak. "Ben mağaza müdürüyüm. Biri içeri girdi. 911'i aradım. Bu yüzden mi buradasınız?"

Bree telsizinin sesini kapatmıştı, böylece tetikçi onun yerini saptamak için sesi kullanamayacaktı. "Onu bulacağız."

Arkasından bir ses "Çok geç" dedi. Bir adam müdürün arkasından yaklaştı ve kafasının arkasına bir silah dayadı. "Seni buldum."

Loş ışıktaki Bree sahte Nielsen'ı, nam-ı diğer Jordan Summer.

Jordan, "Silahını indir Şerif," dedi. "Ve tüfekli iri adama silahını indirmesini söyle, yoksa müdürü vururum."

Bree ateş edemedi. Matt de net bir atış yapamazdı ama kıpırdamadı. Silahını da bırakmak istemiyordu. Jordan doğru düşünseydi tetiği çekmezdi. Müdürü öldürmek rehinesini ortadan kaldıracaktı. Elinde hiçbir koz kalmazdı.

"Bak Jordan," diye başladı. "Eğer o tetiği çekersen, sen bir nefes daha alamadan koca adam gözlerinin arasına bir kurşun sıkar."

"Kim olduğumu biliyorsun." Sesi şaşırılmış gibiydi.

"Biliyoruz." Şimdi Bree, Jordan buradaysa Bay Pomar'a ne yaptığını merak ediyordu. Bunu aklından çıkardı. Her seferinde bir krizle uğraşmak zorundaydı.

"O halde görülecek bir hesabım olduğunu biliyorsun." Yöneticiye yaklaştı ve boştaki eliyle yakasının arkasından yakaladı. Sonra geriye doğru çekildi ve yaşlı adamı da kendisiyle birlikte çekti. Müdürün gözleri kocaman açılmış, Bree'ye sessizce yalvarıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Jordan yakasını çekti ve "Dana Romano nerede?" diye bağırdı.

Bree'nin içinden bir rahatlama geçti. Nerede olduğunu bilmiyordu, yani onu öldürmemişti.

"Bilmiyorum." Bree poker suratını bozmadı.

"Sen lanet olası bir yalancısın." Jordan silahın namlusuyla Preston'ın ensesini dürttü. "Burada olduğunu biliyorum. Onu binaya kadar takip ettim." Müdürü kalkan olarak kullanarak, sadece çalışanlara özel odalara giden koridora doğru geri geri yürüdü. O geriye doğru yürürken, Bree ilerledi. Matt sıkı duruyordu, silahı hâlâ Jordan'a doğrultulmuştu. Dana ve Nolan muhtemelen dükkânın arka tarafında bir yerde saklanıyorlardı. Jordan onlara doğru gidiyordu. Bree onun görüş alanından çıkmasına izin veremezdi. Jordan'ın yanından, omzunun üzerinden baktı. Umumi tuvaletlerden sonra koridor karanlığa gömüldü. Koridor doksan derecelik bir dönüş yapmış gibi görünüyordu.

Jordan'ın o köşede kaybolmasına izin veremezdi. Ama onu nasıl durdurabilirdi? "Kimseye zarar vermek istemezsin, Jordan. Sadece kendini daha da kötüleştirirsin."

"Siktir git," diye bağırdı.

"Bırak onu, Jordan." Arkasındaki gölgede bir figür belirdi. Dana. Öne doğru adım attı. Başının üzerinde bir çıkış levhası parlıyor, onu hastalıklı kırmızı bir ışıltıya boğuyordu. Birkaç adım daha sendeledi. "Senin derdin benimle. Masum insanları bu işe karıştırmana gerek yok."

Jordan eyrek tur döndü ve insan kalkanını korumak için müdürü daha yakın tuttu. "Sen masumiyet hakkında ne bilirsin ki? Kardeşimi hapse attırdın."

Dana teslim olma jestiyle iki elini de kaldırdı. "O zaman bunu halledelim. Bırak müdür gitsin. Onunla yer değiştireceğim."

Bree bağırarak protesto etmek istedi ama çenesini kapalı tuttu. Belki rehineler arasında Matt ya da kendisi Jordan'a doğru dürüst nişan alabilir ve onuldrebilirlerdi. Bree onu vurmak istedi. İki kişiyeldrmşt. Ailesini tehdit etmişti. Onun evine gitmişti.

Luke'u korkutmuştu.

Parmağı tetik korkuluğunda kıpırdadı ve tereddüt etmeden çekeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bugün,ldrc DNA'sı onu endişelendirmiyordu. Onun yerine, kalıtsal soğukkanlılığını iyi bir şekilde kullanacaktı.

Matt'in görüş alanından uzak durmaya dikkat ederek ilerledi. Uzun bir silah, bir tabancadan çok daha isabetliydi. Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Keşke ışıklar yansa ya da destek gelse.

İçlerinden biri Jordan'ın arkasından dolanıp sürpriz yapabilir miydi? Hayır. Dükkanın arka kapıları kilitli olmalı. Nolan neredeydi?

Jordan müdürü tutuş şeklini değiştirdi. "Tamam. Buraya gel." Silahıyla Dana'ya doğru işaret etti. "Sakın bir şey yapmaya kalkma. Seni yanımda götürdüğüm srecelsem de umurumda değil."

Dana ellerini kaldırarak ilerledi. Jordan müdürü iterek yolundan çekti ve onu yakaladı. Müdür kaçtı. Dana yana doğru düştü, dengesi açıkça bozulmuştu. Jordan Dana'yı Bree ile arasında tutmaya dikkat ediyordu. Bree'ye bir saniye net bir atış şansı vermedi. şimdi Dana elindeydi. Silahı şakağına dayadı ve kulağına mırıldandı.

Bree bir adım daha yaklaştı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Jordan Dana'yı tamnnde vuracaktı. Bunu tüm kalbiyle biliyordu. Dahaneki ifadesi intihara meyilli olduğunu gösteriyordu. Silahı hareket ettirdi, namlu neredeyse Dana'nın yüzünün yan tarafını okşuyordu. Binanın sessizliğinde Bree onun "Birlikte çıkacağız" diye mırıldandığını duydu.

Dana iki eliyle yukarı ve arkasına uzandı. Ani hareketi silahı birkaç santim yana savurdu. Adamın yüzünü kavradı ve başparmaklarını gözlerine soktu. Adam bir çığlık atarak kadını refleksiyle serbest bıraktı ama aynı anda tetiği çekti. Kurşun geniş bir alana yayıldı ve tepedeki floresan lambaya çarptı. Camlar kırıldı ve üzerlerine yağdı. Dana Jordan'ın yüzünü bıraktı ve silah tutan eline uzandı. Kolunu yukarı doğru itti. Boğuştular.

Karanlıkta Bree kimin vücut parçalarının kime ait olduğunu göremiyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatamadan içlerinden birinin ölebileceğinin farkında olarak ileri doğru koştu.

Bir şey yanından hızla geçti. Sersemlemiş bir halde, şık siyah bir bedeninin görüntüsünü yakaladı. Greta havaya sıçradı, ağzını Jordan'ın silah koluna yapıştırdı ve onu yere serdi. Köpek başını ileri geri savururken Jordan çığlık attı, kelimeleri anlaşılmıyordu.

Dana çığlık atan adamın yanından yuvarlanarak uzaklaştı. Bree arkadaşının önünden koşarak köpeğe ve yerde yatan adama baktı.

Jordan'ın çığlıkları biraz acıma hissi uyandırmalıydı ama ona karşı hiçbir sempati duymuyordu. Collins zor nefes alarak mağazanın orta koridoruna doğru koştu. Köpeğinin yanına gitti ve havlayarak bir komut verdi. Greta Jordan'ın kolunu bıraktı ve Collins köpeği

Jordan'üzerinden çekti. Köpeğin kuyruğu sallanmayı hiç bırakmadı. Bree kelepçelerle içeri girdi.

Arkasında Greta havladı ve Collins onu övdü. "İşte iyi bir kız."

Bree, Jordan'ı yüzüstü çevirdi, sırtının küçük kısmına bir diz koydu ve onu kelepçeledi. Ceplerinde silah olup olmadığını kontrol ettikten sonra ayağa kalktı ve onu yüzükoyun fayansın üzerinde bıraktı. Damarlarında öfke dolaşıyor, ona bakarken öfkenin sıcaklığı düşüncelerini bulanıklaştırıyordu. Bu adamı öldürmek istemişti. Onun suçu değildi, değil mi? Bunu kişiselleştiren o olmuştu. Ama yine de . . .

Bree Dana'yı kontrol etmek için arkasına baktı. "İyi misin?"

"Evet." Dana iki büklüm olmuş, poposunu duvara dayamış, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Nolan arkada. Vurulmuş. Çok kan kaybetmiş."

Matt ikisinin de yanından hızla geçti.

"Son ofiste, masanın arkasında," arkasından seslendi Dana.

"Ambulans burada." Collins dükkânın önünü işaret etti. Camın arkasından birkaç ışık kümesi dönüyordu. "Miller Yolu açık. Eyalet polisleri de var."

Hallelujah.

"Buraya nasıl geldin?" Hâlâ şaşkın olan Bree telsizini açtı ve konuşmaları dinledi.

"Küçük bir dört teker yaptık." Collins Greta'ya kirpisini uzattı. Köpek oyuncağı aldı ve tıpkı Jordan'a yaptığı gibi başını salladı. Ciyakladıkça her yöne tüy parçaları uçuşuyordu.

"İyi iş çıkardınız. İkiniz de." Jordan'a döndü, öfkeyle nefes alıyordu. "Bay Pomar'a ne yaptınız?"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Matt koridorda koştı ve son ofis kapısını açtı. Bulacağı Geyden korkarak nefesini tuttu. Oda karanlıktı. Matt el fenerini içeriye tuttu. "Nolan?"

Kardeşi yerde, duvara yaslanmış, elinde Matt'e doğrultulmuş bir silahla duruyordu.

Matt rahatlamış bir halde, kalbi küt küt atarak durdu. "Beni vurma."

Nolan silahını indirdi, son gücünü de kullanmışa benziyordu, çünkü yan yatmıştı. "Seni gördüğüme sevindim. Dana?"

"O iyi. Herkes iyi." Matt içeri girerek kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Güzel." Nolan başını salladı. "Buraya gelmen çok uzun sürdü."

Matt yarayı değerlendirmek için el fenerini kullandı. Kan kalın basınçlı bandajı ıslatmıştı. "İyileşeceksin. Bu neredeyse bir kâğıt kesiği. Birkaç yara bandı ve sonra iyi olacaksın." Şaka bir yana, Matt'in kardeşini sağ bulduğu için duyduğu ilk rahatlama biraz azaldı. Nolan zaten onu zayıflatacak kadar kan kaybetmişti ve yarası hâlâ Matt'i endişelendirecek kadar kanıyordu.

Nolan homurdandı. Kapıda elinde kitiyle bir acil yardım görevlisi belirdi. Matt yoldan çekildi, sonra da masayı yana kaydırarak ona çalışacak yer açtı. Ofis dar olduğu için Matt koridora geçti, iki ambulans görevlisi bir sedyeyle ona doğru koşuşturuyordu.

Nolan'ı oradan çıkarmak için hiç vakit kaybetmediler. Matt onları mağazanın ana koridorunda takip etti. Girişe yakın bir yerde, Bree ona yaklaşırken eliyle onu uzaklaştırdı. "Sen kardeşinle git. Ben hastaneye sonra gelirim."

Matt minnettar bir halde, sedyeye yetişmek için koşmaya başladı. Diğer polis memurları da gelmişti. Dükkanın önünde durdu ve beklemeye başladı.

Nolan'ın serumunu ve sedyenin kayışlarını ayarladılar.

Juarez sarsılmış mağaza müdürüyle görüşüyordu.

Kısa bir süre önce kafasına silah dayandığı düşünülüyordu, adam etkileyici şekilde sakindi. "Hava muhalefeti nedeniyle dükkânı kapattım ve çalışanları evlerine gönderdim. Ama Miller Yolu'ndaki kaza yüzünden eşim beni almak için dükkâna gelemedi. Bu yüzden dükkânda beklemekten başka çarem yoktu. Kapıyı kilitledim ama alarmı kurmadım. Çok hassas olan eski hareket dedektörlerimiz var. Ayrıca, elektrikler kesildiğinde alarm hep tuhaf davranıyor. Güncellenmesi gerekiyor. Saatlerce ciyaklamasını dinlemek istemedim. ayarlarım diye düşünmüştüm. Hiç beklemiyordum.

...

Görevliler sedyeyi dışarı taşıdı ve ambulansın çift kapısından geçirdi.

Matt birkaç metre ötede, yeni bir kirpi oyuncağıyla halat çekme oyunu oynayan Collins ve Greta'yı gördü.

"Teşekkür . İkinize de," dedi.

Collins yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Umarım şerifin başını belaya sokmam. Uyarıda bulunmadım ama bulunursam şahsın onu ya da rehineyi vuracağını düşündüm. Sesi polis tarafından intihar etmeye hazırlanıyor gibi geliyordu."

"Bence haklısın, ben de olsam aynısını yapardım." Matt, Bree'nin Greta için seçtiği bakıcıdan memnundu. Collins riskleri ve değişkenleri bir saniye içinde tarttı. K-9 ortağının güvenliğini kendi kariyer hırsının önüne koymuştu. "Ben olsam fazla endişelenmezdim. Gerekçeleriniz sağlam. Bunlar kesinlikle acil durumlardı. Greta ne kadar etkili olduğunu gösterdi."

Köpek kirpisini Matt'in yanına getirdi ve ona doğru ciyakladı. Gülerek onu çekiştirdi.

Collins gülümsedi. "Kendim için endişelenmiyorum. Beni endişelendiren program. Departmanı tehlikeye atmak istemiyorum. Şerif arkamı kollayacaktır."

Nolan ambulansa ve Matt arka kapılara doğru ilerledi. Collins'e döndü. "Yapacağından hiç şüphem yok ve sen doğru kararı verdin. Kimsenin seni seçiminden şüphe ettirmesine izin verme."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree, Pomar malikânesine park etti. Collins K-9 birimiyle yanına yanaştı. Yardımcılarının geri kalanı kaza ve rehine olaylarıyla meşguldü. Ayrıca Bree, Bay Pomar'a tanıdık geliyordu. Tabii onu hatırladıysa.

Aracından dışarı atladı. Zemin kaygandı ve ön kapıya doğru yarı kayarak yarı sürünerek ilerledi. Kapı kilitliydi, bu yüzden dar pencereyi kırdı, içeri uzandı ve sürgüyü açtı.

Elektrikler kesikti, bu yüzden alarm çalmadı. Jordan'ın alarmı açtığından şüpheliydi. Büyük ev son derece sessizdi, aletlerin uğultusu bile duyulmuyordu. Jordan Summer, Bree onu kelepçeledikten sonra tek kelime etmeyi reddetmişti. Bay Pomar'a ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bir koku nesnesi yardımcı olabilir." Collins arka kapağı açtı ve Greta'nın çalışma kayışını çıkardı. Köpeğin kuyruğu sallandı ve vücudu kıpırdandı.

Bree el fenerini açtı ve eve girdi. Muhtemelen anlamsız olduğunu bilse de Bay Pomar'ın adını seslendi. Üst kattaki yatak odasına çıktı ve çamaşır sepetinden kirli bir gömlek aldı. Gömleği birinci kata indirdi ve Collins onu köpeğe uzattı. Greta işini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve havayı her yönden koklayarak evin etrafında dönmeye başladı. Bütün birinci katı dolaştı, sonra mutfağın yanındaki koridorda bir kapının önünde durdu.

"Bu nereye gidiyor?" Collins kurşunla ve kendi el feneriyle hokkabazlık yaparak sordu.

"Bodrum katı." Bree evi daha önce araştırdığını hatırladı. Kapıyı açtı. Oraya inmişti ama

Elektrik olmayınca karanlık çok keskindi. "Bodrumun çoğu büyük bir açık alan. Aşağıda birkaç kutu, fırın ve sıcak su ısıtıcısı dışında pek bir şey yok."

Merdivenlerden indiler. Köpek sertçe çekti. Son basamakta, basamaklardan biri yerinden çıktı. Collins tökezledi. Tasma elinden koptu ve Greta kaçtı.

"Kahretsin." Collins ayağını toparladı ve köpeğin peşinden koşmaya başladı. Bree hemen arkasındaydı ama onu yakalamalarına imkân yoktu.

Greta. Köpeğin Jordan'ı yakaladığı gibi Bay Pomar'ı da yakaladığını hayal ettikçe Bree'nin içinde bir korku sarmalı oluştu. Bree sızlanma sesi duydu. Collins'le birlikte sese doğru yöneldiler.

Bree'nin el fenerinin ışıkları betonun üzerinde yan yatmış olan Bay Pomar'ı aydınlattı. Greta onun yanında yatıyor, mızımızlanıyor ve yüzünü yalıyordu. Köpeğin nazik tavrı Bree'nin içini rahatlatmış ama yaşlı adamın hareketsizliği yeni bir korkuya yol açtı.

Ölmüş müydü? Bodrum nemli ve soğuktu. Jordan onu uyuşturmuş, boğmuş ya da vurmuş olabilir.

Bree ve Collins yetişti. Collins köpeği uzaklaştırmak için harekete geçti.

Bay Pomar inledi. İnce parmakları büküldü. Bir elini kaldırıp köpeğe dokundu, tüylerini okşadı ve saçma sapan şeyler mırıldandı. Greta onun iletişim becerilerinden yoksun olmasını umursamıyordu. Kuyruğu yere çarptı.

"Hayır, bırak onu." Bree yaşlı adamın yanına diz çöktü. Belli ki köpek onu rahatlatıyor ve muhtemelen biraz ısı sağlıyordu. "Hey, Bay Pomar. Nabzınızı kontrol edeceğim." Onun ne kadar anladığını bilmiyordu ama saygıyı hak ediyordu. İki parmağını bileğine bastırdı. Nabzı beklediğinden çok daha güçlüydü. Ambulans çağırmak için telsizini kullandı.

Collins, "görünüyor," dedi.

"Uyuşturulmuş olduğuna bahse girerim," diye onayladı Bree. Jordan başıboş dolaşan yaşlı bir adamın istenmeyen bir dikkat çekmesini istemezdi ve yaşlı adamın ölmesi de umurunda olmazdı. Zaten iki masum insanı öldürmüştü: Nielsen ve Kent.

Bay Pomar gözlerini açtı ve Greta'ya baktı. Yüzü yumuşamıştı. Ses tonu ve dokunuşu, sözlerinin iletemediğini iletmiyordu. Ancak köpek anladı. Vücudunu onun yanına uzattı.

başını onun göğsüne koydu ve ellerini boynundaki kalın kürkün içine sokmasına izin verdi. Collins ona kirpiyi teklif ettiğinde bile kıpırdamadı.

Collins Matt'in K-9 mantrasını tekrarladı: "Köpeğinize güvenin." "O bir rock yıldızı."

"Ben bir yastık ve battaniye getireyim." Collins merdivenlere yöneldi.

Bree gözünün altından bir damla yaşı sildi. Ambulansın gelmesi biraz zaman alacaktı. Buz fırtınası elektriği kesmiş ve tüm bölgede kazalara neden olmuştu. Ama Greta sayesinde Bay Pomar güvende idi.

Yaşlı adam köpeğin ötesinden Bree'ye baktı. Bakışları Bree'nin ceketindeki şerif departmanı armasını yakınlaştırıyor gibiydi. "Red. Boom. Gitti."

Cinayeti görmüştü. Bree bunu biliyordu. O üç kelimeyi defalarca tekrarlamıştı: *Kırmızı* kanı temsil ediyordu. *Boom* silah sesiydi. *Gone* eşittir ölü. Bakıcısının öldürüldüğünü görmüştü. Jordan yaşlı adamın onu ele vermeyeceğini hesaba katmış mıydı?

Acıma duygusu boğazında düğümlendi. İletişim kurmanız gerektiğini bilip de bunu yapamamak ne kadar korkunç bir şey olmalıydı. Bay Pomar'ın bu travmayı ne kadar iyi atlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama dehşete düşmüş olmalıydı. Bree, evden panikle ve defalarca kaçmasının nedeninin bu korku olduğuna bahse girerdi. Dolaşmıyordu. Kaçmıştı.

Ambulans yarım saat içinde geldi. Bay Pomar köpekten uzaklaştırılırken ağladı. Collins, nerede olursa olsun onu ziyarete getireceğine söz verdi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah saat onda Matt hastanenin bekleme odasında volta atıyor, kardeğinin nekahet odasından çıkmasını bekliyordu. Bree bir sandalyeye oturmuş, onuncu fincan kahvesini içiyordu. Matt'in midesi altıncı fincandan sonra isyan etmişti. Tekrar saate baktı. Zaman ağır çekimde akıp gidiyordu.

Sandalyesinin yanından geçerken Bree onun bacağına dokundu. "O iyi."

Nolan gece acil bir ameliyat geçirmişti. Epey kan kaybetmişti ama mucizevi bir şekilde kemikleri kırılmamış ya da başka bir sakatlık yaşamamıştı. Omzu zamanla iyileşecekti ama yine de birkaç ay iş göremeyecekti. Ama Matt kardeğı uyanıp rahatlayana kadar rahat edemezdi.

Karşılardaki sandalyede oturan Dedektif Ash dizinin üzerinde bir not defteri tutuyordu. "Jordan'la hapishanede görüştüm. Hanover'da Redhaven karakolundaki videonun bir kopyası var. Jordan'ın bana sessiz kalmasını ve avukat talep etmesini bekliyordum ama ."

"Ego mu, öfke mi?" Matt sordu.

"İkincisi. Çok öfkeliydi, bana bağdırmamak için kendini zor tuttu. Özetle, kendisi sertifikalı bir hemşire yardımcısı. Kardeğı ölene kadar Philadelphia banliyösünde bir huzurevinde çalışmış. Sonra işi bırakmış. Gary hapse girdikten altı ay sonra babası ağır bir kalp krizinden ölmüş. Annesi birkaç yıl daha dayanmış, sonra kansere yakalanmış. Dört yıl önce vefat etmiş. O zamandan beri yalnız. Hapishane kayıtlarına göre Jordan cezası boyunca her hafta kardeğini ziyaret etmiş."

Matt, Jordan'ın öfkesinin onca yıl boyunca geçmediğini düşündü.

Ash bir sayfa çevirdi. "Jordan ve Nielsen'in aynı gün Bay Pomar ile iş görüşmesi yaptıklarını biliyoruz. Onların

Görüşme randevuları arasında yirmi dakika vardı. Mülakatı yapan kişi, ikisinin beklerken birbirleriyle konuştuklarını hatırlıyor. Bay Pomar'ın ailesi CNA değil LPN istiyordu, bu yüzden Nielsen'i seçtiler."

"Sizce Jordan en azından yüzeysel olarak birbirlerine benzediklerini fark etti ve bu benzerlik ona Nielsen olma fikrini mi verdi?" Bree sordu.

"Biz de aynen öyle düşünüyoruz," dedi Ash. "Dizüstü bilgisayarı Pomar malikânesindeki odasındaydı. Bilgisayarda Bayan Romano ve eski ortağı Stuart Hoffman hakkında kaydedilmiş internet makaleleri bulduk, Hoffman'ın ölüm ilanı da dahil. Görünüşe göre Jordan bu dosyayı kardeşinin intihar ederek ölmesinden sonra oluşturmaya başlamış. Ayrıca savcı ve hakim hakkında da makaleleri var. Romano'nun icabına baktıktan sonra onlara nasıl ulaşacağına dair beyin fırtınası yaptığı bir belge bulduk. Sosyal medya profilleri emniyet güçleri karşıtı söylemlerle ve kardeşinin masum olduğu yönündeki ısrarıyla dolu."

"Yani Bay Pomar'ın evine gitti, Nielsen'i öldürdü ve onun yerini mi aldı?" Matt sordu. "Onu evin içinde mi vurdu?"

Ash başını salladı. "Adli tıp şu anda orada. Arka koridordaki duvarın üzerinde birkaç kan lekesi buldular bile. Teknisyen duvara luminol sıktığında tüm koridor aydınlandı. Neredeyse maviye boyanmıştı."

"Bahse girerim kanalizasyonda ve çamaşır makinesinde de kan bulursunuz. Bütün bunları temizlemek biraz zamanını almış olmalı." Matt Nielsen'in kafasının arkasındaki deliği görmüştü. Duvarlarda yerde beyin parçalarının yanı sıra kan ve muhtemelen kafatası parçaları da olmalıydı.

Ash devam etti. "Ayrıca bir çift on bir numara Timberlands bulduk. Adli tıp, izlerin çiftliğinizde bulunan ayak izleriyle eşleştiğini doğruladı. Jordan'ın odasında da bir keman ve hafif reçine bloğu vardı, bu da suçları birbirine bağlayan reçine izi kanıtını açıklıyor." Ash başını kaldırdı.

"Keman çalıyor mu?" Bree sordu.

"Öyle." Ash başını salladı. "Romano'yu suçlamak için reçine ve at kılı yerleştirdi. Bu açıklama için röportajı izlemek isteyeceksiniz."

"Jordan'a karşı bol miktarda fiziksel kanıt olacak gibi görünüyor." Matt derli toplu bir davayı severdi, savcı da öyle.

Ash başını salladı. "Belli ki Romano'yu takip ediyor ve buranın nasıl bir yer olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Son birkaç aydır işe gitmemiş. Benzin alımları çok artmış ve birkaç Airbnb kiralamış."

Matt, "Bölgeyi araştırıyorum," dedi.

Bree boş kahve fincanını çöpe attı. "Sanırım Bay Pomar onu Nielsen'i vururken gördü ve bu yüzden kaçırmaya devam etti."

"Bu mümkün," dedi Ash. "Ne yazık ki bize söyleyemez."

Bay Pomar geceyi hastanede geçirmiş, Jordanın verdiği sakinleştiricileri uyuyarak atlatmıştı. Neyse ki doz ölümcül değildi. Hastane onu bir gece daha tutacaktı ve oğlu sabah gelecekti. Oğlunun umurunda değil gibiydi, ama Matt yağlı adam için güvenli bir yer bulmalarını umuyordu.

Bree gözlerini ovuşturdu. "Onu kontrol etmek için durdum. Odasında bir terapi köpeği vardı. Ondaki değişim dikkat çekiciydi. Umarım gittiği her yerde bir köpek vardır."

Matt başıyla onayladı. "Collins, Greta'yı nereye giderse gitsin gizlice içeri sokacağını söylüyor."

Bree gülümsedi.

"Bayan Romano nasıl?" Ash sordu.

"Güzel." Bree arkasına yaslandı. "Tomografisi temiz çıktı. İkinci bir beyin sarsıntısı belirtisi yok. Nöroloji konsültasyonunu bekliyor ama göz doktoru görme sorununa gözündeki bölgesel şişliğin neden olduğunu düşünüyor. Devrilme sırasında kafasını bir yere çarpmış. Şişlik indiğinde görüşünün normale döneceğini tahmin ediyor."

"Mükemmel." Ash ayağa kalktı. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim." "Teşekkür ederim." Bree onun elini sıktı.

Ash odadan çıkarken Matt başını salladı. Belki de tam bir pislik değildi.

Bir dakika sessiz kaldılar, sonra Bree'nin telefonu çaldı. Telefona baktı. "Rory arıyor." Aramayı hoparlörden cevapladı. "Şerif Taggart."

"Haberlerim var!" Rory söyledi. "E-posta sağlayıcısı sonunda RedBloodedMale03'ün hesap bilgilerini gönderdi. Hesap Chevy Ekin adına açılmış, ancak aylık ücreti ödemek için kullanılan çevrimiçi ödeme hizmeti Ford Ekin'e ait."

"Bu ancak sahte bir isim." Matt gözlerini devirdi. "Ne salak ama."

"Hapishaneye geri dönecek bir aptal." Bree gülümsedi. "Teşekkür ederim, Rory. Sen en iyisisin."

"O piçin yakalanmasına yardım ettiğim için mutluyum," dedi Rory. "Suçluların çocukları hedef almasına izin veremeyiz."

"Hayır, yapamayız," diye kabul etti Bree. "Belge gönderecek misiniz?" "Benim için bir zevk olacak." Rory görüşmeyi sonlandırdı.

"Jordan gözaltında. Ford da yakında öyle olacak." Matt Bree'nin yanına oturdu. Ford'un, çocukları tehdit eden pisliklerin ait olduğu hapishaneye geri döndüğünü görmek onun için büyük bir zevk olacaktı. "Aile güvende."

Başını onun omzuna yasladı. "Evet. ."

"İşin hakkında hâlâ şüphelerin var mı?" Başını onunkine yasladı.

"Hayır. Bugün iyi bir gündü. Bunların kıymetini bilmeliyiz."

"Öyle yapıyoruz."

Bir saat içinde Matt, anestezi yüzünden sersemlemiş olan kardeşini ziyaret etti, ama açık gözleri ve anlamsız mırıldanmaları Matt'i hayatta olduğuna ikna etmeye yetmişti. Nolan'ı dinlenmesi için bırakarak, Bree'yle birlikte hastaneden ayrıldılar ve Redhaven istasyonuna gittiler.

"Bir düzine saat uyumak ve sonra röportajı izlemek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Bree'nin dudakları düzleşti. "Şimdi görmek istiyorum."

Matt onun Jordan'ı parmaklıklar ardında kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı olduğunu düşündü, tıpkı kardeşini uyanıkken görmeye ihtiyacı olduğu gibi.

Hanover da Matt kadar yorgun görünüyordu. Üniforması buruş buruştu. Gömleğinin önünde koyu bir leke -muhtemelen kahve lekesi- vardı ve gözlerinin altındaki torbalar bir haftalık yiyecekleri alacak kadar büyüktü. Onlara bir konferans odasına kadar eşlik etti ve bir monitörden görüşmeyi dinletti. Prosedürel ifadeleri hızlıca ileri sardı.

Gözle görülür şekilde tedirgin olan Jordan, kendisini masanın ortasına sabitleyen kelepçeleri çekiştirdi. Kısa kollu hapishane üniforması içinde

Lady Justice dövmesi açıkça görülüyordu. Şakağındaki bir damar öyle sert zonkluyordu ki, Matt onu izlerken bile nabzını sayabilirdi.

Ash onun karşısına oturdu, ifadesi nötrdü. "Kent McFadden'ı neden öldürdün?"

Jordan kelepçeleri şingırdattı. "O kaltak dedektif Romano'yu cezalandırmak için. Onu tutuklaman gerekiyordu. Her şeyi ben . Keman reçinesini ve at kılını ben yerleştirdim. Polis olduğu için ona izin verdiniz. Hepiniz aynı derecede sahtekarsınız."

"Reçine ve at kılını nereden buldun?" Ash sordu.

Jordan masaya doğru eğildi. "Onu izliyordum. Bir gün hepsi ahırdayken gizlice eve girdim. Hayvan tüyü kolaydı. Evin her yerinde vardı. Kemanı üst kattaki dolapta buldum. Onu suçla ilişkilendirmek için yeterli olduğunu düşündüm. Reçinenin giysilerinize nasıl bulaştığını bilirim."

Matt'in kanı buzlu suya döndü. Onların evindeydi. Matt monitöre uzanıp Jordan'ı boynundan yakalamak istedi. Evlerine tecavüz etmişti.

Dana'nın olay yerindeki varlığı hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Onu cesede bağlayan izlerin varlığı kolayca açıklanabilirdi, ancak Hanover neredeyse Jordan'ın oyununa gelmişti, değil mi?

Ash kıpırdamadı, etkileyici bir şekilde soğukkanlılığını korudu. "Pazartesi gecesi orada olacağını nereden biliyordun?"

"Doktor kapısını her zaman açık bırakırdı. Aslında bir hafta önce ben de gizlice girip kontrol ettim. Oradayken takvimine baktım." Jordan öfkeyle titriyordu. "Tıpkı Gary'nin davası gibi görünmesi için ayarladım. O da tıpkı kardeşim gibi hapiste ölmeyi hak ediyor. Gary masumdu ama o yine de onu hapse attı."

Ash sakince, "Kardeşiniz akranlarından oluşan bir jüri tarafından suçlu bulundu," dedi.

"O gece benimleydi!" Jordan çığlık attı, boynundaki tendonlar çadırdaki çapa ipleri gibi dikilmişti. "O kimseyi öldürmedi!"

Ash, Jordan'ın öfkesinin yoğunluğundan uzaklaşmak için kıl payı geriye doğru kaydı. "Dr. McFadden ikincil hasar mıydı?"

Jordan öfkelen-di ama cevap vermedi.

"Peki ya Gavin Nielsen?" Ash sordu.

Jordan omuz silkti. "Romano'ya yakın bir yerde kalmam gerekiyordu." "Nielsen'in cesedinden nasıl kurtuldun?"

"Bu kolay oldu. Hurdalığın arkasına gittim ve çitte bir delik açtım. Orası çok büyük bir yer. İlbaharda buzlar çözülene kadar kimsenin o eski arabayı bulamayacağını düşündüm. Hurdalığın bir uyuşturucu satıcısına ait olması sadece benim şanssızlığım." Jordan geriye doğru sarktı. "Romano'yu tutuklaman gerekiyordu. Öldüğünde o da oradaydı. Parmak izleri her yerde olabilirdi. Onun oraya gelmesini bekledim ve kavga etmişler gibi görünmesini sağladım. Bu, polislerin kardeşime karşı elindekinden daha fazla kanıt. Sanırım kendinizden birini soruştururken kurallar farklı oluyor." Jordan sessiz ve hareketsiz kaldı, sanki sonunda gücü tükenmiş gibiydi.

Ash'in sonraki iki sorusuna yanıt vermedi ve dedektif görüşmeyi sonlandırdı. Başka görüşmeler de olacaktı. Jordan hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti.

Hanover monitörü kapattı. "Nielsen'in cesedini bulmamış olsaydınız, planı işe yarayabilirdi. Romano'nun yaptığını sanıyordum." Çenesindeki kirli sakalı kaşdı. "En azından sırf polis olduğu için onu görmezden gelmeye niyetli."

Matt ayağa kalktı. Ği bitmişti. Biraz daha kalırsa, çenesini kapalı tutamayacaktı.

Araçlarına döndüklerinde, Bree ön camdan dışarı baktı. "Evin içindeydi. Alarmı kurma konusunda daha dikkatli olmalıyız."

"Hayır. Çiftliği bir hapis haneye dönüştüremezsiniz."

Bree iç çekti. "Haklısın. Paranoya kimsenin kendini daha güvende hissetmesini sağlamayacak. Tam tersini yapar ama çocuklara Jordan'ın evde olduğunu söylemeyeceğiz. Bu hiçbir amaca hizmet etmez. Her zaman korkmalarına gerek yok. Nolan'ın güvenlik sisteminde yapacağı iyileştirmeler yardımcı olacaktır."

"Katılıyorum." Matt belki de başka bir köpeğin daha iyi bir cevap olacağını düşündü. Uğur Böceği bir bekçi köpeği değildi ama Bree'yi buna ikna etmesi gerekecekti. Artık tüm köpeklerden anında korkmuyordu ama bekçi tipi bir köpek hâlâ korkutuyordu. Belki bir yavru köpeği büyütebilir ve

. . . Şimdilik Brody çiftlikte kalacaktı. Kapatma düğmesi yoktu.

Bree motoru çalıştırdı. "Nielsen'in cesedini bulmasaydık Hanover Dana'yı kesinlikle tutuklayacaktı."

"O bir alet."

"Ama yozlaşmış biri değil." Bree esnedi. "Gary Summer'ın masum olabileceğini düşünüyor musun?"

"Bu mümkün, ama Jordan'ın yanılmış olması daha muhtemel. Her iki durumda da Gary öldü, yani davanın yeniden açılma ihtimali sıfır."

"Haklısın." Bree bir kez başını salladı. "Hadi eve gidelim."

"Kulağa hoş geliyor." Matt onun elini tuttu ve son birkaç ay içinde çiftliğin kendi evi haline geldiği belirli bir zaman olup olmadığını merak etti.

KIRKINCI BÖLÜM

Dokuz gün sonra Dana paltosunun fermuarını çekti ve güverteye çıktı. Önceki gün bir metre kar yağmıştı. Pırıl pırıl beyaz bir tabaka arka bahçeyi ve otağı örtmüştü. Flamalar evin içini ve dışını süslüyordu. Evin arka tarafını MUTLU DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN CADY pankartı kaplıyordu.

Dana kapüşonunu kaldırdı. Bugün kış çok güzeldi. Hava soğuk olsa da, güneş masmavi gökyüzünde parlıyordu ve rüzgâr hafiflemişti. Atlar otlakları süslüyordu. Baş belası Riot biraz kar savurdu ve Pumpkin'i şakacı bir şekilde kıcından ısırdı. Küçük at uyarı için arka toynağını salladı. Dana gülümsedi. Pumpkin küçük ve hoşgörölü olabilirdi ama hiç de kolay lokma değildi.

Bir aracın kapısı çarptı. Dana park alanına doğru baktı. Morgan Dane bir minibüsün yolcu koltuğundan indi. Dana yanındaki iri yarı sarışın adamı kocası Lance Kruger olarak tanıdı. Sürgölü kapıyı açtı ve kar pantolonu ve botlar giymiş üç küçük kız dışarı döküldü. Dana onların tiz konuşmalarındaki heyecanı duyabiliyordu. Lance en küçüğünü belinden yakaladı. Onu eve doğru taşıırken kız kıvranıyordu. Dana onun arabada konuştukları "kuralları" hatırlattığını duydu.

Karlı arka bahçede Bree, Morgan'ın üç kızıyla Kayla'yı tanıştırdı. Morgan'ın en büyüğü Ava'nın yaşı yakındı ve ikisi hemen eşleşti. Ortanca çocuk Uğur Böceği'ne hayrandı. Morgan'ın en küçüğü Sophie ele avuca sığmaz görünüyordu.

Matt'in tüm ailesi buradaydı. George mutfağı idare ediyordu. Dana'nın sadece hafif işler yapmasına izin vermiş, onu da s'mores'tan sorumlu tutmuştu. Anna çocuklar için etkinlikler düzenlemişti. O da

havuç ve büyük siyah düğmeler dağıttı ve onları bahçede kardan adam yapmakla görevlendirdi. Emekli  ğretmen, sanki daha fazla gözetime ihtiyaı olduğunu hissetmiş gibi en küçük çocuğa yakın durdu. Ama Morgan ve Lance de fazla uzaklaşmadılar.

Dana verandanın korkuluklarına yaslandı. Genellikle aile etkinliklerinde çalışırdı. Baş ağrıları ve yorgunluğu hafiflemişti ama yine de öğleden sonra uykusunun faydasını görüyordu. George iki hafta sonra normale döneceğini söylemişti. Ama eski halinin geri döndüğünü görebiliyordu ve bugün sadece izlemekle yetindiği için yeterince .

Luke eyerli bir balkabağını ahırdan çıkardı ve kardan adamlara olan tüm ilgi sona erdi.

Morgan'ın en küçüğü Sophie midilliye atladı. Lance onu uçarak yakaladı. Onu tekrar yere bırakmadan önce, "Sakin ol," dedi.

Daha sakin olan Sophie, Kayla'ya şaşkınlıkla baktı. "Bir atın mı var?"

"Evet. Onunla tanışmak ister misin?" Kayla kardan adamından havuç burnunu kaptı ve midillisine doğru zıpladı. "Ona sırayla binebilirsiniz."

Lance Bree'ye sorgulayan bir bakış attı. O da başını salladı. "Balkabağı çok hoşgörülüdür ve Luke da onlara göz kulak olur."

Bree, küçük çocuklardan zevk alıyormuş gibi sırttan Luke'a *teşekkür etti*. Bu sevimli kaos Dana'nın buraya taşınmadan önce hafta sonları ne yaptığını merak etmesine neden oldu. Uyuyor muydu? Çamaşır mı yıkardı? Korkunç derecede verimsizdi. Bugünlerde aynı anda   çamaşır yıkayabiliyor, evcil hayvanları besleyebiliyor, akşam yemeği pişirebiliyor ve bir sosyal bilgiler projesini denetleyebiliyordu.

Parmaklıkları iterek içeri girdi. ıkardıktan sonra bir askıya astı. "Harika kokuyor, George."

Matt'in babası yavaş pişirilen tencerenin kapağını kaldırdı ve yüzüne doğru biraz buhar salladı. Aromadan memnun olmuğ gibi gülümsedi.

Dana oturma odasına doğru ilerledi. Nolan kanepeye uzanmış, yastıklara dayanmış, Adam'la video oyunu oynuyordu. Sehpanın üzerinde iki tabak duruyordu.

Adam ayağa kalktı ve gerindi. "Gidip dışarıda neler olduğuna bakacağım. Sesler yüksek geliyor." Odadan ıktı.

"Çocuklar eğleniyor." Dana, Nolan'ın yanına oturdu. "İyi görünüyorsun."

"Babam ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlamaya çalışıyor."

Dana güldü. "Eminim öyledir. Evine ne zaman dönebilirsin?"

Nolan sırtıttı. "Babam beş gün daha diyor."

"Her zaman babanın dediklerini mi yaparsın?" diye takıldı.

"Oldukça fazla." Nolan'ın ağzı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Çok ikna edici biri."

"Fark ettim."

Nolan homurdandı. "Sen de artık aileden birisin."

"Ailenle kalmak ne kadar zor?" Dana hayal bile edemezdi.

"Aslında hiç de zor değildi. Babamla kavga ettiğimiz zamanlar oldu. Uzun vadeli sağlık risklerinin farkındaydı ve benden memnun değildi." Nolan durakladı. "Ama tüm otoriterliği sevgisinden geliyor ve sınırları anlıyor. Sadece ciddi bir durum olduğunda müdahale eder."

"Ailemi seviyorum ama onlarla birlikte yaşayamam," diye itiraf etti Dana. "Onların geleneksel beklentilerini karşılayamadım ve onlar da bunu aşamıyor."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Beni sevdiklerini biliyorum ve başka seçimler yapsaydım gerçekten daha mutlu olacağımı düşünüyorlar."

"Ama?"

"Ama oldukça mutluyum." İfadesinin doğruluğunu ağzından çıktığı anda fark etti. "Polisken de mutluydum." Zaman zaman yalnızlık çekmişti ama bir amacı vardı. Bir fark yaratmıştı. İnsanlara yardım etmişti. Şimdi, hayatının farklı bir amacı vardı, ama aynı derecede önemli hissettiren bir amacı. "Hiçbir pişmanlığım yok."

"Özlüyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Geçen haftanın şiddeti onu polislikle işinin bittiğine ikna etmişti. Artık yeterdi. Adamın tabağına baktı. "Bu marshmallow mu?"

"Öyle."

"S'more mu yedin?"

"Ben yaptım."

Kaşlarını kaldırdı. Onu hiç şeker tüketirken görmemişti.

Hiç.

İç çekti. "Bir daha asla profesyonel bir dövüşçü olamayacağım. Bu formda kalmayacağım anlamına gelmiyor. Yaptığım iş için fiziksel kondisyon önemli. Ama bu kadar katı olmama gerek yok. Hayat kısa."

Ve her için de çok daha kısa olabilirdi.

"Bu arada." Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Ergen odamda yaşamaya son verdiğimde, seni bir randevuya çıkarmak isterim."

Dana onların birleşmiş ellerine baktı. "Bilmiyorum. Benden on yaş daha gençsin. Bu tam bir on yıl demek."

"Ama çok yüksek kilometrelerim var," diye kestirip attı.

Dana kıkırdadı. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyordu.

"Arkadaşlığımızı mahvetmekten nefret ediyorum."

Omuz silkti. "Bisküviyi almak için riske girmelisin."

Başını geriye attı ve güldü. İkisi de tam olarak çekingenden değildi.

"Haklısın. TAMAM. Bir randevu."

"Bir erkeğe baskı yapmanın yolu. Şimdi mükemmel randevuyu düşünmek zorundayım." Adam ona acı dolu bir bakış attı.

Dana döndü ve onunla yüzleşti. "O zaman sonuç üzerindeki baskıyı kaldıralım." Öne doğru eğildi ve onun ağzına bir öpücük kondurdu.

O da onu öptü ve kadın aralarındaki potansiyeli ayak parmaklarına kadar hissetti.

Birden fazla randevu olacaktı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bree kaosu inceledi. Şeker ve heyecanla zıplayan çocuklar bahçede daireler çizerek koşturuyorlardı. George sıfırdan pişirdiği doğum günü pastasını çıkardı. Cady, parkası, kar botları ve Kayla'nın takması için ısrar ettiği doğum günü tacını giymiş, mumları üfledi.

Uğur Böceği'nin burnu maviye boyanmıştı. Ya çocuklar pastayı paylaşmış ya da köpek kendine yardım etmişti. Bree, daha sonra kusmuğu temizlemek zorunda kalmaması ya da köpek kusmuşsa bile bunu dışarıda yapmaması için dua ederek boş verdi. Mavi gıda boyasını halıdan çıkarmak çok zor olacaktı.

Ahırın kapısı açıldı ve Matt Beast'i dışarı çıkardı. Koşum atı karda parlak, siyah-kırmızı bir kızağı çekiyordu. Kızağın çanlarının ince şingirtisi mutlu bir ses çıkarıyordu. Çocuklar ciyakladı.

Matt çocuklara elini kaldırdı. "İlk binen doğum günü kızı olacak."

Cady bir çocuk gibi ellerini çırpı. Başını sallayan ve başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi homurdanan Beast'i sevmek için durdu. Todd onun elinden tuttu ve kızağa binmesine yardım etti, bu komikti çünkü Cady neredeyse iki metre boyundaydı.

Cady ve Todd kendi kişisel travmalarını yaşamışlardı. Mutlu olmayı hak ediyorlardı. Bree onların kızakta birbirlerine sokulmalarını izlemekten daha fazla memnun olamazdı.

Matt sürücü koltuğuna tırmandı. Dizginleri salladı ve Beast meranın yanından geçen yoldan aşağı inmeye başladı. Beast koğmaya başladı, kocaman toynaklarının altında karlar uçuşuyordu. Matt otlakta bir tur attıktan sonra tekrar bahçeye çıktı. Cady ve Todd

çıktı. Bree dört küçük kızı yükledi ve Matt'in yanına tırmandı. Onu yanağından öptü. "Bu inanılmaz bir sürpriz."

"Kızağı geçen ay aldım. Sonra araba kullanmayı öğrenmek zorunda kaldım." "Zor muydu?"

"Sadece benim için. At ne yaptığını biliyor. Tüm öğrenme süreci benim tarafımdaydı." Gıdıkladı ve Beast tırısı kalktı.

"Dur tahmin edeyim. Ben isteyken tüm o tek başına gezintiler sadece zevk için değildi."

Matt sırıttı. "Beast ve ben yolun aşağısındaki Amiş çiftçisi Jacob Lapp'i ziyaret ediyorduk. Kendi arabalarından birini kullanarak bana koşum takmayı ve sürmeyi öğretti. Çok sabırlı biri." Matt'in yüzünde gurur parlıyordu. "Beast beceriksizliğime karşı çok hoşgörülü."

Bree dönüp dört kıza baktı. Kayla ve Ava'nın başları birbirine eğikti. Sophie ayağa kalkmak için koltuğa tırmandı. Bree küçüğün sınırlara, kesin sınırlara ihtiyacı olduğunu hissetti ve onu bir bakışla kıstırdı. "Sophie, ya oturursun ya da sen ve ben eve kadar yürürüz."

Sophie onun bakışlarıyla karşılaştı, kararlılığını okudu ve hesaplanmış bir karar verdi. Oturdu.

Bree bir sınavdan geçtiğini, ama yakında bir sınav daha olacağını hissetti. Kızlar eve dönerken eşyalarını indirdiler ve Matt ailesini gezintiye çıkardı. Bree yaşlı Flynn'lerin el ele tutuştuklarını fark etti. İç çekti. Bir yıl önce, kırk yılı aşkın bir evlilikten sonra iki insanın birbirini sevmesi düşüncesiyle alay ederdi. Ama şimdi gözleri duygusal yaşlarla dolmuştu.

Herkes bir tur attıktan sonra Bree ahıra doğru ilerledi. "Koşum takımı için sana yardım edeceğim."

Matt başını salladı. "Hayır. Benimle gezmeye gel." Bree eve doğru baktı. "Çocuklar ..."

Morgan ve Lance dört kızla birlikte arka bahçenin ortasındaydı. Matt onunla göz göze geldi ve onlara el salladı.

Matt, "Morgan onları bir süre idare edebilir," dedi. "Zaten gözetime ihtiyacı olan onun küçük olanı."

"Doğru." Bree güldü.

Matt elini uzattı. Kadın elini tuttu ve kızağa binmesine yardım etmesine izin verdi.

"Sürmek ister misin?" diye sordu.

"Evet." Dizginleri eline alan Bree kendini çocuk gibi hissetti.

"Küçükken bir midillim vardı. Hep ona bir araba almak istemişimdir."

"Bir at arabasının eğlenceli olacağını düşünüyordum. Saman gezintisi yapabiliriz." "Beast eğleniyor gibi görünüyor."

"Jacob onun çalışmak için yetiştirildiğini söylüyor. Onu satın almayı teklif etti." "Onu asla satmayacaksın, değil mi?"

"Hayatta olmaz!" Matt öyle dedi. "Onun ömür boyu kalacağı bir evi var."

Bree karlı tarlalara baktı. "Meşe ağacında durabilir miyiz?"

"Tabii ki." Matt kızağı çiftliğe bakan tepeye doğru yönlendirdi. Kızağı ağacın yanında durdurdu ve sabırla bekledi.

Burası Erin'in küllerini bıraktıkları yerdi, hepsini izleyebileceği yerdi.

"İstiyor musun?" diye sordu.

Bree karla kaplı çayırın üzerinden geriye baktı. Uzakta çiftliği görebiliyordu, aile arka çimenlikte dolaşıyordu. Erin gördü mü? Bree'nin çocukları mutlu etmek için elinden geleni yaptığını biliyor muydu? Biliyordu, diye karar verdi Bree. "Hayır. Bu kadarı yeter. Geri dönebiliriz."

Matt gıdıkladı ve Beast tekrar uzaklaştı. Bree memnun bir şekilde başını onun omzuna yasladı. Çiftliğe döndüler. Matt arabayı kulübeye götürdü, orada atın yularını çözdü ve kızağı kaldırdı.

Bree onu ahıra kadar takip etti. Atın dizginlerini çözdü ve onu demirlerin üzerine koydu.

"Harika bir parti," dedi.

Matt ona döndü. "Bence Cady çok eğlendi."

"Doğum gününde bir gezisi mi? Bunu kim sevmez ki?"

Canavar kocaman başıyla ikisini de dürttü. Bree atın alnını ovuşturdu. "Sen iyi bir çocuksun, Beast. Teşekkür ederim." Matt'in elini tuttu ve onu kendine çekti. "Sana da teşekkür ederim."

"Rica ederim. Arada bir kendimiz için bir dakika ayırmayı unutmamalıyız."

Kollarını onun boynuna doladı. "Sadece bunun için değil, gerçi bu muhteşemdi. Ama her şey için."

Bu adam her şeyini ona, onun ailesine ve kendi ailesine verdi. Ve tek istediği arada sırada bir dakikaydı.

"Birkaç dakikadan daha uzun bir süreyi hedeflemeliyiz. Herkes iyileştikten sonra bir hafta sonu düşünüyorum. Erin'in ölüm yıldönümünü geride bıraktık. Çocuklar iyi durumda. Zamanı geldi."

Herkes için ilerleme zamanı. Erin'i asla unutmayacaklardı ama yaşayacaklar ve seveceklerdi.

"Amacım memnun etmek, hanımefendi." Sırıttı ve onu öptü.

O da onu öptü. "Ve bunu bilmeni istiyorum. Hem de çok."

Bree dudaklarını onunkilere bastırduğında, kırk ya da elli yıllık bir aşka kesinlikle inanabilirdi.

TEŞEKKÜRLER

Bu konsepti geliştirmeme yardımcı olan yazar arkadaşlarıma özel teşekkürler: Rayna Vause, Kendra Elliot, Leanne Sparks, Toni Anderson, Amy Gamet ve Loreth Anne White. Şerefe hanımlar! Her zaman olduğu gibi, menajerim Jill Marsal'a bana verdiği sarsılmaz destek ve sağlam kariyer tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de satın alma editörüm Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Ekipler söz konusu olduğunda, en iyilerine sahip olduğum için şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

Melinda Leigh, En İyi İlk Roman dalında Uluslararası Gerilim Ödülü adayı olan *She Can Run*, *She Can* serisinden *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels* serisinden *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession* kitaplarının Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan Scarlet Falls serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live*; Morgan Dane serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; Bree Taggert serisinde *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows*, *Right Behind Her*, *Dead Against Her*, *Lie to Her* ve kısa öykü "Her Second Death". Melinda, iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır; Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir ve kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir; ve ailesi ve küçük bir kurtarılmış evcil hayvan sürüsü ile dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

